Loveswept
Susan Connell
Ordinele căpitanului

Loveswept

Susan Connell

Ordinele căpitanului

Captain's Orders
by Susan Connell

© copyright 1994 by
Susan Connell

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

Loveswept

Susan Connell

Ordinele căpitanului

Traducere de Cornelia Pascu

Editura MIRON
București

ISBN 973-95057-4-8

Prolog

– Mrrrau! Căieşte-te, păcătosule! Căieşte-te!

Lui Rick Parrish i-ar fi trebuit mai mult ca să înregistreze imaginile şi suneteie de la *Pappy's Crab Shack,* pentru a le fixa în memorie, ca apoi să şi le poată aminti uşor în următoarele două săptămîni. Domnişoara Scarlett anunţase deja sosirea lui în barul în aer liber, aşa că momentul de încurajare se sfîrşi. Clienţii vechi îl întîmpinaseră cu un atac susţinut de urlete de lup şi mieunături de pisică, în semn că l-au văzut. Pe el şi costumul său. Trecînd pe lîngă tăbliţa pe care scria: Pasăre Carnivoră Ucigaşă, Rick atinse papagalul cu

fundă roşie.

– Ce să fie, căpitane Parrish? întrebă Pappy Madison din interiorul tejghelei barului în formă de cerc.

Mai multe capete se îndreptară către Rick, iar el păru că se gîndeşte mai întîi. Întrebarea lui Pappy era aceeaşi în fiecare seară, acelaşi era şi răspunsul lui Rick. Jumătate din clienţii barurilor din strîmtoarea Floridei ar fi răspuns la fel:

– Bere rece, cartofi prăjiţi şi un apus de soare orbitor, Pappy.

– S-a făcut, zise Pappy scoţînd din răcitor o sticlă brumată.

Făcîndu-şi loc prin barul aglomerat, Rick schimbă cîteva saluturi şi se strecură spre colţul lui preferat, lîngă balustrada de vest. Îl zări pe unul din angajaţii săi din port cu două blonde bronzate, ţinîndu-le pe după umeri. Jiggy Latham îi făcu cu ochiul, ridicînd degetele cu semnul victoriei, apoi se aplecă şi primi un sărut de la una din fete. Rick trecu pe lîngă ei, amintindu-şi în treacăt cum era el la vîrsta tînărului. Dar realiză că nu avea decît treizeci şi patru de ani şi surîse, rotindu-şi privirea prin încăpere.

Cei cîţiva turişti încercau cu greu să se amestece printre localnici. Dacă feţele necunoscute

nu-i trădau, totuşi mirosul de loţiune de plajă, pielea prea bronzată şi băuturile din fructe exotice pe care le comandau o făceau cu siguranţă. Se uită la ceas, apoi îşi împături haina şi o aşează pe un scaun. Cu valizele aranjate în portbagajul jeep-ului său, cu biletul de avion în buzunar şi cu dorinţa arzătoare de a bea ceva în atmosfera de bar, se simţi el însuşi turist. Îşi privi ceasul din nou. Mai avea cincisprezece minute pentru a se cufunda în atmosfera plăcută de aici, înainte de a porni spre aeroport. Cincisprezece minute într-un bar în aer liber, care pentru el devenise mai primitor decît propria-i sufragerie. Şi dacă toate acestea nu erau de ajuns pentru a-l atrage, măcar aici nu erau fantome. Dar despre asta nu voia să-şi amintească acum.

Una dintre chelneriţe opri tonomatul pe o melodie country, clasică. Înainte ca protestele să devină revoltă, Pappy lovi cu palma în tejghea.

– Fiţi cuminţi, îi dojeni el, spectacolul de-abia începe.

Rick observase cu plăcere că spectacolul de după-amiază începuse; soarele plutea în mii de culori deasupra apei. Clienţii lui Pappy se adunau pentru actul final. Marele final. Scaunele erau trase de-o parte, scrîşnind pe podeaua aspră. Apoi,

ca de obicei, se lăsa un moment de tăcere cînd parcă toţi îşi ţineau respiraţia...Rick nu se plictisea niciodată la acest spectacol uluitor, un amestec de ostentaţie melodramatică şi demnitate antică.

În timp ce petrecerea continua, aerul se umplea de rîsete tonifiante şi de clinchet de pahare. Într-un colţ Tweed MacNeil îşi luă chitara, se aşează pe un taburet şi testă ascultătorii cu cîteva note cunoscute.

– Aşa, zi-i Tweed, implora o femeie beată; refrenul *Margaritaville* se derula discret şi dulce la adăpostul acoperişului de stuf.

Miss Scarlett se alătură grupului cerînd pe un ton grav:

– Cîntă din suflet!

După cîteva minute, Pappy veni lîngă Rick cu un coşuleţ de cartofi prăjiţi. Etalarea continuă cu două halbe de bere care, trîntite vîrtos pe masă, îşi pierdură gulerele spumegînde de valuri, de jur împrejurul lor.

– Cred că o să stau lîngă tine.

– O să-mi fie dor de toate astea, Pappy, îi spuse Rick, strîngînd spuma de pe masă în palmă şi aruncînd-o peste balustradă.

– Aşa-i, zise Pappy şi se şterse pe mîini de pantalonul scurt, apoi trase un scaun. În seara

asta zbori spre Philadelphia, la părinţii lui Angie. Nu-i de mirare că te-ai îmbrăcat...aşa cum te-ai îmbrăcat. Se uită la Rick jenat. Nu te-ai supărat, nu?

Rick îi zîmbi bătrînului.

– Nu. Vin aici de atîta vreme, încît ce spui nu mă poate supăra.

Se uitară unul la altul, iar glasul bătrînului se domoli.

– Cît a trecut de cînd a murit Angie?

– Cinci ani, răspunse Rick, apoi sorbi din bere.

De cinci ani venea la Pappy singur.

Privi înainte şi îşi drese glasul căci Pappy îşi pregătea o altă întrebare.

Fusese prea curînd copleşit de amintirea ei, iar acum nu voia decît să-şi bea berea în linişte, să se bucure de atmosfera de la Pappy şi de un apus de soare orbitor. Se aşeză mai bine pe scaun şi privi de jur împrejur. Cîţiva turişti îşi aşezaseră aparatele foto pe balustradă şi declanşau obturatorul nebuneşte, doar-doar vor surprinde momentul. Rick îi urmărea, înţelegînd că simţeau nevoia să ia cu ei o bucăţică din locul acela. Fluieră uşor ca să se elibereze parcă de senzaţiile ciudate din piept. Apusul de soare la *Pappy's* nu era numai al *lui*. Totuşi, în nuanţele roz-aurii, care

scăldau Coconut Key, nu fusese niciodată mai sigur că pămîntul se rotea mai aproape de amurg. Se răsuci în scaun dînd drumul la mîini de pe mînerele uzate. De ce oare era atît de crispat? Chiar dacă un uragan ar fi măturat recifele, barul lui Pappy ar rămîne tot aici cînd s-ar întoarce el.

– Vine nepoată-mea în vizită.

– Parcă mi-ai mai spus, făcu Rick, zîmbind prietenește bătrînului. Era recunoscător că schimbase subiectul. Nu cred că am cunoscut-o, aşa-i?

– Pe Bryn? Dacă ai fi cunoscut-o, n-ai fi putut-o uita. Ca să vezi, mereu cînd vine aici, tu eşti la Philadelphia. Şi, cu o încuviinţare a capului conchise cu mîndrie: fata e ţapănă!

– Ţapănă zici? Îşi puse mîinile una peste alta pe masă. Îmi pare rău că nu o văd.

Pappy îşi ridică şapca de pescar şi se scărpină.

– Altă dată, zise; iar soarele dispărea în zare, în sunetele vibrante de chitară ale lui Tweed MacNeil.

– Altă dată, aprobă Rick căutîndu-şi portofelul.

Pappy îi alungă intenţia cu o mînă.

– Lasă banii acolo. În seara asta eu fac cinste.

– Atunci ai grijă, zise Rick, ştiind că pentru Pappy zîmbetul ţinea loc de „mulţumesc".

Cîteva minute mai tîrziu se afla pe Şoseaua Naţională I, acompaniind radioul şi numărînd de pe acum zilele rămase pînă la întoarcere.

Capitolul 1

Rick Parrish se ducea acasă.

Îşi duse mîna la cravată şi-şi eliberă puţin nodul, apoi îşi mai descheie un nasture de la cămaşă. De-abia aştepta să-şi scoată hainele pe care le purta, să le pună de-o parte, apoi să-şi îmbrace blugii şi să înceapă, ca în fiecare an, să aşeze amintirile despre Angie într-un colţişor mai îndepărtat al inimii.

Vizita anuală la părinţii ei nu devenea mai uşoară, dar cea din acest an se sfîrşise. Se încordă pe măsură ce zărea piatra kilometrică a oraşului şi cînd o văzu, apăsă pe accelerator. Ca

un glonţ alb, jeep-ul lui trecu peste ultimul pod, înainte de a ajunge acasă.

Două săptămîni departe de Coconut Key erau prea mult. Iar acum era atît de aproape de casă, încît îi simţea mirosul.

Primul lucru pe care avea să-l facă era să bea o bere rece la *Pappy's Crab Shack.* Apoi urma să treacă pe la şantier. Viaţa îşi relua cursul obişnuit. Bătînd cu degetele în volan pe ritmul cîntecului *Margaritaville* trecu de pod şi ajunse pe autostradă. Acel sentiment de „aproape acasă" îl cuprinse, primindu-l cu aceeaşi căldură pe care o simţea cînd se aşeza pe scaunul de la Pappy. Dădu casetofonul mai tare şi faţa i se lumină de un zîmbet pe care-l încerca de două ore.

Întoarse pe strada şantierului, claxonă de două ori anunţîndu-şi sosirea, grupului care se îndrepta spre bar. Un nor de praf se ridică în spatele maşinii cînd intră în parcarea lui Pappy.

Zîmbetul de pe faţa lui Rick dispăru înainte de a frîna. Îşi scoase ochelarii de soare cu un gest rapid şi încercă să împrăştie praful stîrnit, apoi privi relaxat prin parbriz.

Avea halucinaţii.

Avea şi motiv, pentru că în urmă cu două săptămîni, *Pappy's Crab Shack* fusese acolo, iar

acum dispăruse. Oricum, acoperişul nu mai avea aceeaşi culoare şi fusese vopsit în galben-banan. Recunoscu zugravul. Tweed era înăuntru cu doi oameni care fixau o firmă nouă:

CHEZ MADISON
BUCĂTĂRIE ORIGINALĂ ÎN INIMA RECIFELOR
SE DESCHIDE CURÎND

– Tweed! strigă Rick oprind motorul. Ce naiba se petrece aici?

Fluturînd pensula, bărbatul de pe scară îi răspunse:

– Multe şi n-o să-ţi placă nici una. Tweed făcu cu ochiul. Ei, poate unele o să-ţi placă, dar mai bine te-ai duce înăuntru să vezi.

Rick sări din jeep; şocul de moment se transformă într-o furnicătură pe şira spinării. Ce punea la cale Pappy Madison? Traversă parcarea spre o alee din cărămizi, mărginită de petunii recent săditе şi începu să se dezmeticească.

Ajunse la prima treaptă şi ezită, apoi pipăi treptele cu tălpile. Scîrţîitul dispăruse. Pufni pe nări nemulţumit. Toate treptele fuseseră înlocuite. La fel şi balustrada şubredă. Urcînd treptele două cîte două ajunse la ultima şi păşi pragul barului înăbuşindu-şi un oftat.

Era mai rău decît şi-ar fi putut imagina. Po-

delele pătate de bere fuseseră lustruite, mesele vechi înlocuite, iar pictura de pe perete, imaginînd o sirenă, fusese acoperită cu un strat dublu de vopsea galben-banan.

Ce grozăvie îl mai aştepta? se întrebă el rotindu-şi privirea prin încăpere.

Insulta supremă îl lovi în piept ca un trăsnet. Scaunul de căpitan, din lemn de pin, pe care toţi din Coconut Key îl ştiau ca fiind al lui, scaunul lui de poker, scaunul pe care se lăuda cînd venea de la pescuit, cel pe care leşinase de multe ori, fusese vopsit şi azvîrlit într-un coiţ, ca un memento de istorie clasată. Inima îi sări din piept, apoi îi reveni la loc cu o puternică dorinţă de răfuială... şi de răzbunare împotriva celui care îndrăznise să hulească împotriva lui.

– Pappy, mişcă-ţi fundul încoace pînă nu... Cuvintele lui Rick se amestecară cu cele ale unei roşcate mlădioase care ieşea cu spatele din bucătărie, cu braţele pline de şerveţele.

– Comenzile se primesc pe uşa din spate, vă rog, spuse ea. Şi vă mai rog să... oh!

Rick o speriase tot atît cît ea îl speriase pe el. În acel moment de tăcere, Rick o măsură din cap pînă-n picioare, privind într-o oglindă de pe perete. Era slabă dar bine formată, cu un aer

sofisticat pe care el îl sesiză imediat. Ce mai, pieptănătura modernă îi şugera asta imediat. Tunsoarea care-i umfla părul într-un stil care parcă sfida gravitaţia, îi completa chipul uimit cu o aură stacojie.

Nu păru surprins văzînd-o clipind. Printre genele ei dese şi răsucite reuşi să-i distingă ochii de culoarea chihlimbarului înainte de a-i închide.

– Pappy nu este aici, spuse ea, privindu-i cu interes mîinile. Lăsă şervetele să cadă într-un coş la picioarele ei. Eu sînt nepoata lui, Bryn Madison.

O urmări cu privirea cînd se aplecă încet dar provocator. Şi, în timp ce ridica şervetele, Rick urmărea legătura costumului de baie alunecînd în sus şi în jos pe spinare. Văzuse sute, poate mii de femei în costume de baie sumare, dar acest v-aţi ascunselea al pielii ei era cu totul diferit. Fiecare mişcare era ca o invitaţie la atingere, acolo sus, la baza spinării. De fiecare dată cînd se ridica, Rick strîngea unghiile în palmă, aşteptînd să fie ultima. Respiră uşurat cînd fata împături ultimul şervet şi-l aşeză în coşul ridicat pe şold.

Bryn se ridică zîmbitoare, întinzîndu-i mîna ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Şi nici nu se întîmplase; nu încă.

Rick ştia ce gen de femeie era, de la şantier.

Trebuia să aştepte pe margine, cu entuziasm pînă la prima muşcătură de undiţă, sau pînă ce prima adiere a brizei îi va deranja coafura. Frumoasă foc sau nu, îşi spuse ca pentru sine că trebuia să se aştepte la acelaşi lucru şi în cazul de faţă. Nu se înşelase niciodată cînd era vorba de femei.

Apoi îl atinse ea.

Mîna ei fină, cu manichiura perfectă, se strecură într-a lui, degetele înlănţuindu-i palma uşor, pînă ce i-o strînse cu siguranţă. După felul hotărît în care dădea mîna, îşi spuse că teoria lui nu era valabilă în cazul ei. Peştele nu muşcase. Înota încă. Cu fiecare clipă care trecea, atingerea ei începea să trimită mesaje tulburătoare. Încrezătoare. Capabilă. Insistentă. Provocatoare. Ameninţătoare. Ameninţătoare? De unde îi venise această idee? De unde-i veniseră toate aceste idei? Nu ştia nimic despre ea, decît că Bryn rima cu „învins" şi că pielea ei mirosea a frişcă şi scorţişoară.

– Eu sînt Rick Parrish, se prezentă el pe un ton iritat, pe care nu şi-l recunoscu. Îşi drese vocea.

– Cu ce-ţi pot fi de folos, Rick?

Era sigur că se întîmpla ceva, dar nu-şi dădea seama ce. Era încă preocupat de voioşia cu care

ea dăduse mîna şi de aroma combinată care îl tulburase puţin. Liniştea pe care şi-o apăra fusese tulburată. Motivul nu era numai zîmbetul fetei şi siguranţa cu care-şi unduia şoldul pe care se sprijinea coşul. Privirea i se abătu spre oglinda în care se reflecta în detaliu fusta ce-i mîngîia delicat şoldurile. Şolduri unduitoare, tari. Simţi că-l mănîncă palmele. Femeia îi amintea de sirena pictată pe peretele barului. De fapt, s-ar fi putut ca tocmai ea să fi pozat.

Rick se împotrivi tentaţiei de a se afunda cu totul în reflexia din oglindă a spatelui ei. Bineînţeles că nu încălca nici o lege dacă se uita. Chiar şi aşa, ştia că o căuta cu lumînarea dacă nu se oprea. Compară spatele lui Bryn cu cel al sirenei. Se întoarse spre perete, îşi muşcă buza şi expriră brusc. Privise atît de mult spatele femeii încît uitase că sirena nu mai era acolo. Şi, cu acest gînd arzîndu-i în minte, se întoarse spre ea. Ea era principalul vinovat pentru toate. Şi pentru faptul că adrenalina îi clocotea în tot corpul. O privi cum răscolea prin bucăţile colorate din coş şi o urmă spre bar.

– Dacă vrei să te angajezi ca barman sau bucătar, nu cred că avem...

– Nu caut de lucru. Vreau să ştiu ce se în-

tîmplă. Şi unde e Pappy? întrebă el cu un ton nesigur.

Ea lăsă coşul şi îl privi. Colţurile buzelor i se ridicaseră într-o încercare de zîmbet trufaş, care răscoli stomacul lui Rick. Pe toţi dracii. Dacă nu-şi va fixa privirea pe spatele ei unduios, nu va reuşi să-i surprindă gura. Gura proaspătă ca un trandafir ce-i zîmbea într-un fel care adăuga „zăpăceală" pe lista tulburărilor.

– Aici se face o renovare necesară. Se simţea nevoia, răspunse ea cerînd o încuviinţare cu capul. Pappy este încă în spital, aşa că nu vom putea deschide pînă ce...

– Stai puţin, sări el cu interes. O senzaţie de răceală umedă îi străbătu corpul cînd auzi de „spital". Mai spune o dată. Ce caută Pappy în spital?

– Şi-a rupt piciorul călcînd pe o treaptă putrezită. Bineînţeles că am refăcut imediat amîndouă scările. Apoi am început să mă ocup şi de rest.

Rick scăpă o înjurătură scurtă care atrase privirea fetei. Apoi dădu din cap scuzîndu-se, încercînd în acelaşi timp să se elibereze de amintirile cu Angie. Aceste amintiri cu care se mai amăgea încă aveau să dispară într-un an. „Oare ea..." şi

închise ochii ca să uite, dar în aceeaşi clipă îşi dădu seama că unele lucruri vor rămîne.

– Vreau să spun, o să se facă bine, nu-i aşa?

– Chirurgul ortoped m-a asigurat că se vindecă, dar bunicul va trebui să mai rămînă în spital cîteva săptămîni. Eşti client de-al lui?

– Sînt prieten cu el şi sînt proprietarul şantierului *Parrish.* Construiesc vase de pescuit. Făcu un semn cu capul spre nord şi privi spre şantier pînă ce ea se uită în aceeaşi direcţie. Am fost plecat, adăugă el.

– Rick Parrish. Sigur. Pregătesc prînzul pentru oamenii tăi de cînd bunicul a avut accidentul. Aş vrea să mă plimb cu barca într-o zi cînd nu sînt prea ocupată. Poate...

– Ce s-a întîmplat cu Linda şi Susan? De ce nu gătesc ele?

– Chelneriţele? A trebuit să renunţ la ele. Şi-au găsit de lucru într-o staţiune la Islamorada. Cred că se cheamă Conch Castle. Dacă le mai interesează, le voi reangaja cînd deschidem localul. Între timp însă, trebuie să mergem înainte, adăugă ea.

– Deci asta-i, murmură el, privind iar prin încăpere, apoi ridicînd braţele: e de necrezut.

– Ştiu. În ultima vreme nu prea m-am ocupat

de bar; cînd am revenit mi-am dat seama că lucrurile s-au cam învechit pe-aici şi privi dezaprobator în jurul ei.

Aşează coşul pe bar, luă un şervet alb, îi rupse eticheta apoi îl împături.

Bryn nu înţelegea ce i se spunea. Dar în curînd avea să înţeleagă.

Rick se gîndea la naivitatea ei dezarmantă. Ştia însă să aştepte. De îndată ce ve termina de trebăluit şi de împăturit şervetele şi cînd va fi atentă la el, urma să-i spună cam cum stăteau lucrurile pe acolo. Şi, după cîtă treabă avea acum, părea că mai avea de aşteptat. Era foarte răbdător. O urmărea cum împătureşte şi aranjează materialul, răsucindu-l şi netezindu-l poate pentru ultima oară. Degetele ei fine mîngîiau pînza albă desenînd cercuri roşietice, de culoarea unghiilor. Fantezia lui rătăcea; oare ce senzaţii i-ar da pe corp aceleaşi degete? O privea cum, cu îndemînare feminină, răsucea o simplă bucată de material transformînd-o într-o operă de artă. Şi, cum se concentra asupra mîinilor ei, se cufundă timp de cîteva secunde într-o beţie de fantasme erotice. Idei provocatoare făceau să-i clocotească sîngele.

– Vezi ce poţi face cu puţină inspiraţie şi uşoa-

ră transpiraţie? întrebă ea, ridicînd un şervet împăturit în formă de pasăre. Îl răsuci, mişcîndu-i colţurile ca nişte aripi. Un miracol.

– Da, dar se spală singur? o tachină el cu sarcasm. Ea nu sesiză nuanţa. Rîsul ei zburdalnic pasă înapoi ironia, făcîndu-l să regrete. Realiză răutatea cu care îi vorbise, pe cînd ea voia să îl amuze. Refuzase o mulţime de astfel de momente, dar acesta era diferit. Că tot vorbeam de păsări, unde-i domnişoara Scarlett?

– A, domnul Latham s-a oferit să o ia la dînsul pînă aranjăm aici. Şi nu va dura mult, căci voi arunca lucrurile vechi şi voi aduce mobilier nou, răspunse ea arătînd spre mobila uzată şi reclamele de bere prăfuite, îngrămădite într-un coiţ. Sprijinindu-şi coatele pe marginea barului şi bărbia pe degetele înlănţuite îşi întoarse faţa către el. E uimitor cîte poţi face cu puţin efort şi hotărîre în aşa puţin timp, nu-i aşa?

– Uimitor? îşi pipăi bărbia aspră, coborîndu-şi degetele spre mărul lui Adam...Poţi vedea lucrurile şi aşa, îi răspunse privind-o stăruitor.

Îşi spunea că nu îl interesa felul în care părul ei flutura cînd se apleca spre coş şi nici privirea ei visătoare, în timp ce vorbea despre local. Nici măcar vîrful pantofului pe care îl mişca în faţă şi în

spate. În nici un caz nu-l interesa felul în care răsucea un alt şervet între degete, mişcîndu-i marginea intenţionat, rîzînd iarăşi. Era înfuriat. Şi puţin excitat, ceea ce îl deranja şi mai tare.

Bryn căută în coş şi luă un alt şervet, de data aceasta de culoarea caisei. Păru mulţumită de alegerea ei, îi netezi cutele întinzîndu-l pe bar şi reluă:

– Culoarea este foarte importantă pentru starea de spirit, eşti de acord? El nu-i răspunse. Vreau să zic, eşti de acord că *Pappy's Crab Shack* avea nevoie de o operaţie estetică, nu?

– Ce ai făcut tu aici e mai mult decît o operaţie estetică, răspunse el, neputînd să-şi ascundă emoţia din glas. Pappy va avea un şoc cînd va vedea.

Rîsul ei îl răscoli, dîndu-i un fior neaşteptat.

– Pappy nu va avea nici un şoc, Rick. Mi-a dat mînă liberă să aranjez aici. Începu să dea din mîini, îndepărtîndu-se de bar. Specialitatea mea este designul pentru restaurante de hoteluri. De obicei lucrez în parametrii stabiliţi de această activitate. Acum nu pot spune că nu-mi place disciplina dar, de data asta, nimeni nu-mi va spune ce să fac.

Tăcu şi îl privi zîmbind cu înţeles.

El rezistă dorinţei de a face la fel. Bryn parcă nu-i observase buzele crispate şi continuă să-i vorbească despre planurile ei de ruinare a lui Pappy....

– O să arate splendid; luminos şi aerisit. Voi pune draperii din dantelă la ferestre. În partea de sus vor fi lambriuri în zig-zag. Strîmbă din nas şi adăugă: asta va fi cînd voi găsi pe cineva care să aranjeze tavanul. Vreau să-i păstrez aerul tropical şi să-i dau în acelaşi timp o notă tradiţională franţuzească. Oh, şi barul va fi pentru vinuri, nu ca acesta, spuse ea alungînd cu un gest rafturile cu rom, gin, lichioruri asortate.

Rick o urmărea învîrtindu-se prin încăpere şi arătîndu-i locurile pe care le va modifica. Cu fiecare piruetă, energia ei sporea. Cu fiecare idee nouă a ei, Rick simţea cum lumea lui se năruie.

– Pentru început, meniul va fi limitat. Vreo patru antreuri. Şi nu vreau coji de alune nicăieri. Am găsit coji în dormitoare. Îţi dai seama? Bătu din palme, apoi le aduse sub bărbie şi se întoarse către el. Deodată se opri ca şi cum s-ar fi lovit de ceva. De ce mă priveşti aşa?

Ochelarii de soare îi alunecaseră chiar cînd ea începu să-şi plimbe degetele între sîni. Ar fi putut să se uite în altă parte, la altceva, dar Rick nu se

putea abţine să o privească dezmierdîndu-se astfel. O clipă deveni solemnă şi începu să vorbească serios, ca apoi să pară din nou un copil entuziasmat într-o tabără de vară. Prima postură era interesantă, aşa cum a doua era mişcătoare. El îşi potrivi ochelarii de soare, ştiind că nu se vedea cum privea loçul dintre sîni, pe care ar fi voit şi el să-l atingă.

– Spuneai că Pappy s-a lovit la cap, zise el scoţîndu-şi haina şi azvîrlind-o peste bar.

– Nu. Îl privi cu suspiciune, lăsînd mîna în jos. Momentul de visare se sfîrşise; tonul deveni didactic, iar el îl detesta. Ţi-am spus, i-a alunecat piciorul pe o treaptă putredă.

– Cred că s-a lovit la cap, adăugă Rick cu convingere. Da, doamnă, şi se îndreptă spre scaunul lui, trăgîndu-l în mijlocul încăperii. Se aşează şi îşi rezemă picioarele pe bară, apoi îşi încrucişă braţele. De fapt, eu cred că nu-i este uşor lui Pappy să te lase să faci toate astea în localul său. Şi crede-mă pe cuvînt Bryn, chestia aia cu bucătăria tradiţională şi cu dantela nu va prinde aici.

Bryn Madison îşi fixă privirea pe bărbatul lat în umeri, care se odihnea pe scaunul uzat al căpitanului. Strînse din buze, abţinîndu-se de la un

oftat adînc. Rick Parrish era arogant, sigur pe el şi consecvent. Toate acestea erau motive pentru a-l pofti afară, dar acest bărbat avea ceva care o oprea să facă asta. Trecînd peste faptul că avea cel mai consistent bagaj de testosteron pe care îl văzuse ea vreodată; şi peste faptul că bronzul lui natural, părul auriu şi înfăţişarea chipeşă îl făceau şi mai atrăgător, iar aerul de bărbat matur îi atrăsese privirea de la început; şi trecînd şi peste faptul că privirea lui azurie o încinsese şi îi aţîţase simţurile într-o alertă specială. Toate acestea, îşi spunea ea, nu erau decît o reacţie la prezenţa irezistibilă a unui bărbat. Cel mai fascinant la Rick era pasiunea, apoi încercarea de a şi-o ascunde. Şi faptul că nu putea.

Îl privea desfăcînd nodul de la cravată. O scoase şi o împături. O puse în buzunarul de la pantaloni, îşi descheie cămaşa, lăsînd să se vadă cîrlionţii de pe piept. Rapid îşi închipui că-l vede deschizînd toţi nasturii în spatele cărora, pieptul de mascul, abunda de păr... Un piept pe care să-l mîngîie, să-l excite, să-l sărute. Iar cînd şi-ar deschide braţele rostindu-i numele, să-şi lipească obrazul de muşchii aceia calzi şi fermi.

Reveria ameţitoare continuă pînă cînd o alungă cu un gest deasupra frunţii.

– Dragă Bryn, reluă el, scuturînd o scamă imaginară de pe genunchi, ştiu despre ce vorbesc. Îţi iroseşti timpul şi banii lui Pappy. Deschide ochii şi opreşte-te cît se mai poate. Faci o mare greşeală.

O clipă rămase uimită de apelativul familiar „dragă". Nu mai auzise cuvîntul acesta de la ultima legătură serioasă. Probabil că nu logodnicul ei fusese de vină pentru faptul că emoţiile erau resimţite numai de el. Şi nici nu-i venise greu să-i arunce în faţă inelul, cînd o acuzase că-şi iubea cariera mai mult decît pe el. Asta se întîmpla acum trei ani şi, deşi ceasul ei biologic nu-şi oprise alarma, nu-i plăcea să i se amintească de ce avea nevoie: un bărbat pe care să-l iubească şi de care să fie iubită, un copil şi celelalte dezmierdări pe care aceştia i le puteau oferi.

Iar acum Rick Parrish, un om pe care de-abia dacă îl cunoştea, rostise acel „dragă" pe un ton atît de cavaleresc încît îşi simţise obrajii arzînd de furie. În plus, el încerca să stăvilească avîntul din vele, spunîndu-i că nu putea face faţă unei banale renovări a localului bunicului ei. Şi, ca să pună capac la toate, încerca să o convingă că ideile ei erau total greşite pentru barul lui Pappy.

Căută să-şi descheie nasturii de la jachetă, dar degetele începură să-i tremure cînd constată că

şi-o scosese deja.

Rick Parrish nu va fi iertat pentru a-i fi luat în rîs experienţa. Pentru început, avea să-l copleşească prin amabilitate.

– Ei bine, dragă Rick, nu sînt de acord cu tine, începu ea impregnîndu-şi cuvintele cu o dezarmantă politeţe. Cred că în Coconut Key e nevoie de un restaurant de clasă. Un loc special...

– Oamenii pot merge în Key West, dacă vor ceva special, zise el lăsîndu-şi picioarele jos; şi, ca o desconsiderare a eforturilor ei, arătă cu mîna împrejur. Dar ei nu caută acest gen de „special", ei vor barul lui Pappy.

– De unde ştii tu ce vor oamenii? întrebă ea, măsurîndu-şi fiecare cuvînt.

– Pentru că trăiesc aici de-o viaţă şi ştiu. Să-ţi spun eu ce vor: un loc unde să-şi pună picioarele pe masă, unde să poată arunca pe jos coji de alune şi unde să asculte muzica la maxim. Căutînd cu ochii într-un colţ, Rick sări de pe scaun ca ars, şi-l trînti cu mînie. Îşi scoase ochelarii de soare şi o întrebă aproape şoptit: Ce-ai făcut cu tonomatul?

– L-am dus jos, în magazie. Vine cineva de la Grassy Key să-l vadă. Îl privi fix şi înţelese că nu renunţa. Eşti de acord cu asta?

– Vinzi tonomatul lui Pappy? Şi, înainte ca ea să-i răspundă arătă cu ochelarii colţul gol. Să ştii că tonomatul nu va părăsi Coconut Key. Tonul cobora ameninţător.

– E un ordin, domnule Parrish sau o ofertă de cumpărare?

Apoi luă coşul cu şervete şi se îndreptă calm spre bucătărie cu un răpăit de tocuri. Ajungînd în bucătărie îl aşteptă ştiind că nu va renunţa, aşa cum făcuseră cîţiva bărbaţi pe care-i înfruntase în cariera ei. Personalitatea impetuoasă a lui Rick Parrish nu o dezamăgea ci o făcea să se simtă victorioasă, mai ales cînd îl auzi apropiindu-se.

– Ăsta-i adevărul, strigă el, trîntind uşa de peretele bucătăriei.

Bryn aşează coşul pe butucul măcelarului, îl împinse puţin şi inspiră adînc, măsurat, înainte de a-l privi din nou. Dacă i-ar fi privit mîinile l-ar fi văzut tremurînd, dar ea privi întîi spre uşă. Rick îşi sprijinea mîna cu degetele răsfirate pe panoul de lemn, dar cînd intră lăsă mîna în jos. Dacă ar fi fost vorba de alt bărbat, ar fi fost impresionată de puterea cu care-şi ascundea emoţia. Dar Rick Parrish îi contracară reacţia şi o atinse în punctul sensibil. Libidoul ei fusese reactivat. Explozia de energie o tonifica.

– Te porţi de parcă ai fi stăpîn aici, dar nu eşti... În orice caz nu aici, apoi îşi atinse iar locul dintre sîni. Eu sînt şi am ochii deschişi. Locul ăsta, avea într-adevăr nevoie de reparaţii. Odată cu accidentul, şi bunicul a deschis ochii; şi-a dat seama că era timpul pentru o schimbare. Iar eu sînt bucuroasă că pot fi instrumentul acestei schimbări.

– Schimbare? întrebă el, punînd ochelarii în buzunarul cămăşii iar mîinile în şold. În afara cîtorva reparaţii minore, nu era nevoie de o asemenea schimbare. Acesta este un bar local, pentru localnici. Prieteni, oameni adevăraţi.

– Nu mă deranjează. Vor fi mai mult decît bineveniţi la *Madison,* interveni ea încrucişîndu-şi braţele şi păşi înapoi pînă ce se opri în butucul măcelarului. Atîta timp cît se îmbracă potrivit.

– Uite ce e, se auzi vocea lui care devenea mai convingătoare şi, în acest efort, muşchii începură să-i vibreze, îi ştiu pe oamenii aceştia şi îl ştiu pe Pappy; cred că ar trebui să încetezi cu schimbările tale şi să aştepţi să vadă şi Pappy cît de departe ai mers.

– Pappy ştie ce vreau să fac. Aş vrea să ştiu de ce crezi tu că e treaba ta?

– Îţi spun de ce e treaba mea, zise el. Tot ce

se întîmplă în Coconut Key e treaba mea. Am asistat la ruinarea prea multor orăşele din cauza staţiunilor moderne, a risipitorilor sezonieri şi a antreprenorilor cu capetele în nori. Apoi se duse în partea opusă a mesei şi se întinse spre Bryn: Doamnă, trezeşte-te. Aici oamenii nu vor şi nici nu au nevoie de grote cu ferigă, sau de *Chez Buffy* al tău, cu meniuri sofisticate, liste de vinuri scumpe, sau de bărcuţele tale de jucărie; şi scoase din coş un şervet împăturit.

Ea îi smulse şervetul din mînă.

– Asta nu-i bărcuţă.

– Oh, scuză-mă, e o pasăre.

– Este o pălărioară de sărbătoare. Dar, mai important e că este din pînză şi că nu are tipărite pe ea glume nesărate.

Acum încerca să destindă tensiunea cu un zîmbet, dar el nu pricepea. Şi oftînd zgomotos, ridică din sprîncene întrebîndu-l în glumă:

– Şi chiar nu dai nici o şansă pentru *Chez Madison*? Doar nu închid localul, îi schimb doar aerul, îi dau puţină clasă.

– *Pappy's Crab Shack* are clasă, rosti el sec.

– Ei bine, acum va avea alt fel de clasă, insistă ea pe un ton constant. Orăşelul acesta are nevoie de un restaurant mai select şi nu numai pentru

plăcerea pe care o va aduce oamenilor de aici. El va atrage precis turişti, locuitori sezonieri şi poate şi lume din orăşelele învecinate.

– Nu prea avem nevoie de intruşi pe aici.

– Dacă ei aduc prosperitate...

– Prin ce-ai spus acum, dovedeşti cît de puţin cunoşti comunitatea noastră; dacă oamenii ar fi fost interesaţi de o astfel de prosperitate şi-ar fi vîndut pămîntul de mult întreprinzătorilor.

– Spune-mi, ce anume nu-ţi place din schimbările mele?

Rick dădu din cap.

– Chiar nu-ţi dai seama? Vrei să faci aici un loc căruia Pappy nu-i va face faţă. El e bătrîn; şi el şi cei din personalul lui pot fierbe raci, pot desfunda un butoi de bere şi pot prinde vîntul. Cam atît, Bryn; nu te gîndeşti că după ce aranjezi localul, îl laşi pe Pappy cu mai mult decît poate face faţă?

Îşi bătuse joc de planurile ei. Îi insultase puterea de judecată. Reuşise chiar să o aducă în pragul revoltei. Dar nu-i va permite să pună la îndoială dragostea ei pentru bătrîn.

– Nu-i voi face aşa ceva bătrînelului meu. Îl iubesc prea mult ca să las să i se întîmple ceva rău.

– Eu nu zic că nu-l iubeşti pe Pappy. Tu vezi

lucrurile doar din punctul tău de vedere, nu din-tr-al lui; şi, nu-mi spune mie că-ţi pasă de Co-conut Key sau de cei de aici, fiindcă ai dovedit deja, că nu ştii nimic despre ei. Bryn, să ştii că modul de viaţă de aici trebuie păstrat. Ce ai tu în minte l-ar putea distruge, iar încercarea ta va eşua.

– Rick, dar vorbim doar de un restaurant.

– Nu, răspunse el, lovind cu palma în perete, *tu* vorbeşti de un restaurant; *eu* vorbesc despre instituţia comunităţii. *Pappy's Crab Shack* este... este...

Cuvintele nu-i mai veneau şi îşi trecu degetele prin păr, apoi se sprijini de colţul mesei. O privi fix, reţinîndu-şi un mîrîit scurt. Ea îl privi tot fix, simţind că genele îi iau foc. Rick Parrish era cel mai încăpăţînat, cel mai stăpîn pe sine şi cel mai încîntător bărbat pe care-l cunoscuse. Şi, pentru nici unul din aceste motive, nu avea să se predea sau să renunţe. Nici acum, nici mai tîrziu. Bătînd uşor cu unghiile pe suprafaţa de lemn îşi aplecă puţin capul.

– Totuşi, eu cred că mai este ceva despre care nu vrei să-mi vorbeşti. În afară de grija pen-tru Pappy şi de devotamentul pentru oamenii de aici, ce altceva te mai deranjează?

– Nu înţeleg ce vrei să spui, zise el privind-o atent.

Ea începu să se plimbe în jurul lui. Şi cum întorcea capul să o vadă, Bryn era atentă la freamătul firelor de păr şaten-deschis care îi jucau pe guler. Cînd ajunse în spatele lui, renunţă să o mai privească şi trase adînc aer în piept, reţinîndu-l mult timp. Simţea că Rick Parrish nu era genul de om care să stea mult cu spatele la cineva, preferînd atacul frontal; cu toate acestea ea reuşise să-l reducă la o tăcere încordată. Bărbatul rămase în aceeaşi poziţie rigidă care-i păstrase cămaşa, alunecînd impecabil pe umeri. Mesajul pe care-l avea de transmis se evaporase, căci în faţa ei, Rick Parrish stătea ca şi cînd invita să fie atins. Ca o săgeată, acest mesaj străbătu fiinţa femeii. Dar ea tocmai se hotărîse să nu-l atingă. Se stăpînea să nu-şi apese palmele peste unghiul perfect ce-i desena spatele, sau să-şi coboare degetele pe şira spinării lui. Sau să-i contureze gura cu degetele. Aşa că, ducînd o mînă la ureche, îşi înţepă buricul degetului cu încuietoarea cercelului pînă ce simţi o durere. Apoi îl frecă şi se felicită că reuşise să alunge acea idee trădătoare. Petrecuse prea mulţi ani clădindu-şi o reputaţie profesională, pentru ca acum să-şi permită ase-

menea gest cu un străin. Trecînd în partea opusă se apropie de el şi-i văzu muşchii maxilarului tresăltînd.

– Rick, sînt cumva şi motive personale... dar tăcu fiindcă el îşi întoarse brusc capul spre ea.

Deodată el preluă controlul situaţiei, anestezi-ind-o cu privirea.

Dacă ar fi continuat aşa, cu siguranţă că ar fi trebuit să-l atingă şi să se sprijine de el. Corpul ei vibrînd de feminitate s-ar fi lipit de masiva lui masculinitate încăpăţînată. Dacă ar leşina, el ar prinde-o în braţe, dar el le încrucişă la piept. Se apropie de ea coborînd capul. În alte condiţii ar fi putut să o sărute sau să se lase sărutat. Dar, din intensitatea privirii, ea înţelese că pentru ea, pe listă nu era trecut sărutul. Îşi spuse: „Cu buzele tale, sărutul ar trebui să fie pe lista ta pentru mine". Ideea neruşinată îi aprinse obrajii.

Rick se gîndi să se retragă, dar nu simţise atîta *viaţă* în el de mulţi ani. Apoi închise ochii şi-şi aminti de lucruri importante din lumea lui, căreia ea nu-i aparţinea.

– Dacă ţi-ar păsa de Pappy, de locul ăsta şi de oamenii ăştia... dar ţie nu-ţi pasă.

Ea se apropie.

– Ba îmi pasă.

– Îţi pasă pe naiba, şopti el, apropiindu-şi faţa de a ei.

– Te rog, nu mai vorbi aşa, îl imploră ea frecîndu-şi palmele.

– Te rog să nu te mai amesteci, insistă el pe un ton ridicat.

Se auzi o a treia voce, iar ei tresăriră în acelaşi timp.

– Dacă v-ar păsa la amîndoi măcar puţin de oamenii de aici, ar trebui să ne punem dopuri în urechi.

Rick respiră uşurat imediat ce înţelese cine stătea în uşa barului: cea mai veche conducătoare a galeriei din Coconut Key.

– Bună, Liza, nu ştiam că eşti aici.

– Nici nu mă miră, răspunse femeia chicotind. Dacă v-aţi reveni amîndoi după repriza asta de replici emoţionante şi dacă aţi ieşi din bucătărie „fără cuţite", aş vrea să vă vorbesc.

El sesiză ceea ce voia să spună Liza, care vorbea despre reacţiile chimice dintre o femeie şi un bărbat, la care tocmai asistase; erau reacţii pe care Rick le putea neutraliza oricînd, numai că acea dorinţă fizică era greu de neutralizat. Ce îl deranja pe el nu avea nici o legătură cu femeia aceasta nărăvaşă, cu pieptănătura şi manichiura

studiate. E drept că reuşise să-i trezească dorinţe uitate şi că îl atinsese acolo jos, în locurile întunecoase şi singuratice în mai puţin de douăzeci de minute, dar asta nu însemna prea mult.

La naiba, nu o dorea pe Bryn Madison; îşi dorea barul la loc!

Capitolul 2

Rick nu-şi putea imagina că, apariţia întîmplătoare a lui Liza Manning ar putea veni ca o binecuvîntare, dar astăzi întrezărea această posibilitate. Văduva de şaizeci de ani, cu părul arămiu, avea întotdeauna o problemă pe care, susţinea ea, numai căpitanul Parrish putea să o rezolve. Chiar în acel moment ar fi fost încîntat să o ducă pe neobosita doamnă pe apă pînă la Havana, dacă i-ar fi cerut-o.

Oricît de nerăbdător ar fi fost să încheie discuţia emoţionantă cu Bryn, totuşi nu se transformase într-un nebun lunatic. O cunoştea pe Liza şi

ar fi fost o greşeală să continue discuţia. Viaţa văduvei era dedicată serviciului comunităţii şi atragerii oricărei alte persoane în aceeaşi activitate. Pe cît posibil, încercase să-i limiteze eforturile de a-l implica şi pe el în proiectele ei. Desigur, pentru el Coconut Key însemna foarte mult, dar nu era genul care să se lase antrenat în nesfîrşitele şedinţe ale comitetului. Şi erau puţini care-i scăpaseră bătrînei. Liza îl solicitase la renovarea clădirii pompierilor, la semnarea unei petiţii pentru un program de îmbunătăţire a reciclării şi la o partidă de pescuit cu copiii de la grădiniţă, partidă care-l costase două undiţe bune şi o după-amiază deprimantă. Şi, toate acestea se petrecuseră doar în timpul unei săptămîni.

– M-am întors în după-amiaza asta, Liza, şi tocmai am auzit de Pappy, spuse el depărtîndu-se de Bryn.

Liza, care stătea în prag, îi privi înţelegătoare şi aprobă dînd din cap tocmai cînd Rick se îndrepta spre bar. Un bar fără bere. Îşi strînse pumnii ca să-şi stăpînească mînia; Bryn Madison ducea localul la pierzanie.

– Ce ruşine cu accidentul lui Pappy, nu-i aşa căpitane? Şi fără să aştepte un răspuns continuă: Bryn se duce la el dimineţile, iar eu după-amiezile.

Am înţeles amîndouă că nimic nu poate fi mai rău decît să fii singur în spital.

Liza o chemă pe Bryn lîngă ei, la bar.

– Draga mea, ştiu că eşti ocupată, dar nu vii şi tu aici?

– Nu cred că ar trebui...

Cum tonomatul nu cînta şi barul era gol, Rick sesiză ezitarea din glasul ei. Fusese oare atît de agresiv încît acum îl evita? Sau încerca să scape de el discret?

Şi, în fond, de ce naiba îi păsa lui de asta? El avea unde să se ducă, avea destui prieteni şi o afacere de condus. În ceea ce o privea pe Bryn Madison, ea putea să-şi „unduiască" trupul sexy altundeva decît în Coconut Key.

– Uită-te aici, Liza. Bryn apăru în prag cu braţul plin de materiale purpurii. Comanda tocmai a sosit din Carolina de Sud acum cîteva ore. Culoarea asta ţipătoare nu se va asorta cu cele pastelate. O să le trimit înapoi de îndată ce le voi ambala.

– Eşti sigură că asta vrei? întrebă Liza. Eu cred că aceste culori festive trezesc în oameni ce au ei mai bun, adăugă ea aranjîndu-şi borul pălăriei galbene de pe cap.

Profitînd de ocazia de a se elibera de încăr-

cătura emoţională de care se săturase deja, Rick spuse:

– Întrucît nu mă pricep la şervete purpurii, o să vă las să le hotărîţi soarta şi o să mă întorc la şantier.

Dacă nu s-ar fi uitat la Bryn, ar fi ajuns deja la jumătatea scărilor pînă să termine fraza. Le-ar fi făcut cu mîna şi ar fi plecat, dar făcuse greşeala fatală de a o privi încă o dată, o secundă. Felul în care îşi încrucişase braţele şi se sprijinea de tocul uşii nu ar fi trebuit să-l hipnotizeze, dar se întîmplă tocmai invers. Cu materialul purpuriu strîns involuntar între braţe şi sîni, Bryn reuşise din nou să-şi expună acei delicioşi centimetri de piele de la brîu. Din acel punct fierbinte privirea lui urcă încet şi chinuitor, pînă ce îi întîlni ochii implacabili. Şi cum o cunoştea de mai puţin de o oră, îi recunoscu deja „acea privire". O privire care îl provoca să spună ceva. Însă pierdu ocazia fiindcă Liza, cu corpolenţa ei, eclipsă imaginea fetei. Bătrîna naviga în raza lui vizuală ca o navă măreaţă.

– Stai aşa căpitane Parrish; să-ţi spun ceva ce vrei să auzi.

Tresări, îndoindu-se de cuvintele ei de două ori: o dată de refuzul lui Liza de a-l lăsa să plece

şi a doua oară de reacţia fetei la auzul cuvintelor „căpitane Parrish". Nu ştia cum avea să-i explice partea cu „căpitane", pe care nici el însuşi nu o prea înţelegea; în Coconut Key erau o mulţime de căpitani de nave de pescuit, dar el era singurui căruia i se atribuise titlul permanent de căpitan.

O privea insistent pe bătrînă, voind să afle problema pentru a putea pleca. Nu aşteptă prea mult.

– Ieri seară, în timpul întîlnirii cu *Prietenii Bibliotecii,* începu Liza, am început să discutăm despre starea deplorabilă a ambulanţei noastre. Ştiai că Pappy Madison a fost dus la spital pe bancheta din spate a camionului lui Sol Bernstein, fiindcă rezervorul de benzină al ambulanţei ruginise? Rezervorul a fost înlocuit, dar e o chestiune de timp pînă ce altceva poate să se întîmple..

– O situaţie neplăcută, de acord, răspunse Rick, făcîndu-se că nu aude răpăitul tocurilor lui Bryn.

Trebuia să piece de acolo ca să nu mai fie antrenat într-o altă discuţie.

– Bunicul a fost dus la spital cu un camion? veni ea înspre bar acompaniată de un răpăit iute, apoi îşi duse o mînă la piept. Mie nu mi-a spus nimeni nimic.

– Da, draga mea, aşa s-a întîmplat. Cum ambulanţa era în acea stare, echipa de urgenţă nu a putut ajunge la Pappy mai repede decît l-au putut duce Sol şi Tweed MacNeil. Şi-au dat toată silinţa, iar pe bietul Pappy îl durea foarte rău piciorul cînd au ajuns la camera de gardă. Bătrîna privi în jos şi adăugă: Căpitanul Parrish poate să-ţi spună cît de importantă este o ambulanţă bună, pentru că...

– Liza, i-o tăie scurt Rick, ce voiai să-mi spui de fapt?

Privirea lui o avertiză, iar el îşi dădu seama că încercarea de a-i distrage atenţia de la acel subiect personal şi dureros avusese efect, fiindcă ea amuţi şi privi din nou în jos. Acum subiectul Angie era reactualizat. În acel moment şi el şi Liza se uitară jenaţi la Bryn.

După privirea ei îngrozită, Rick înţelese că încă şi-l imagina pe bunicul ei în camion. Rick ştia ce simte şi, fără să se gîndească la consecinţe, întinse mîna spre ea pentru a o linişti. Din greşeală, o zgîrie cu unghia şi, involuntar, începu să-i frece umărul atins.

– Hei, totul e-n regulă acum, şopti el, doar mi-ai spus că doctorul te-a asigurat că se va vindeca.

– Ştiu, răspunse ea urmărindu-i mîna pe balustradă, dar mi-e greu să mi-l imaginez neajutorat şi apoi legănat încoace şi încolo pe bancheta din spate a unui camion, singur, fără un doctor lîngă el.

O clipă timpul se opri pentru Rick, pentru că-şi aminti de o după-amiază în urmă cu cinci ani. Evenimentele i se derulau în minte lăsîndu-i gustul amar al fricii pe care o simţise atunci. Închise ochii şi se văzu în iad. La naiba! De cîte ori trebuia să retrăiască după-amiaza aceea?

Apoi, cu un efort de a se concentra asupra lui Bryn, începu să o strîngă de umăr.

– Oamenii fac tot ce le stă în putinţă.

– Ai dreptate, căpitane Parrish, încuviinţă Liza şi chiar asta voi face eu.

Readus la realitate de tonul serios al lui Liza, Rick îşi luă mîna de pe umărul fetei. Apoi, cît se poate de natural, se dădu un pas înapoi şi-şi bagă mîinile în buzunare.

Oricine a suferit o tragedie, dar ásta nu înseamna că trebuie să ne consolăm în grup. Ce-i trecea prin minte cînd o atingea astfel? În ultimii cinci ani, supravieţuise fără să cadă pradă efuziunilor sentimentale.

– Să auzim Liza, începu el deodată.

– Vreau să organizez o colectă de fonduri pentru cumpărarea unei noi ambulanţe în Coconut Key.

– De ce nu organizezi un referendum? Următoarele alegeri locale sînt...

– E prea mult de aşteptat, îl întrerupse Liza făcînd un semn cu arătătorul. Vreau să anunţi asta în şantierul tău şi am nevoie şi de Bryn.

– Ai nevoie de mine? Bryn o privi întîi pe Liza, apoi pe Rick. Şi, arătînd cu ambele mîini spre sine, întrebă: Ce aş putea face eu?

– Aşa întreabă toţi, reveni Liza coborîndu-şi capul şi privi pe deasupra ochelarilor zîmbind; tu eşti ca o adiere de aer proaspăt şi asta e de ajuns pentru început. În plus, motivaţia ta este chiar accidentul lui Pappy. Îl bătu uşor pe Rick peste mînă: Ce spui de o încurajare, căpitane Parrish?

– Cît ai de gînd să stai? o întrebă el pe Bryn. Indiferent de mesajul corpului ei, nu era interesat de ea; pur şi simplu nu avea la ce altceva să se uite.

– Nu ştiu sigur, răspunse Bryn, privind de jur împrejur, depinde de o mulţime de lucruri.

Rick o privi insistent şi adăugă:

– Ei, Liza, îmi spune că îi pasă de Coconut

Key, dar că s-ar putea să nu stea atît cît să...

– Voi fi aici, răspunse ea, întorcîndu-şi capul către el.

– Chiar aşa? întrebă el mutîndu-şi greutatea pe celălalt picior şi zîmbind cu neîncredere.

– Chiar aşa.

În final, după ce aşteptă să-i vadă primele semne de nelinişte, îşi întoarse capul către Liza şi dădu din umeri:

– Dacă-i aşa, desigur că o să-i dau şi votul meu.

– Aş fi bucuroasă să vînd bilete şi chiar să fac reclamă imediat ce se va deschide restaurantul, dar în privinţa organizării nu am experienţă deloc. După cum ştiţi, vreau să fac restaurantul şi să-l ajut pe bunicul. Şi mai sînt şi propriile mele afaceri de care trebuie să mă ocup; nu cred să mai am timp şi de altceva.

Liza zîmbi mulţumită:

– Toată lumea evită să se implice, dar de vreme ce eşti în comitetul de organizare, ştiu că îl vei face pe Pappy mîndru de tine, ca de obicei. Mi-a spus că ai lucrat cu antreprenori şi cu clienţi capricioşi. Şi, dacă ţinem cont şi de afacerea ta reuşită, este clar că ai calităţi de organizator. Dacă adăugăm şi farmecul tău, nu văd nici o problemă.

Rick se făcea că studiază zugrăveala din spatele ei, dar nu-i scăpase nici o reacţie a lui Bryn. Se gîndea oare cum să se retragă din comitet sau cum să intre?

– Liza, comitetele de caritate sînt diferite. Eu am lucrat cu neprofesionişti. Dînd din cap, adăugă: nu cred că ar trebui să mă amestec.

Bătrîna se adresă lui Rick zîmbindu-i:

– Aceasta este aceeaşi tînără care, acum cîteva minute, declama ceva despre cît de mult ţine la Coconut Key şi la oamenii de aici?

– Ei bine...începu Bryn ridicîndu-şi o şuviţă care-i cădea pe frunte.

– Şi aceeaşi tînără care lăcrima auzind despre bunicul ei care a fost transportat la spital pe bancheta din spate a unui camion?

Bryn încuviinţă.

Liza îşi deschise braţele.

– Atunci ştiu că pot conta pe tine, că ai să faci o treabă nemaipomenită în fruntea comitetului.

– În fruntea comitetului? Dar, Liza, nu ştiu cum o să pot face faţă şi la asta.

Rick strînse din buze ca să-şi stăpînească un hohot de rîs. Privind-o pe Bryn cum se eschiva de la propunerea bătrînei, simţea o satisfacţie imensă; aceasta păIea însă pe măsură ce îşi dădea

seama că evaluase perfect firea femeii. Deşi ţinea foarte mult la bunicul ei, era şi ea ca oricare alt străin: stătea pe aproape atît cît să agite lucrurile, apoi se retrăgea dacă experimentul cu restaurantul ar fi eşuat. Probleme importante ca necesitatea unei ambulanţe păleau în faţa pălăriilor de petrecere şi a draperiilor de dantelă. Frivolitatea ei îl făcea să scrîşnească din dinţi. Unde era atitudinea ei à la Mary Sunshine?

– Toţi vorbesc despre ajutor, dar cînd e cazul să ajute, începu Liza ca un ecou al gîndurilor lui Rick despre Bryn, nu ştiu...; şi vocea i se stinse în tonuri de disperare înduioşătoare.

Bryn epuizase toate tertipurile pentru refuzul prezidării comitetului şi acum îl căuta din priviri pe Rick. Nu-şi putea da seama ce o deranja mai mult: zîmbetul lui triumfător sau vina de a se fi eschivat astfel. La naiba cu el! Nu era treaba lui că ea intenţiona să-şi mute afacerea şi să se stabilească definitiv în Coconut Key. Începuse să mai afle cîte ceva despre climatul de afaceri din zonă; aici era nevoie de servicii de proiectare şi încă nu evaluase toate posibilităţile. Apoi clienţii ei erau răspîndiţi în toată ţara, deci putea să-şi stabilească sediul oriunde. În rest, nu vedea nici un motiv să se mute de aici. Adevărul era că dorinţa

de a-şi ajuta bunicul o ţinea aproape de el pentru moment. Oricum Rick Parrish nu trebuia să ştie toate aceste lucruri; în plus, trebuia să-şi şteargă de pe faţă aerul înfumurat. Şi avea de gînd să i-l şteargă; cu cît se uita la el mai mult, cu atît se simţea provocată la acţiune imediată.

– Scuză-mă Liza, ai dreptate, încuviinţă ea din cap, prea mulţi vorbesc de grija pentru comunitate, dar cînd e vorba de muncă se dau înapoi. Rick este perfect de acord cu mine; cu înflăcărare chiar.

– Aşa este, aprobă el privind-o cu severitate, riscăm să ne înecăm cu atîta spumă de sentimentalism inundînd locul.

– Din nou ai dreptate căpitane, se entuziasmă Bryn. Şi, în timp ce el îşi revizuia părerea despre ea, Bryn îşi punea la punct pledoaria; tot ce mi-ai spus în bucătărie e adevărat: oamenii ar trebui să se implice mai mult. Aşa că aş fi onorată să conduc comitetul.

Liza îşi puse mîinile în şolduri.

– Dar, e pur şi simplu minunat...

– Cu o condiţie, o întrerupse Bryn.

Zîmbetul victorios al lui Liza păli şi, de sub borul pălăriei se vedeau ochii clipind precipitat.

– Şi, care ar fi condiţia, dragă?

– Am nevoie de un asistent, spuse ea împletindu-şi degetele la spate. Apoi trecu prin faţa lor şi se sprijini de un stîlp de susţinere. Făcu o pauză pentru a observa efectul, aşteptă pînă ce atenţia lor deveni totală. Să vedem; trebuie să fie cineva care să cunoască oamenii de aici şi să ştie să le atragă atenţia. Cineva care nu numai să spună că îi pasă, ci să fie şi dispus să se implice în orice.

– Ce zici de asta Liza, făcu Rick neliniştit, ai pe cineva în vedere?

Liza ridică din sprîncene şi începu:

– Ei...

– Nu te mai chinui Liza, o ajută Bryn îndreptîndu-se către Rick, eu am găsit deja pe cineva.

– Chiar aşa dragă, pe cine?

Bryn ridică încet ochii spre Rick. Un minut mai tîrziu, Liza şopti:

– Oooh...

Bătrîna continuă cu o listă lungă de calităţi pe care le avea Rick, rămînînd singurui candidat pentru post.

Rick nici nu asculta cuvintele ei; făcea eforturi mari să nu o strîngă de gît pe Bryn. Ea însă ştiu după privirea lui obraznică: deşi ar fi voit, nu avea de gînd să înceapă o dispută. Cum putea să facă

aşa ceva chiar după discursul înflăcărat de acum cîteva minute?

– Deci, căpitane Parrish, eşti de acord să asişti conducerea?

– Cum aş putea refuza? zise el, fixînd-o din priviri pe Bryn.

– Da, cum ai putea? spuse Bryn îndulcindu-şi parcă mai mult glasul. Păşi înapoi, lăsîndu-i lui Rick destul spaţiu pentru a se plimba între ele.

– Doamnelor, începu el scoţîndu-şi ochelarii de soare din buzunar şi aşezîndu-i pe nas, sînt sigur că vom mai discuta despre asta.

– Cu siguranţă că da, răspunseră amîndouă.

Bătrîna se duse către balustrada nordică, în timp ce Bryn îl urmărea mergînd spre scări. După ce el coborîse, fata mai privea încă locul unde stătuse.

– În ce m-am băgat, Liza?

– Cred că te referi mai mult la colaborarea cu căpitanul Parrish decît la conducerea comitetului.

– Exact. Şi o privi pe Liza drept în ochi. Ia te uită, şi-a uitat haina. O luă în grabă de pe bar şi zise: mă duc să i-o duc.

Se repezi spre scări, dar Liza o opri cu un semn dojenitor al arătătorului.

– Nu încă, draga mea.

Veni lîngă Liza şi privi în jos unde aceasta îi arăta cu degetul; Rick coborîse deja.

Cu haina lui strînsă la piept, Bryn îl studia pe bărbatul enigmatic mergînd prin pădurea de pini spre şantier. Dacă ar fi fost un altul, nu i-ar fi păsat dacă-l vedea pentru ultima oară; dar el era cu totul altfel decît toţi cei pe care-i cunoscuse. O făcuse să devină circumspectă asupra lucrurilor de care nu se temuse pînă atunci; o înfuriase şi o făcuse să-i dorească apropierea, să înţeleagă de ce fremăta de pasiune şi să-şi dorească să vadă această pasiune dezlănţuindu-se asupra ei.

– Va fi grozav să avem în fruntea comitetului o tînără atît de inteligentă, se auzi vocea lui Liza, în timp ce traversa încăperea.

Bryn încă urmărea cu privirea bărbatul lat în umeri care traversa aleea de nisip compact. Rick mergea agale, cu mîinile în buzunare; materialul pantalonilor i se mula pe corp într-un fel care îi scotea în evidenţă o zonă întrunind totala apreciere a tinerei.

– Dar Liza, zise ea bătrînei, şi Rick conduce comitetul cu mine.

Liza îşi scoase pălăria de paie cu boruri late, îi mîngîie marginea ovală, zîmbi, apoi i se adresă:

– După cum spuneam, va fi minunat să avem

o tînără inteligentă în fruntea comitetului.

Îşi puse la loc pălăria pe cap, într-o parte, apoi merse către scări.

– Dar... încercă Bryn să protesteze, însă nu putu să spună mai mult deoarece se uita cînd la corpul ademenitor al lui Rick, cînd la Liza.

– Nu te grăbi să-i duci haina; o să vină să şi-o ia zilele acestea. Şi nu-ţi face probleme nici cu comitetul. Îţi voi aduce materialele necesare pentru prima întrunire. Să mă anunţi doar cînd vrei să o ţii. Liza vorbea mergînd; cînd ajunse în dreptul scărilor se opri şi spuse: Eu mă duc la spital. Am, să-i spun lui Pappy de hotărîrea ta şi cred că va fi foarte mîndru de tine. Şi, Bryn...

– Da?

– N-o să regreţi ceea ce ai decis.

– Pentru Pappy am...

– Ei, înţeleg foarte bine, draga mea. Ştii, am aproape şaptezeci de ani. Apoi îi făcu cu ochiul şi adăugă: distrează-te.

Bryn zîmbi şăgalnic. Îşi duse degetele la gură şi se uită acolo unde stătuse Rick. Nu avea rost să tăgăduiască; nu-şi luase ochii de pe el din clipa în care îl văzuse. Energia lui, o învăluia ca un fum de rachetă, iar faptul că intrase şi el în comitet venea ca o înviorare a întregii zile. Prezenţa lui

fizică o mai afecta încă şi nu putea să se mintă, negînd-o. Mai mult, chiar şi de la distanţă, îi făcea plăcere să-l privească. Dacă Liza înţelesese deja ceva, asta nu era o problemă. O clipă îl pierdu din vedere din cauza oamenilor care circulau pe doc. Nu că ar fi crezut că Rick a căzut în apă şi s-a înecat, dar inima începu să-i bată mai tare, apoi îi reveni cînd îl văzu lîngă o magazie. Unul dintre angajaţii lui îi arăta un dosar. Nu putea auzi conversaţia lor dar, după felul în care se adunau oamenii în jurul lui şi dădeau mîna cu el, îşi dădea seama cît de potrivită era asocierea cu „căpitane". Îşi şoptea ca pentru sine: Căpitan. Impunător. Respectat. Şi, cel mai interesant, era singur între atîţia oameni. Se sprijini de bară şi se arcui spre a-l vedea mai bine; în final se simţi ruşinată de gestul făcut. Era prea afectată pentru o singură întîlnire cu un bărbat; parcă nu era ea. Nu era ea deloc şi, în aceste momente de nerecunoaştere, se mai aplecă o dată să-l vadă. Să se lege de un bărbat încăpăţînat şi calm era tot ce îi lipsea. Ar trebui să se concentreze asupra noului proiect acum, şi nu să-şi alimenteze curiozitatea stîrnită de un bărbat prea sigur de el.

Totuşi, pasiunea clocotea sub pielea uşor bronzată a chipeşului căpitan de pescador. O pa-

siune ascunsă, care lupta pentru exprimare. Bryn ştia că efortul lui de a nu se exterioriza îl costa mult; la fel de mult cît o costa pe ea să ascundă acelaşi lucru. În după-amiaza aceasta însă, el eşuase într-o uimitoare explozie de emoţii. Bryn mai simţea şi acum vibraţiile privirii lui asupra ei şi ar fi dorit să alunge senzaţia, dar, în acelaşi timp, ar fi dorit o repetare a ei.

Plecă de lîngă balustradă, dar se întoarse imediat zicîndu-şi că nu era sfîrşitul lumii dacă încerca senzaţia încă o dată; aşa că privi iarăşi către şantier şi, spre surprinderea ei, Rick privi înapoi şi-i întîlni ochii.

Chiar şi de la distanţa care-i despărţea, simţea cum ochii lui îi cereau să-şi piece prima privirea.

– După tine, căpitane Parrish, şopti ea chiar cînd cineva se ciocni de el din greşeală şi minutul lor se încheie ca un sărut interzis, făcînd-o să-l dorească şi mai mult.

În dimineaţa următoare, Rick veni la spital la Pappy. Pe coridorul de spital mirosul de antiseptic era înecăcios, aşa că îşi ţinu respiraţia şi iuţi pasul. Pînă să ajungă la uşa camerei lui Pappy,

stomacul i se strînse, iar în minte îi reveneau amintiri despre Angie. Deschise uşa brusc şi-l salută furtunos:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Pappy, nu ţi-am spus eu ce ţi se va întîmpla dacă mai continui să alergi după femei? Care dintre ele a fost? Blonda, proprietara magazinului de cadouri de pe autostradă sau una din gemenele Fagan?

– Pînă să ajungi tu la mine, răspunse Pappy sfidînd cu un aer ironic-îmbufnat, puteam să mor şi să fiu deja disecat.

– Disecat, Pappy? Iarăşi ţi-a strecurat cineva cuvintele încrucişate din *New York Times*.

– Da, cineva, se auzi o voce cunoscută din spatele draperiei-paravan. Apoi auzi un comutator şi paşii ei. Salut, căpitane Parrish. Bryn trecu pe lîngă el, ţinînd în mînă o vază cu garoafe galbene pe care o aşeză pe noptieră.

În timp ce ea aranja ferigile şi panglica, Rick îşi aminti cuvintele Lizei: „*Bryn îl vizitează dimineaţa.*" Şi îşi aminti că se hotărîse să nu o mai privească drept în ochi. Acea încleştare a privirilor din ziua precedentă îl făcuse şi pe el să tragă unele concluzii. Pur şi simplu şi-o dorea întinsă pe patul lui, să-şi răsfire degetele între sînii ei, iar ea să-şi coboare genele dese spre el, şoptindu-i propuneri

ruşinoase. Dar, să fie el afurisit dacă ar merge atît de departe. Nu era în căutarea unei relaţii complicate. Iar ea era exact femeia care să complice lucrurile. Oricum şi orice ar fi spus Bryn Madison, el va pleca din Coconut Key în curînd.

– Salut, Bryn. Apoi duse mîinile la centură şi strînse tare; ea îi zîmbi. Nu, cu siguranţă că nu era bine să privească prea mult ochii aceia de chihlimbar; şi chiar şi restul corpului era riscant de privit. Maiőul cu dungi alb-albastre era cît pe ce să-i alunece de pe umăr, acel umăr sărutat de soare, trandafiriu şi pistruiat, care făcea să-ţi lase gura apă. Aşa că-şi mută privirea dintr-o zonă periculoasă într-alta. Oh, Doamne, cum alunecau pe ea pantalonii scurţi; ca şi maioul. Pantalonii ei trebuiau să fie scoşi cu amîndouă mîinile şi cu un geamăt. Îşi drese glasul: Îmi pare rău că v-am deranjat, şi se întoarse să plece, revin mai tîrziu.

– Nu e nici un deranj, îl urmă ea. Ies eu puţin. Tu rămîi.

– Insist, zise el şi, apucînd clanţa, îi atinse mîna în trecere.

Atingerea mîinii ei reci îi dădu furnicături de-a lungul degetelor, apoi în toată mîna. Inspiră o dată şi trase în piept parfumul ei. Acea aromă de

frişcă rece şi scorţişoară. Vru să inspire din nou şi, apropiindu-se de ea şi de plăcerea acelui parfum, îşi dădu seama că era ca un antidot binevenit al antisepticului din cameră.

– Nu, te rog. E prima ta vizită la el de cînd...

– Ce spui? Sînt patru scaune şi un pat liber aici. Veniţi încoace amîndoi, îi chemă Pappy.

Bryn zîmbi şi reveni lîngă patul bătrînului.

– Cînd devine morocănos e semn că se face bine.

Rick sesiză atitudinea ei detaşată şi ocheada pe care i-o aruncase lui Pappy. Deci aşa avea de gînd să continue; ca şi cum hotărîrea ei de a părăsi camera ar fi fost dictată de politeţe şi nu de impulsul de a fugi de el. O privi iar în timp ce-şi lua o ciocolată de pe noptieră. După ce muşcă oftă şi se aşeză.

– Îmi place ciocolata amăruie. Vrei şi tu Rick?

Ar fi voit şi el o bucăţică, dar nu de ciocolată. Se certa pe sine, înjurînd în gînd pentru ideea nebunatică pe care o avea. Deci ea nu încerca să scape de el. Era relaxată. El era acela care îşi freca palmele şi avea gînduri pătimaşe.

– Nu, mulţumesc, răspunse el plimbîndu-se în partea cealaltă a patului. Şi, luîndu-şi un scaun, îl răsuci, îl trase aproape de pat, apoi îl încălecă.

Deci, Pappy, cum se poartă cu tine cei de aici?

– Groaznic. Mi-au capsat osul, mi-au luat ţigările şi m-au aruncat în camera asta fără televizor. Nu au ce să-mi facă. Mă torturează *numai*, adăugă el gesticulînd prin aer. Mă pun să fac pipi într-o sticlă.

– Nu ţi-au capsat osul, bunicule, ţi-au introdus o tijă.

– Mă plictisesc de moarte.

– Chiar aşa? Surorile mi-au spus că jumătate de zi joci poker cu îngrijitorii. Nu pot să-şi facă treaba.

Pappy se uita în tavan şi strîngea din buze.

– Poate că nu-i chiar aşa de rău că stai aici. Cel puţin am scăpat de Liza şi de recrutările ei pentru comitete.

– Dar căpitanul Parrish nu a fost recrutat? îl certă Bryn. Nici măcar nu a protestat cînd l-am rugat să mă asiste în prezidiu. Nu-i aşa, căpitane? Apoi muşcă din bomboană.

Iar începe, se gîndi el, zîmbindu-i cît putu de larg. Să fie afurisit dacă o mai lasă să-i zîmbească înapoi; mai ales că acum îi zîmbea lui Pappy. Dacă ar fi terminat de muşcat bomboana cu dinţii aceia perlaţi şi, dacă l-ar privi mai atentă, ar observa că se schimbase. Devenise un bărbat care-i

rezista cu stoicism, şi care nu se va lăsa năucit de Bryn Madison. Aşa că aşteptă. Şi aşteptă.

Ea se ocupa de Pappy, dîndu-i ciocolată, tachinîndu-l pentru surorile drăguţe şi pentru trişatul la poker. Răsucindu-se în scaun, Rick îşi trecu degetele prin păr. Rîsul ei îi străbătea corpul ca un curent incontrolabil, care-i schimba atitudinea serioasă într-una doritoare de plăceri. De fiecare dată cînd îşi lăsa capul pe spate sau cînd îşi ducea degetele la bărbie, sau cînd muşca din ciocolată, simţea o zvîcnitură în stomac. Pentru Dumnezeu, doar nu venise aici să o privească lingîndu-şi degetele şi buzele de caramel!

– Pappy, ţi-a povestit Bryn de schimbările de la *Crab Shack?*

Ochii bătrînului începură să lucească.

– Nu, dar sînt sigur că va face treabă bună. Se pricepe la de-astea. Are chiar o firmă de decoraţiuni interioare, insistă el făcînd un semn spre ea. Ai redecorat o cameră a mogulului din New York, nu-i aşa, Brynie? Sau era un magazin?!

– Aşa e. L-am refăcut de trei ori. Îţi aminteşti cînd îţi spuneam că el şi soţia lui se tot răzgîndeau? rîse ea, rememorînd. Pînă la urmă s-au decis pentru stilul englezesc de grădină, fiindcă ea voia să se simtă în largul ei cînd îşi lua ceaiul

cu prăjiturele şi sandvişuri cu castraveţi.

Nemaipomenit! Avusese de-a face cu oameni din altă lume. Îşi sprijini bărbia şi căzu pe gînduri, murmurînd ca pentru sine:

– Putea fi mai rău decît mi-am închipuit.

– Poftim? întrebă ea surprinsă.

– Ştii bine despre ce vorbesc, Bryn. Oamenilor care vin la *Crab Shack* nu le pasă de prăjiturele sau de sandvişuri cu castraveţi. Cît despre sosurile franţuzeşti, le pasă numai dacă le pot stoarce din pliculeţe de plastic.

Bryn se îndepărtă de marginea patului şi îşi îndreptă spatele.

– Să ştii că nu sînt chiar tîmpită cînd e vorba despre gusturile clienţilor.

Rick se ridică şi-i vorbi direct bătrînului:

– Să nu mă înţelegi greşit; ştiu că în Nord s-a descurcat, dar aici sîntem în Coconut Key. Cred că aici o să-şi frîngă gîtul.

Pappy îi privea cînd pe unul, cînd pe celălalt, cu nedumerire.

– Nu-l asculta bunicule, îl mîngîie Bryn bătîndu-l uşor pe mînă. Totul merge strună.

– Da, dar încă nu ai deschis, îi aminti Rick cu tărie.

Ea îi răspunse pe acelaşi ton, aplecîndu-se

peste patul bătrînului:

– Dar cînd o voi face, oamenii din Coconut Key vor aprecia un restaurant de calitate.

Rick se aplecă la rîndul lui peste pat, continuînd:

– Asta este părerea ta, dar, din nefericire pentru Pappy, greşeşti.

– Să-ţi amintesc, insistă ea ducîndu-şi mîna la piept, că părerea mea este aprobată şi de alţii?

– Pot să-ţi amintesc şi eu că Pappy nu a văzut încă schimbările?

Tocmai voia să-i răspundă cînd uşa se deschise brusc în spatele ei şi o asistentă intră cu un aparat de tensiune.

– Destul. V-am auzit de la camera asistentelor. Şi, făcînd un semn peste umăr zise: Afară, amîndoi! Imediat!

– Doamne, Ruthie, nu-i goni, se plînse Pappy, tocmai devenise interesant.

– E în regulă, bunicule, interveni Bryn, aplecîndu-se şi sărutîndu-l pe bătrîn. Mă întorc după ce-i explic cîteva lucruri căpitanului Parrish. Şi, fără să-l privească pe Rick, ieşi.

– Îmi pare rău, Pappy.

Rick ieşi înjurînd în surdină. Deschise larg uşa şi se uită după ea pe culoar; nu era acolo. O văzu

la cîţiva metri mai departe într-o nişă bleu-pal, cu mîinile în şolduri şi privirea fixă. În afară de umărul gol, arăta ca un altar al demnităţii. Din păcate, el nu avea chef de o experienţă religioasă. Preţ de cîteva minute nu-şi putu desprinde ochii de pe carnaţia ei apetisantă, atît cît putea vedea. Umărul gol, arcuit sinuos cerea atenţie; şi, cu cît o privea mai mult, cu atît i se părea că voia să fie atinsă. Îşi drese glasul mutîndu-se cînd pe un picior cînd pe celălalt.

– Crezi că i-am ridicat tensiunea?

– Cred că da, de vreme ce a mea mai are puţin şi atinge tavanul, răspunse ea privind fix la stingătorul de pe peretele opus.

Se făcu iar linişte; din cînd în cînd se auzea un telefon sunînd sau un rîset îndepărtat. Rick se frecă la ceafă, întrebîndu-se dacă ar trebui să se aşeze şi să tacă. Luă un scaun şi se opri lîngă ea. Să tacă, pe naiba! Îi va mai da o şansă, iar dacă nu va voi să-l asculte avea să nu-i mai vorbească deloc. Niciodată. I se adresă pe un ton scăzut:

– Uite, Bryn, eu cred totuşi că am dreptate în privinţa noului restaurant. Chiar dacă nu-ţi convine, Pappy are dreptul să asculte şi părerea altcuiva. Atunci ea îşi încrucişă braţele, mîngîindu-le uşor cu vîrfurile unghiilor, şi-l privi cu atenţie, stu-

diindu-l gînditoare.

– Ai dreptate în privinţa unui lucru.

Da! În sfîrşit o victorie. Revenise la realitate, deci exista dreptate pe pămînt. Indiferent de ce urma să-i spună, va accepta cu stoicism. Îşi plecă bărbia într-o poziţie care o invita să înceapă. Pe cînd aştepta, îşi înăbuşea impulsul de a o strînge în braţe şi de a-i adulmeca mirosul pielii; dimineaţa, după duş, oare în ce loc îşi dădea cu parfum? Se imagina căutînd locul, mai întîi în adîncitura umărului, apoi plimbîndu-şi nasul de jur împrejurul gîtului, în jos, spre sîni... şi poate mai jos. Ca şi cînd i-ar fi ghicit şirul gîndurilor, Bryn întredeschise uşor buzele. „Stai cu mine, Bryn. La ce te gîndeşti oare acum cînd eu fac dragoste cu tine în gînd?" Începu să-şi piece capul, iar ea şi-l ridică spre a-i întîlni privirea. Cu cît se apropiau, cu atît buzele ei îi păreau mai dulci.

În momentul în care-i simţi căldura gurii se auzi o voce răsunînd pe culoar.

– Dacă puteţi să vă stăpîniţi, puteţi să vă duceţi la el. Pe rînd.

El tresări primul.

– Du-te tu acum; eu revin mai tîrziu, se trezi la realitate Rick. Ea încercă să se îndepărteze însă fu oprită. Înainte să pleci, sînt totuşi curios.

– În ce privinţă? întrebă Bryn, uşor tulburată de ceea ce s-ar fi putut întîmpla.

– În privinţa acelui lucru pentru care îmi dădeai dreptate.

Bryn ezită, apăsîndu-l cu un deget pe piept în timp ce îl privea stăruitor. Pentru o secundă crezu că avea să-l sărute cu adevărat. Avea braţele pregătite pentru a o strînge la piept într-o sărutare lungă, languroasă. Dar el şi-ar fi dorit ceva mai mult decît un sărut; şi-ar fi dorit să se cufunde cu totul în mrejele tulburătoare cu care îl încolăcea.

– Ah, da, şopti ea amintindu-şi, aveai dreptate cînd spuneai că orice ar face bunicul cu restaurantul lui, nu e treaba ta. Îşi aranjă maioul, îi întoarse spatele, pornind ţanţoşă spre camera bătrînului.

Privind-o cum se depărta cu triumful pe umeri, nu-şi putu opri un zîmbet. Reuşise ca de data asta să treacă uşor peste momentul de tensiune care tocmai se putea descătuşa; de data aceasta doar. Savură mersul ei sexy şi dădu din cap gîndindu-se la săptămînile ce vor urma. Şi el ieşise biruitor din această hărţuială, ba mai mult, fusese provocat şi pînă acum răspunsese la toate provocările. Mai ales cînd la mijloc era barul lui Pappy şi, într-un sens mai larg, menţinerea vieţii în

Coconut Key. Dar cu amestecul de subtilitate feminină şi mîndrie pasională cu care se confrunta şi care îl atîţa, se întreba ce tactică avea să aplice pentru a-şi menţine propria persoană.

Capitolul 3

– Ce aştepţi, draga mea?

Înainte ca Bryn să-i răspundă, Liza continuă la telefon cu aceeaşi gravitate în voce ca şi în viaţa de zi cu zi.

Ţinînd receptorul sprijinit pe umăr, Bryn aşează ultimul pachet cu gustarea de prînz în cutia de carton, apoi se aşează pe scaunul căpitanului lîngă telefon. Găsi scaunul din lemn de pin foarte confortabil; cu mînerele lui uzate şi cu speteaza arcuită, care-i relaxa spatele. Încerca să se convingă că nu faptul că Rick stătuse pe el dęunăzi, o hotărîse să-l aleagă pentru bucătăria restauran-

tului *Chez Madison*. Jucîndu-se cu cordonul spiralat al telefonului, îşi netezi o cută de pe pantalonii scurţi cu care era îmbrăcată şi se gîndi nostalgic la sărutul început cîndva.

– Bryn dragă, mai eşti acolo?

– Da, scuză-mă, ce spuneai, zise ea şi o auzi pe Liza oftînd.

– Nu avem mult timp la dispoziţie. Ştii că în Jacaranda Key se pregătesc nişte serbări marine luna viitoare. Islamorada şi Conch Key au început deja să facă reclamă pentru concursurile de pescuit. Trebuie să stabilim o dată pentru colecta de fonduri. Voi lua legătura cu voluntarii şi le voi spune să vină diseară la restaurant.

Bryn admira personalitatea zeloasă a Lizei, dar în seara asta nu prea avea chef de şedinţe. Tot astăzi, sosiseră eşantioanele de mobilă pentru local. Înainte de aceasta, mersese la bătrîn la spital şi dăduse vreo patru telefoane în legătură cu afacerea ei. De îndată ce Jiggy va lua cutia cu gustările de prînz şi după ce-şi va termina alergarea de dimineaţă, se gîndi că va avea o seară încărcată.

– Liza, este aşa o dezordine aici.

– Nimeni nu va observa. Membrii comitetului tău vor numai nişte gustări şi un locşor unde să le

mănînce. Apropo, căpitanul Parrish adoră plăcintele cu lămîie, aşa că să ţii minte cînd vei pregăti mîncarea. Şi, fiindcă eşti aproape de şantier, să-i spui tu căpitanului să fie la tine la opt treizeci. Pe ceilalţi îi anunţ eu şi o să-ţi aduc şi broşurile mai tîrziu.

În timp ce Liza turuia, Bryn se uita la haina lui agăţată în bucătărie. Albastrul marin al materialului se asorta de minune cu localul. Pipăia nasturii şi buzunarele sacoului de cîteva ori pe zi, impresia tactilă fiind puternică şi copilărească. „Rick Parrish, dacă m-ai fi sărutat atunci, n-aş mai căuta, n-aş mai aştepta, n-aş mai tînji..."

Probabil că dacă ar fi sărutat-o, acum n-ar mai fi simţit nevoia copleşitoare de a-i atinge haina. Toate senzaţiile erotice rătăcitoare ar fi dispărut în faţa experienţei carnale, palpabile. Strîmbă din buze dezaprobator; cum putuse să petreacă zilele acestea lăsîndu-şi imaginaţia să facă dintr-un simplu sărut un eveniment erotic al vieţii? Oricum nu ştia să sărute, se gîndea ea în timp ce-şi mîngîia buzele. Poate că sărutarea lui era brutală, apăsătoare şi stîngace, lucru care nu i-ar fi plăcut. Se uita la haina lui şi îşi făcea planuri pentru rezolvarea problemei, cînd o întrerupse Liza.

– Bryn, mai eşti acolo?

– Da, tresări ea şi se ridică lăsînd haina deoparte. „Proasto, lasă-l pe Rick Parrish să-şi rezolve singur problema cu sărutatul. Dacă are vreuna". Sînt tot aici.

– Bryn? şopti Liza.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu te deranjează că trebuie să vorbeşti cu căpitanul Parrish pentru şedinţă?

– De ce întrebi?

– Intuiesc anumite lucruri şi, pînă ce Bryn să întrebe „ce lucruri", Liza continuă: Poate că n-ar trebui să mă amestec, dar cred că trebuie să ştii cum s-a încheiat căsnicia căpitanului Parrish.

– Stai Liza. Un impuls interior, urgent o sfătuia să nu asculte. Îşi privi mîna albă în care ţinea receptorul şi încerca să se relaxeze. Eu cred că Rick însuşi ar trebui să-mi spună despre trecutul lui. Îşi roti ochii surprinsă de răspunsul dat. Cînd ar putea Rick Parrish să fie atît de legat de ea încît să-i povestească tocmai despre divorţul lui? Nu vreau să se creadă că bîrfesc. Răspunsul păru cam snob.

– Bryn, dar asta nu e bîrfă. Cred totuşi că ai dreptate. Rick ar trebui să-ţi spună ceva despre el şi despre acest subiect.

Se bucură că Liza nu se supărase şi adăugă:

– În fine, mă duc acum la el să-i vorbesc. Despre şedinţă, desigur.

– Desigur, draga mea.

Rick vorbea la telefon şi nu o observă cînd intră în biroul lui. Era îmbrăcată în ţinuta de alergare, într-o mînă ţinînd haina lui, iar în cealaltă cutia cu gustări. O aşeză pe un dulăpior şi trase haina care-i aluneca de pe braţ. Atingînd-o din nou, începu să se neliniştească la gîndul că nu o va mai vedea atîrnînd pe uşa bucătăriei. Mîngîie uşor ancorele în relief de pe nasturii metalici şi privi pe furiş, ca să fie sigură că el nu o privea, apoi mirosi gulerul.

Cum ajunsese o simplă haină albastră un obiect de cult? Nu găsi un răspuns căci o întrerupse glasul lui.

– Ştiu că ar fi trebuit să vorbim despre asta mai înainte, spunea el privind în gol prin cameră şi ochii i se opriră brusc pe Bryn. Continuă să vorbească iar privirile li se întîlniră. Trebuie să închid acum; sigur că o să reţin, vorbim mai tîrziu.

Puse receptorul în furcă; Bryn păli. Instictul de femeie se lupta cu judecata: convorbirea aceea

era despre o cursă de pescuit sau despre o întîlnire? Dar ce importanţă avea? În timp ce ea îl visa, de cîteva zile, el o evitase.

– Bună dimineaţa, o întîmpină el privindu-i costumul roşu, mă provoci la o întrecere astăzi?

– Bună. Poftim? Se uită în jos şi înţelese întrebarea. Nu. Îşi aranjă pieptănătura însă o şuviţă rebelă îi căzu pe frunte, dar ea o ignoră. Oare ce-i venise că nu îşi dăduse cu gel de păr ca de obicei? N-am vrut să deranjez.

– Nici nu m-ai deranjat. Terminasem de vorbit, adăugă el luînd creionul, apoi notă ceva pe un dosar. O privi între timp ca să-i vadă reacţia. Şterse şi scrise din nou.

Deci nu vorbise cu o iubită. Respiră uşurată şi îşi descleştă maxilarele. Convorbirea trebuie să fi fost despre o cursă, fiindcă el continua să noteze nişte cifre în pătrăţelele de pe foaie şi bifa anumite rubrici din coloane.

Cum stătea în faţa cartofilor prăjiţi cu brînză, Bryn simţi deodată dorinţa copleşitoare de a desface celofanul şi de a-i arunca în sus ca pe confetti.

– Şi, ce se mai aude? întrebă el agăţînd dosarul pe perete şi punînd creionul pe birou, lîngă un registru.

– Nu mai e nevoie ca Jiggy să ia gustările; le-am adus eu, şi arătă spre cutia de carton de pe dulap. Două fripturi de vacă, trei salate de pui şi un sandviş cu unt de arahide şi gem. Am adus murături şi salată mai multă. Şi plăcintă cu mere, franţuzească. Nu am avut lămîie. De ce îi recita meniui, cînd el nici nu întrebase?

– Jiggy trece pe la tine mai tîrziu. Spunea că i-o aduce înapoi pe Miss Scarlett lui Pappy. Rick îşi înăbuşi un hohot de rîs, prefăcîndu-se că avea ceva în gură.

– Ce este?

– Viaţa amoroasă a lui Jiggy. Se pare că papagalul a început să citească din scriptură în cel mai nepotrivit moment, şi pînă ce să liniştească pasărea...

– Înţeleg, zise ea, simţind un nod în gît. Dacă altcineva decît Rick i-ar fi povestit despre asta, ar fi izbucnit în rîs, însă acum simţea cum sîngele îi inundă obrajii. De ce îi permisese să-i vorbească astfel? se întrebă înfuriată. Înghiţi în sec, avansă un pas şi reluă: Ţi-ai uitat haina.

Rick îşi turnă o ceaşcă de cafea.

– Mă gîndeam că am uitat-o la Pappy, zise el întorcîndu-se cu faţa la ea în timp ce îşi punea miere într-o linguriţă. Vrei o cafea?

– Nu, mulţumesc. De ce nu venise după haină dacă ştia că o lăsase acolo? De ce nici măcar nu sunase să întrebe de ea? De ce nu...? Întrebările care se adunau în surdină explodau dintr-o dată. De ce nu mi-ai răspuns la mesajele pe care ţi le-am lăsat pe robot? ceru ea lămuriri.

Nu îi răspunsese la telefon cinci zile în şir, dar oricum acesta nu era un motiv ca să izbucnească precum o adolescentă recalcitrantă.

Instalaţia de aer condiţionat se declanşă cu un huruit şi o pală de aer rece.

– Îmi cer scuze, zise el calm. Am avut o mulţime de treburi de rezolvat de cînd m-am întors din călătorie.

Sorbi ultima înghiţitură de cafea, apoi lovi uşor linguriţa de marginea cănii şi o duse la gură. Linse tacticos mierea rămasă pe faţa şi pe spatele linguriţei. Gestul lui era acelaşi în fiecare zi, un obicei, dar aşa cum îl făcu acum, căpăta conotaţii profund erotice. Bryn şi-l imagina trecîndu-şi limba peste curbele corpului ei şi închise senzual ochii.

– Ai dreptate, spuse el, aruncînd cu zgomot linguriţa pe tavă. Ar fi trebuit să te sun eu pînă acum. Îmi cer scuze din nou.

Bryn îi urmări expresia nevinovată a feţei cău-

tînd să observe vreun semn că îşi dădea seama ce îi făcea, iar în final ochii se aţintiră asupra buzelor lucioase. Aproape că simţea aroma caldă de miere şi, dacă s-ar fi apropiat, ar fi putut-o chiar gusta. Se întreba cum ar fi reacţionat dacă i-ar fi adunat mierea de pe buze cu limba. Să mai continue cu tatonările? Deja mintea îi era invadată de imaginea corpurilor lor dezbrăcate înlănţuite, pînă ce fu nevoită să tragă adînc aer în piept ca să se calmeze. De ce lăsa frîu liber acestor fantezii? Erotismul fusese mereu pentru ea o probă de foc, dar ultima încercare o dezamăgise enorm. Cu toate acestea nu se putea abţine de la a-şi imagina cum s-ar simţi lipită de el.

Încercînd să alunge gîndurile incitatoare şi tensiunea care le însoţea, îşi înclină capul într-o poziţie nostimă şi adăugă:

– Da, ar fi trebuit să mă suni... dar acum te am lîngă mine.

– Da, mă ai, şi, spunînd acestea, se sprijini cu mîinile de birou şi se aşează pe el.

Sprijinit de perete, de fapt. Luă cana şi, uitîndu-se la peştele desenat pe ea, începu să o frece cu degetui. Ea îi strigă:

– Opreşte-te!

El continuă să lingă mierea de pe degete.

Apoi murmură:

– Fierbinte. Şi se uită la ea: Deci ce vei face cu mine?

Bryn se concentră asupra degetelor lui ude, nespus de sexy. Era dezarmată şi tulburată în acelaşi timp. Ce spunea el?

Fierbinte?

Umed?

Sprijinit de perete?

Ce va face cu el?

Valuri de căldură îi străbăteau locurile cele mai intime. Îşi simţi buzele vibrînd de dorinţă. O secundă îi veni ideea să facă un gest nelalocul lui. Ceva sexy. Ceva ce nu obişnuia. Se trezi plutind într-un ocean de fantasme, luptîndu-se să le reziste. El zîmbea încontinuu şi o privea cum se topea, străduindu-se să se salveze din vîltoarea senzualităţii care o învăluise. Şi cîştigă. Îşi duse mîna la piept, apoi o coborî languros peste braţul celălalt.

– Prima şedinţă a comitetului este în seara asta... apoi trasă o linie pe lungimea braţului, se opri la încheietură şi o luă iar în sus, cu degetele pînă la cot.

Probabil că privirea lui îi amorţise mişcările, căci vocea scăzu în intensitate, devenind arzătoare, de nerecunoscut.

– Diseară, reperă el în şoaptă, ca pe un murmur de cuvintē dulci, amestecate cu sărutări.

Bryn încerca să-şi revină din această ameţeală. Şi încă repede. Dar nu prea repede. Inspiră înainte de a-i trimite ceea ce părea o invitaţie din vîrful buzelor. Ţinînd haina lui în mînă, înaintă şi se sprijini de birou.

– Ne adunăm la *Chez Madison* la opt şi jumătate, dar dacă vrei să...

– Diseară? Gesturile cu care o tachinase pînă atunci păleau în intensitate, cînd o privi serios şi spuse: diseară am altceva în program.

Nu te opri, voia ea să spună, nu opri energia asta proaspătă, care îmi mîngîie inima. Îmi place. Îmi place ce simt. Te rog, nu face asta, doar pentru că am spus *Chez Madison* în loc de *Pappy's Crab Shack.* Nu mă face să spun ceva necugetat. Simţind sîngele bătîndu-i în urechi, se simţea jenată, totuşi şopti:

– Am nevoie de tine acolo, Rick. Nu puteai să rogi pe cineva să te înlocuiască?

Dădu din cap scuzîndu-se:

– Nu pot să lipsesc, Bryn. Uite, dacă pot, vin mai tîrziu; sau poate se reprogramează?

Să reprogrameze? Nu realiza că era vorba de o întîlnire între îndrăgostiţi şi nu o întîlnire de afa-

ceri? Inima îi bătea tare şi aproape că gemu; era o întîlnire de afaceri. Lăsă mîna moale în jos, pe măsură ce ceaţa senzuală se risipea încet, lăsînd-o într-o cameră cu scule de pescuit, jaluzele şi pălării ţipătoare pe care era scris *Fish* sau *Cut Bait.*

– Poate poţi tu să reprogramezi, sugeră ea dîndu-şi o şuviţă de pe frunte.

Apoi aşteptă în linişte pînă ce-şi simţi urechile biciuite de răspunsul lui.

– Nu pot.

Luă mîna de pe geamul ce acoperea biroul şi se îndreptă de spate:

– Şedinţa este la opt şi jumătate, repetă ea sec, dorind să-şi recapete răceala de la început. Se duse la uşă şi, înainte să răsucească de clanţă, sfărîmă zăgazul şi dădu drumul la o cascadă de fraze răbufnite dintr-un colţ ascuns al inimii: Şi eu sînt ocupată. Încerc să-mi conduc afacerea prin telefon, de aici. Sînt ocupată pînă peste cap cu renovarea restaurantului. Şi bunicul meu are nevoie de mine. Răsuci clanţa şi bîjbîi, înainte să deschidă uşa furtunos. Nu am timp să alerg după toţi cei din comitet ca să reprogramez şedinţa după bunul tău plac, căpitane Parrish.

Nu intenţionase să facă să vibreze geamurile

uşii trîntite, dar cînd se înapoie să-i lase haina pe birou, nu se scuză. Dacă ar fi făcut-o şi dacă el şi-ar fi întors ochii de la fereastră, ar fi putut vedea că o podidiseră lacrimile. În acest caz ar fi întrebat-o ce se întîmplase şi ar fi trebuit să găsească un răspuns.

Nu o minţise, dar nu putea amîna treaba lăsată şi aşa prea mult timp. Oricum, nu-i va fi uşor să se întîlnească acum cu Sharon Burke şi să-i spună că înţelegerea lor lua sfîrşit. În următoarea oră răsfoi documente şi îşi aşteptă clienţii. Se opri de cîteva ori din scris, cu creionul în aer, încercînd să găsească o cale uşoară de a o refuza pe Sharon. Citi o revistă, dar degeaba. În final decise să abordeze problema în modul pe care Sharon îl aprecia cu insistenţă: cu sinceritate.

Luă cutia cu gustări adusă de Bryn şi plecă spre *Coral Kiss*. Ajuns pe vas, puse cutia în frigider. Bryn învelise fiecare pachet în hîrtie galben-banan şi pusese un bileţel cu numele, scris de mînă. Citi un bileţel: *Chez Madison – bucătărie exclusivă în inima Recifelor.* Dădu din cap zîmbind. Chiar dacă nu-i admira scopul, îi admira

perseverenţa. După ce lăsă mîncarea, merse pe punte căutînd-o cu privirea la etajul localului lui Pappy. Însă nu avu timp, fiindcă îi văzu în parcare pe băieţii de pe nava lui, coborînd din camion. Sări pe doc, le ieşi înainte şi îi conduse în biroul său pentru a semna nişte formulare.

În acelaşi timp se gîndea şi la femeia cu care se întîlnea diseară. Poate că fără el s-ar fi putut şi ea gîndi la viaţa ei; la un scop, la o încercare de continuare a drumului.

Sharon Burke era o persoană cumsecade, singură ca şi el după moartea soţului. O mulţime de bărbaţi roiau în jurul ei, dar ea îi spusese că nici unul nu înţelegea că nu caută un alt soţ. Ci doar un bărbat căruia să-i vorbească, un bărbat de treabă care să nu-i solicite permanent atenţia, căci nu era încă pregătită să o facă. La început stăteau doar de vorbă. Aveau nevoie numai de atît. Legătura lor fără obligaţii nu se transformase inconştient într-una amoroasă. Subiectul fusese stabilit în urmă cu doi ani. Cînd simţeau nevoia nestăpînită de eliberare şi siguranţă trebuiau doar să-şi telefoneze. Ea îl sunase ultima oară acum două luni şi Rick ştia că era rîndul lui. Poate că amînase telefonul din cauza vizitei la părinţii lui Angie. Din obişnuinţă, relaţia lui cu Sharon cerea

puţină atenţie, puţină imaginaţie şi nu reprezenta o provocare. Viaţa îl purta mai departe.

Apoi Bryn se insinuase în viaţa lui cu hainele ei neobişnuite, cu comportamentul ei tulburător şi cu firea ei hotărîtă asemenea unui uragan. Oricît de mult ar fi încercat să-şi sustragă atenţia de la nepoata lui Pappy, ştiuse din primul moment al întîlnirii cu ea, că era timpul să rupă relaţia cu Sharon.

Şi cum îşi conducea clienţii la bordul vasului *Coral Kiss,* simţea o eliberare şi nerăbdarea de a încheia ziua şi de a-şi revizui planurile pentru diseară. Privi în larg, îşi reaşeză pălăria pe cap şi întrebă:

– A mai pescuit cineva în apele acestea? Toţi răspunseră negativ, iar el adăugă: ei bine, nici eu.

Se auzi un hohot colectiv de rîs apoi porniră motorul. Privindu-i depărtîndu-se avu sentimentul că acea încercare de giumă fusese făcută mai mult pentru propria-i relaxare, decît pentru cea a clienţilor.

Tot restul zilei Bryn fusese ocupată cu transformarea localului *Crab Shack* în *Chez Madison.*

Examinînd mostrele de mobilă care erau cărate înăuntru avu o clipă de triumf. Rick va dezaproba tapiţeria pastelată şi florile delicate încrustate în lemnul fin. Aşezînd scaunele în jurul meselor îşi spunea că îi va da o lecţie lui Rick de fiecare dată cînd va intra în local. Nu avea nici un drept sau motiv să o trateze atît de urît. Adevărul era că nu se mai putea amăgi, crezînd că l-ar interesa persoana ei. Sau că ar avea timp pentru ea. Acum se putea concentra asupra lucrurilor importante.

Spre mîhnirea ei începu să se întrebe dacă va ceda cursa din seara aceea altcuiva. Această variantă îi bîntuise mintea toată dimineaţa şi după-amiaza.

Mai tîrziu se duse acasă la Pappy ca să facă duş şi să se schimbe, iar la întoarcere făcu un ocol de trei mile în afara oraşului ca să cumpere o plăcintă cu lămîie. Găsi la o brutărie şi le cumpără pe ultimele două. Pe la jumătatea drumului înapoi se uită la cele două cutii, scoase un strigăt şi lovi cu pumnii în volan a deznădejde. Nu putea ignora dovada pe care o avea alături, pe banchetă; nu putea să nu se gîndească la el apărînd pe neaşteptate la şedinţă.

La opt şi zece zări la orizont şalupa *Coral Kiss.*

La opt şi cincisprezece puse deoparte binoclul

şi începu să se roage pentru venirea lui. Comitetul, inclusiv Jiggy şi papagalul, se aduna. Toţi insistau să-l aştepte pe căpitanul Parrish.

Asta se întîmpla cu treizeci de minute înainte. Douăzeci de minute nesfîrşite, încărcate de mestecatul zgomotos al lui Jiggy, de rîsul ascuţit al lui May Leigh, de bîrfele continue ale lui Hazel Miller şi de cărţile de joc ale lui Rita Small. Grupul era solitar, membrii se adunaseră parcă pentru a urmări o reclamă la televizor. Se gîndea într-una la Rick. „Te distrezi pe undeva cu vreo drăguţă care nici nu ştie să citească o carte, dar care rîde de glumele tale? Mie de ce nu mi-ai spus nici o glumă?"

Cu mîinile la tîmple, Bryn se dojenea pentru gîndurile tipice ale unei iubite geloase. Nu era genul de femeie geloasă. Şi nu era nici iubita lui Rick. Lui oricum nu-i păsa; îşi aţinti privirea undeva, într-un colţ zugrăvit al tavanului. Sub cercul imens al lunii, oceanul indigo se întindea în sclipiri aurii, intermitente, întrerupte ici colo de pîlcuri de insuliţe întunecate. Palmierii fremătători care încadrau tabloul nu lăsau să se vadă canalul, iar vibraţiile muzicii country care se auzea la radio făceau de neauzit orice motor de barcă din apropiere, dacă era vreuna prin împrejurimi.

„Cît timp îţi mai trebuie ca **să te distrezi** în seara asta înmiresmată, căpitane Parrish? Şi cînd voi fi şi eu invitată pe *Coral Kiss?*"

Neluîndu-i în seamă pe cei doi care şedeau pe podea, îşi netezi tivul fustei roşii şi-şi aranjă jacheta cu mîneci scurte asortată. Răsfoi broşurile de prezentare a ambulanţelor şi încercă să pară preocupată de diferitele tipuri de maşini. Era un început pe cinste al primei adunări de colectă de fonduri. Din colivia aşezată pe bar, Miss Scarlett împărtăşea sentimentele lui Bryn şi începu să cîrîie zgomotos. Zgomotul neaşteptat o făcu pe Bryn să tresară. Aşteptase destul.

– Cred că l-am aşteptat destul pe căpitanul Parrish. Să începem, spuse Bryn, luînd un teanc de pliante aduse de Liza mai devreme.

– Ar trebui să-l aşteptăm pe căpitanul Parrish înainte de a începe ceva, spuse Hazel plimbîndu-şi braţele pe mînerele curbate ale scaunului nou.

– Mda. Care-i graba? întrebă Jiggy Latham înainte ca May Leigh să-i umple gura cu cartofi pai şi sos picant. Secundul lui Rick gemu de plăcere ia gestul iubitei lui şi continuă: o să începem cînd va veni şi el.

– Dacă va veni, spuse Bryn, regretînd imediat.

Patru perechi de ochi se îndreptară spre ea cu atenţie.

Rita Small, proprietara magazinului *Nauti-Us Swimsuit,* puse deoparte o listă cu propuneri şi deschise pachetul de cărţi din faţa ei. O privi măsurat pe Bryn peste masă şi spuse:

– Adevărul, drăguţa mea. Cred că tu şi Liza nu ne-aţi minţit în privinţa căpitanului Parrish cînd aţi spus că face şi el parte din comitet; sau aţi făcut-o doar ca să ne atrageţi şi pe noi?

Toate cele patru membre ale comitetului se uitau la Bryn. Ea le zîmbi scurt. Prieteneşte, dar cu efect:

– Bineînţeles că amîndoi conducem comitetul. Toţi cei prezenţi se îndoiau de asta. Suspină încurcată. Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-o pe Liza.

Şi fraza avu efect. O eliberară din încercuire mormăind satisfăcuţi. Căutînd printre pliante, Bryn îi dădu unul lui Hazel. Ea îl deschise, clipi nedumerită cînd citi, apoi îl împături.

– Mi-e dor de vechiul bar al lui Pappy. Ţie nu, Jiggy?

Ochii lui Jiggy deveniră melancolici; tocmai îşi pipăia marginile noului tatuaj, dar se opri şi privi în sus în locul unde fusese pictată sirena pe perete.

– Da. Cel mai bine ne-am simţit la Pappy. Îţi

aminteşti cînd căpitanul a cumpărat *Coral Kiss* şi ne-am dus toţi să o botezăm? Camera se umplu de rîsete care îl încurajau pe Jiggy să continue. Şi atunci cînd Bill Harper a prins peştele acela de patru metri şi l-a tîrît sus pe scări, l-a azvîrlit pe masă căpitanului Parrish şi a insistat să facă cinste cu o bere?

– Aşa de mare? reuşi să articuleze May Leigh înainte de a se prăbuşi de rîs în poala lui Jiggy.

Pe măsură ce rîsetele se înteţeau, Bryn începea şi ea să savureze şarmul poveştilor lui Jiggy. Se abţinu să nu zîmbească, dar pînă la urmă izbucni şi ea. Ceilalţi se opriră din rîs şi o priviră. În liniştea stînjenitoare care urmă, Jiggy îşi drese glasul.

– Nu cred să mai văd faze ca acestea într-un asemenea local, spuse el privind de jur împrejur la tapiţeria pastel şi la picturile impresioniste franţuzeşti agăţate pe peretele interior placat cu oglinzi. La ce oră spunea căpitanul că va fi aici?

– Parcă spuneai că vine din cursă pe la opt sau opt trezizeci, zise Bryn, încercînd să-şi ascundă tonul vinovat al vocii. Oamenii aceştia se puteau distra şi la *Chez Madison.* Numai că era un alt fel de distracţie.

– Aşa-i, dar nu căpitanul Parrish a plecat în

cursă.

– Eu nu ştiam asta, interveni Bryn, zăpăcită de ştire. Unde era Rick dacă nu se dusese la pescuit? Încercă în zadar să-şi ascundă un val de panică. Ei bine, cred că ar trebui totuşi să începem. Nu vrei să vii şi tu cu May Leigh la masa noastră?

– Noi ne simţim bine aici, jos, se alintă el sărutînd-o pe May Leigh pe cap.

Apoi se îndreptă către vasul din plastic plin cu ceai la gheaţă în acelaşi timp cu Bryn. Vasul le alunecă din mîini în încercarea de a-l apuca şi se prăbuşi pe podea împroşcînd ceai peste tot. Ca urmare hainele lui May Leigh erau ude leoarcă de ceai, iar tricoul lui Jiggy era stropit pe piept, însă Bryn se murdări cel mai rău. Ridicîndu-se cu greu, May Leigh se repezi spre toaletă zbierînd la Jiggy într-o japoneză amestecată cu spaniolă. Înjurînd şi scuzîndu-se într-o engleză inteligibilă, Jiggy era chiar în spatele ei. Bryn sări de pe scaun şi luă repede nişte şerveţele de pe tava de desert şi se aşeză în genunchi să şteargă petele. Deşi podelele fuseseră lustruite, mai trebuiau să fie date cu un strat de poliuretan.

– Pentru Dumnezeu, Jiggy, asta-i în loc de „bine aţi venit", îi strigă Rita. Ce o să-i servim

căpitanului Rick cînd va veni?

Bryn îşi reţinea cu greu mînia. Cui îi păsa dacă „căpitanul Parrish" avea ce să bea? Stoarse o felie de lămîie peste un şervet îmbibat cu ceai. „Căpitanul Parrish" nu era aici. Mai tăie două felii şi le aşează lîngă prima. „Căpitanul Rick" nu va veni. În timp ce aduna cuburile de gheaţă de pe jos, se gîndea că nu voia să ştie unde ar putea fi acesta.

– Bryn, drăguţo, ai cumva în frigiderul tău nişte bere rece-frapată? întrebă Rita aşezîndu-se pe scaun.

– Bere rece-frapată? repetă Bryn întrebîndu-se dacă era o marcă de bere de care nu auzise pînă atunci. Se poate. Am nişte bere în spate.

Jiggy veni în urma lui May Leigh. Femeia cu ochi migdalaţi dădu din cap către Bryn:

– Frapată. Căpitanului Rick îi place berea rece-frapată. Mă duc eu să aduc.

– Nu te deranja, May Leigh. Mă îndoiesc că va reuşi să ajungă aici în seara asta. Nu a spus nimic sigur.

Un cor de murmure revoltate umplu încăperea.

– Bine, nici nu a spus că nu vine, adăugă ea, stînd în genunchi, cu palmele pe podea.

– Am spus că vin mai tîrziu dacă pot.

Patru capete se îndreptară în direcţia din care venea vocea masculină, cunoscută. Cînd îl auzi, Bryn simţi că inima îi bătea mai tare şi corpul îi tremura de senzaţii cunoscute şi necunoscute.

Era tulburată de tonul baritonal. Se simţea uşurată fiindcă Rick apăruse în sfîrşit, enervată că venise atît de tîrziu. O irita cînd era prizoniera programului altcuiva, iar cînd persoana era tocmai Rick, considera că era o tactică teroristă. Şi de ce trebuise să o ia prin surprindere?

Recunoscu momentul sosirii lui, din spatele panoului decorat din capul scărilor, după unda de agitaţie din încăpere. Aşteptă pînă ce toţi cei prezenţi îşi exprimară saluturile de veneraţie pentru eroul serii.

– Bună seara, căpitane Parrish, i se adresă ea adăugînd un alt şerveţel ud peste grămada care se adunase. Şi, cînd fu sigură că îşi recăpătase controlul asupra reacţiilor emoţionale trădătoare, vocea îi reveni, constantă. Tocmai voiam să începem... fără tine.

Mîna i se închise încet peste maldărul de şerveţele ude şi văzu pantofii lui lustruiţi apropiindu-se de ea. Îl studie atent de jos în sus. Din vîrful capului cu părul îngrijit pieptănat, brăzdat de şu-

viţe îngălbenite de soare, pînă la tonul arămiu al pielii şi ochii azurii; arăta perfect.

– Ce să începeţi? întrebă el aplecîndu-se să ridice vasul de jos. Scoase din buzunar o batistă şi-i tampònă bărbia. O bătaie cu mîncare?

Capitolul 4

Cum faţa lui Rick era foarte aproape de a ei, îi observă zîmbetul superior.

Stînd în genunchi, îl lăsă să o şteargă puţin, apoi îşi întoarse faţa. El duse mîna spre obrazul ei, dar se opri cînd îl avertiză din ochi.

– Nu ne-am adunat aici pentru o bătaie cu mîncare, căpitane Parrish, ci pentru a găsi posibilităţi de a aduna fonduri. Sau ai uitat?

– Nu, n-am uitat, răspunse el dîndu-i batista şi arătîndu-i un strop pe piept, apoi duse mîna la cravată. Am chiar o idee.

Continuă să-i zîmbească în acelaşi fel exaspe-

rant, dominator, ironic. Bryn nu luă în seamă pata de pe bluză, ci îl privi direct în faţă tamponîndu-şi obrazul.

– De-abia aşteptăm să auzim.

– Da, ce idei ai căpitane Rick? întrebă Rita spărgînd un balon de gumă.

Restul grupului se apropie de Rick.

– Mai întîi să eliberăm mîinile şi genunchii celui-lalt preşedinte al comitetului... şi oferi mîna lui Bryn care mai întîi ezită, apoi o acceptă.

– Ce aţi spune de un concurs de pescuit?

– Desigur, aprobă Millie. Ştiam eu că va veni căpitanul Rick cu o idee bună din primul foc.

– Dar e minunat, şopti Rita cu admiraţie.

Jiggy aplaudă o dată cu putere:

– Amin, căpitane şi cazul e clasat.

– Acum putem să mergem la pescuit? îl întrebă May Leigh.

– Staţi puţin, cazul nu e clasat. Liza mi-a spus că în iulie se organizează concursuri de pescuit în Islamorada şi în Conch Key. Noi trebuie să venim cu o idee originală. Ceva nou şi...

– Nu trebuie să venim cu nimic, i-o tăie scurt Rick. Îi avem pe toţi pescarii noştri chiar aici, ei de-abia aşteaptă să participe. Cred că un concurs e cea mai bună idee.

– Eu nu cred, îl contrazise ea dîndu-i înapoi batista, taxele de intrare sînt foarte mari şi nu cred să adunăm mulţi bani în timp ce alte două concursuri se ţin atît de aproape de noi. În plus, am atrage mai multă lume dacă am veni cu ceva nou care să intereseze nişte sponsori care doresc publicitate gratuită. O acţiune cu mai multă pizza, decît un concurs de pescuit, adăugă ea uitîndu-se la ceilalţi. Ce credeţi?

Rita se balansa de pe un picior pe celălalt, apoi o privi gînditoare pe Millie spărgînd un alt balon de gumă. Millie se uită la Jiggy. Jiggy oscila între scepticism şi nelămurire. May Leigh nu auzise întrebarea fiindcă îşi căuta pieptenul prin geantă.

– Mai multă pizza? întrebă Rick. Vrei să zici mai multe probleme noi?

– Nu, dacă venim la şedinţe şi cooperăm. Restul grupului scoase nişte sunete de dezaprobare. Cineva tuşi, altcineva suspină. Se auzi un oftat şi un „Doamne Dumnezeule". Bryn nu se clinti, apoi avansă în timp ce ceilalţi îşi reveneau după replica dură dată eroului serii. Cred că Rita are nişte idei. Zîmbi Ritei: Parcă am văzut la tine o listă mai devreme?

– Listă? Oh, nu, spuse ea dînd din cap cu

putere, încît se auzi clinchetul cerceilor. Aia era altceva. Nu, n-am nici o idee. Are cineva vreuna?

Toţi dădură din cap ca la comandă, iar Bryn se întrebă dacă nu cumva repetaseră mişcarea. Totul era posibil cînd comitetul îşi îndreptă atenţia către Rick.

– Nu am de gînd să renunţ la ideea cu concursul, aşa că ascultă-mă, Bryn, zise el. Este cea mai profitabilă variantă de colectă de fonduri care nu ne va ruina pe loc la vară. Am vorbit deja la alte două şantiere din Coconut Key şi mi-au spus că vor participa şi ei bucuroşi.

– Oh, chiar aşa? făcu Bryn descheindu-şi jacheta; apoi şi-o dădu jos. O aruncă pe masă şi veni repede în faţa lui, cu o furie care o uimi şi pe ea. Nu te-ai gîndit să vorbeşti şi cu mine înainte de a trece la fapte de unul singur?

El îşi scoase haina încet şi îşi puse o mînă în şold, sub centură. Faţa lui prietenoasă se metamorfozase într-o încruntare a sprîncenelor care îi umbrea ochii albaştri. Vocea îi deveni gravă şi convingătoare.

– Uite ce e, m-am gîndit că va merge mult mai repede dacă mă ocup singur de treaba asta. Din întîmplare ştiu cum sînt oamenii la chestii de-astea. Te deranjează cumva?

– Mă deranjează, începu ea încrucişîndu-şi braţele şi apropiindu-se de el, fiindcă mi-am irosit timpul dedicat afacerii mele şi restaurantului, ca să caut nişte soluţii. Dacă m-ai fi sunat săptămîna asta, poate găseam o cale să ne folosim timpul mai eficient.

Nu lua în seamă şuşotelile din jurul ei, care prevesteau o insurecţie.

– Am vorbit despre asta azi-dimineaţă, îi aminti Rick şi cred că ţi-am spus că am fost ocupat.

– Bine, căpitane Parrish, cred că şi eu ţi-am spus acelaşi lucru.

– A, da, încuviinţă el făcînd un cerc prin aer, ocupată cu vopsitul lumii în galben, văd.

Bryn ştia că ar fi putut să se răfuiască la infinit cu el pe tema colectei de fonduri, dar, de cînd îl văzuse în restaurant, ceva în ea se închisese. Încercarea de a transforma localul în *Chez Madison,* nu fusese intenţionată ca o demonstraţie a competenţei ei în faţa cuiva, cu atît mai puţin în faţa lui Rick Parrish.

Totuşi, cu fiecare piedică din calea proiectului cu restaurantul, devenea conştientă de acest lucru. Se aplecă să ridice maldărul de şervete ude şi le trînti pe masă. Ignorîndu-i pe cei din jur, luă vasul pentru ceai şi-l izbi de masă. Pe cînd

aduna şi ultimele bucăţi de gheaţă netopită, patru perechi de picioare se grăbeau spre ieşire.

– Se pare că voi doi aveţi nevoie de un platou de spaghete fierte ca să vă potoliţi, aşa că noi nu vă mai deranjăm, le strigă Rita peste umăr.

– Să ne chemaţi altă dată, adăugă Millie.

Bryn se ridică şi fugi după ele cu cuburile în mîini:

– Staţi, vă rog, nu plecaţi!

– E noaptea de cinci sute de dolari la bingo, Millie, zise Rita trăgînd-o de mînă pe prietena ei. Dacă ne grăbim, ajungem la partea a doua.

– Oameni buni, vă rog! Nu trebuie să fugiţi. Trebuie să vorbim, le strigă ea.

Jiggy şi May Leigh nu se osteniră să răspundă. Pînă ce Bryn ajunse la balustrada de sud, ei coborîseră şi urcau pe motocicleta lui Jiggy.

În timp ce ea continua să-şi pledeze cauza, Rick traversă camera. Cînd ajunse la ea, o văzu că azvîrle cu furie cuburile, apoi îşi scutură mîinile de apă.

– Ei căpitane, cred că eşti mulţumit, îi zise ea sprijinindu-se de balustradă ca să-şi scoată pantofii cu tocuri înalte.

– Eu?. întrebă el deschizînd braţele către ea. Aruncă în el cu pantofii şi fugi spre panoul de-

corativ, apoi coborî pe scări. Se duse după ea. Ce vrei să spui cu „eşti mulţumit"? Ajunse jos în timp ce *Mustang*-ul hîrbuit al lui Rita ieşea din parcare.

– Prezenţa ta i-a intimidat destul încît să o ia la goană ca nişte căprioare speriate. Şi arătă înspre luminile roşii ale camionetei, ultimul model al lui Millie.

– Eu? Dar nu eu am...

Se opri în mijlocul frazei căci ea trecu pe lîngă el şi urcă pe scări. Se gîndi că ar fi cel mai nimerit să o lase să se liniştească puţin înainte de a o lămuri. Voise să aştepte cinci minute, dar se trezi urcînd în urma ei după numai şaizeci de secunde.

Bryn inspecta mobila nouă căutînd defecte unui scaun frumos sculptat. Cu cît se apropia de ea, cu atît părea că este mai atentă la scaun, ca şi cînd ar fi descoperit o minusculă fisură în lemn. Începu să se întrebe dacă meticulozitatea cu care examina scaunul nu era un mod de a-l ignora. Sau de a-l pune la punct. Se enervă şi dădu drumul pantofilor pe jos.

– Credeam că ai avut decenţa să pleci pînă acum, spuse ea, aplecîndu-se mai aproape de scaun.

În vreme ce el intimida oamenii numai cu un

gest sau cu o privire, toate acestea alimentau flacăra din Bryn. Apăsă tetiera scaunului.

– Despre ce naiba e vorba? o întrebă de aproape.

Bryn se îndreptă şi răspunse calm:

– Tu să-mi spui mie, aproape că-i şopti, privindu-l insistent. Fanii clubului tău erau foarte bine dispuşi înainte de sosirea ta.

Păşi spre celălalt scaun şi începu o nouă inspecţie atentă.

– Nu mă refer la comitet. Mă refer la tine, reveni el încercînd să-i reţină mîna într-a lui. Vocea i se calmă. Şi la mine. Buzele i se întredeschiseră în încercarea de a trage aer în piept, iar sînii parcă forţau bluza. Rick simţi o plăcere vinovată văzînd-o cum se lupta cu ea însăşi. Îşi trase mîna dintr-a lui şi luă de pe masă un vas cu sos şi o plăcintă, apoi le puse pe o tavă.

Pe sub pleoapele întredechise, cu gene dese, privirea i se opri în altă parte.

– Ce-i cu noi? întrebă şoptit. Genele coborîră, apoi se ridicară cînd îi privi gura şi ochii.

Inima lui era confuză de plăcere şi de durere; momentul inevitabil sosise. Trebuia să-i facă faţă fără să o lase să-i atingă vreo parte a sufletului. Zîmbi, ştiind că se va descurca. Deşi se culcase

cu Sharon Burke timp de doi ani, nici o părticică importantă din inima lui nu fusese deconspirată. Pur şi simplu o va săruta.

– Eu am o teorie.

– Sînt gata să o ascult.

Îi ridică uşor bărbia şi îşi aplecă apoi capul spre ea. Cu coada ochiului o văzu cum înmuie degetele în plăcinta cu lămîie şi ridică mîna. Se lăsă într-o parte, se apropie de ea şi spuse ce nu trebuia:

– Nu cred să faci asta.

Mîna ei se arcui în aer, dar el o prinse de încheietură şi crema de plăcintă se scurse pe mîneca hainei. Neluîndu-i în seamă gestul, îi duse mîna la gură şi începu să-i lingă degetele. Ea încercă să-şi tragă mîna dar renunţă cînd îi văzu buzele şi limba.

– Va trebui să facem faţă acestei tensiuni profunde, murmură, apoi continuă, desfăcîndu-i palma.

Bryn tresări:

– Şi ce propui?

Ochii li se întîlniră şi atunci el îi apucă un deget cu buzele şi îl linse lung şi apăsat, apoi răspunse:

– Vom scoate cîrceii din sistemul tău.

– Şi cum ai să... bîigui ea.

Îi dădu drumul şi îşi scoase haina.

– Cred că e bine să-ţi arăt eu şi o apucă de ceafă, trecîndu-şi degetele prin părul ei. Deschide gura, e mai uşor aşa.

– Nu ştiu...

– Eu ştiu.

– Dar...

– Ordinele căpitanului.

La comanda lui şoptită, buzele i se depărtară. Începu să o sărute adînc, cu limba în cerul gurii. Dintr-o dată simţi în ea o nouă tensiune. Sau era doar o reacţie naturală la îndrăzneala lui? Oricum, Bryn se trase înapoi. Nu pentru mult timp. El aştepta o aluzie, o mişcare, un freamăt care să-l invite. Ţinînd capul aproape de el, îşi răsfiră degetele prin părul ei şi se lipi strîns de sînii şi pîntecul ei. Ca un pirat vijelios, o domina profitînd de simţurile ei, pînă ce ajunse să i le stăpînească.

Cu fiecare atingere a limbii, ciupitură a dinţilor şi frecare uşoară a buzelor, ea îi răspundea cu un geamăt înnăbuşit... Rick simţea victorie şi uşurare în acelaşi timp; era exact ceea ce dorise să o facă să simtă. Nu era nimic complicat, ci doar cîteva instincte primare potolite de o femeie dornică.

Apoi, ceva neaşteptat se întîmplă. Intervenise curiozitatea. O dorinţă crescîndă de a cere mai

mult decît o posedare de moment a gurii ei fierbinţi şi dulci îl provoca; şi cu fiecare suspin al ei simţea cum fizicul se întrepătrunde cu cerebralul. Efectul era ameţitor. La naiba, voise doar să şi-o scoată din minte, dar cu cît o săruta, cu atît dorea... mai mult.

Bryn dorise o contopire bruscă, violentă şi impersonală a trupurilor pentru a-şi potoli dezlănţuirea de imagini erotice care o invadaseră. Avea nevoie ca sărutul acesta să fie o dezamăgire răsunătoare. Ştia să facă faţă dezamăgirii, fiindcă în asemenea situaţii se aflase de multe ori. Însă Rick nu o dezamăgea. De cînd li se uniseră buzele, sărutul evolua pe o linie între profund personal şi excesiv seducător. Şi, cum în braţe strîngea fiinţa lui puternică, fiind excitată de bărbăţia lui şi de mişcările lui, alese realitatea momentului în locul zădărniciei trecutului recent. Obosise să tot încerce o dezlegare a mesajelor confuze pe care Rick i le trimisese toată săptămîna. În loc să se oprească şi să-l respingă, îi dădu totul prin mişcări sugestive, pasionale. Nu se mai gîndea la intimitatea care se instala între ei şi îşi zise că rezultatul trebuia să fie o purificare a aerului. Va trece peste sărutări. Îşi cufundă tot sufletul în sărutul fierbinte, savurîndu-l aşa cum era.

Deodată, el murmură ceva şi din tonul gutural îşi dădu seama că îl excitase ceva mai repede decît ar fi voit el. Spuse sacadat:

– Crezi că am limpezit aerul? şi o cuprinse de talie.

Apoi veni dezamăgirea; aproape la timp. Încă o atingere a limbii lui sau a ei şi l-ar fi urmat pe podea sau l-ar fi atras spre masă. Tocmai era să comită o laşitate şi să spună da; cerul se limpezise, cînd o tresărire a mîinilor lui îi trădă disciplina din glas. Vibraţiile abia perceptibile creşteau. Din nou, Rick Parrish credea că îşi poate ascunde firea pasională, în spatele mişcărilor experimentate ale gurii şi limbii, precum şi al remarcii, dar ceea ce începuse ca un gest arogant, devenise o căutase flămîndă şi arzătoare a împlinirii. Şi nu se consumase încă.

– Nu, căpitane Parrish, nu am limpezit aerul, răspunse ea cu încredere intuitivă, reanimată de licărirea divină.

– Crezi că poţi mai mult?

– Am să fac ce ştiu mai bine, răspunse ea, trasînd cercuri în jurul bărbiei lui. Se opri. Cu voia ta, desigur.

– Sînt al tău, zise el gîfîind.

Bryn zîmbi enigmatic. „Nu eşti încă, dar vei fi,

căpitane Parrish". Trecu cu degetul peste buzele lui.

– Am citit undeva că ar merge mult mai bine dacă ambele părţi participă activ.

– Unde ai citit as...

Îl opri, muşcîndu-i uşor buza de jos. El inspiră şi rămase aşa, ca un om care se îneacă.

– Îţi împrumut cartea mai tîrziu, reveni ea şi îi scutură uşor capul. Acum hai să ajungen în profunzimea tensiunii de care vorbeai şi să scoatem cîrceii.

Rămase serios o secundă. Poate două. Pe urmă lumea se răsturnă. O trase spre el posesiv, apucîndu-i gura într-a lui. Îşi dorise sărutul, îl tachinase pentru asta, îl implorase, iar acum tot ce avea de făcut era să se lase în voia pasiunii lui dezlănţuite.

Siguranţa cu care o strîngea mîngîind-o pe spate, mulîndu-şi mîinile după arcuirile coapselor ei, îi stîrnea pofta de a-i explora şi ea corpul. O ultimă zvîcnire de raţiune îi ţintui genunchii ca să reziste gravitaţiei. Sau era o luptă pierdută în favoarea lui Rick, pentru a-i putea pătrunde corpul? Nu-i păsa. Nu ştia. Îi scoase bluza fină stînd în genunchi în faţa ei. Un moment, dansul seducţiei încetă cînd o privi. Înţelesese ce voia fără cuvinte.

Degetele ei se sprijineau acum pe umerii lui; îl trăgea spre ea şoptindu-i ceva. O mîngîie pe abdomen, rostindu-i numele cu un geamăt care o fulgeră profund. Jocul limbii lui reîncepu pe cercul catifelat al buricului, inundîndu-l cu lovituri voluptuoase, repezi, umede. Săgeţi de plăcere o ţinteau în locurile cele mai sensibile, locuri pe care el nu le atingea încă. Apăsînd moale pe linia umezită pe care o lăsase cu limba îi adînci plăcerea care se instalase deja.

Alarmele începură să sune în interiorul ei. Pe cît era ea de sigură de dorinţa lor reciprocă, pe atît de nouă era ideea. Îi mai trebuia puţin timp pentru a se obişnui cu ea. Dacă mai treceau cîteva secunde, n-ar mai fi fost în stare să dea înapoi.

– Rick, şopti ea, înfrînîndu-se cu greu.

El îşi strecură mîna sub fusta ei şi îi mîngîie genunchii, urcînd lent spre coapse. Apoi urcă pe picior, pînă ce atinse marginea dantelată a ciorapului de mătase; în acest moment Bryn simţi că genunchii îi vor ceda.

– Cum ne simţim? şopti la rîndul lui.

Ea încercă să-i şoptească numele, dar nu scoase decît un suspin fiindcă simţi degetele puternice alunecînd între elastic şi poarta fierbinte, palpitîndă. Îl mîngîia pe păr şi rezista cu greu va-

lurilor de plăcere care o încolăceau. Dacă ar fi continuat cu dezmierdările încă puţin, şi-ar fi pierdut cu adevărat cumpătul. Îngheţară amîndoi cînd Rick gemu.

– Mrrau! Oooh! Iubito, iubito, iubito!

Reţinîndu-şi o avalanşă de înjurături, Rick îşi retrase mîna, trase adînc aer în piept şi se ridică încet. Fu şocat cînd îi întîlni ochii larg deschişi şi cînd o văzu cum se şterge la gură.

– Ştergi sărutul meu de pe buzele tale sau îl lipeşti mai bine de ele?

Clipi miratã de cîteva ori, apoi îşi aranjă bluza în centura de la fustă. Scoase un ţipăt ascuţit şi îşi reveni la normal.

– Mai contează, acum că am limpezit aerul?

Rick îşi lăsă capul pe spate şi începu să rîdă discret, admirîndu-i imprevizibilitatea şi puterea de a se abţine, dar, mai presus de toate, era încîntat de reacţiile ei pur feminine. Adevărul golgoluţ era că aceste calităţi ale ei îi plăceau prea mult. Rick îşi revenise şi acum era perfect conştient de realitatea vieţii lui; o viaţă în care nu prea se lăsase furat de probleme ale inimii.

– Ce-a fost asta? întrebă el vădit iritat.

– Cred că ne ocupam de tensiunea mea şi de cîrceii din sistemul meu, zise ea răsucindu-şi ine-

lui de opal de pe degetul mijlociu. Acea privire languroasă, singuratică îi reveni pe chip. Oricum am dat ce a fost mai bun amîndoi, adăugă ea, apoi se întoarse şi începu să adune pe tavă gustările rămase pe masă.

– Ei bine, am ratat totul, zise el încercînd să-şi ascundă emoţia din glas.

Se simţea epuizat de tentativa de a se uni cu ea şi, totuşi, nu putea spune că în el se stinsese dorinţa clocotitoare de a o avea. Oricum, nu se putea controla, dar ar fi trebuit să nu îi mai privească spatele în timp ce se apleca peste mese.

Dumnezeule, cum ura această luptă între felul de a fi de înainte şi dorinţa pentru Bryn. Aşa, măcar acum era sincer cu el însuşi. Însă nu îi era de prea mare ajutor. Se simţea frustat şi se aşeză pe un scaun nou, uitînd de vechiul lui scaun de căpitan. Probabil că fusese deja dus într-o pivniţă, aşa cum se procedase cu relicvele şi cu celelalte lucruri vechi de la *Crab Shack.*

De cînd sosise, acum era pentru prima oară că privea atent schimbările pe care le făcuse Bryn în restaurant. Era evident că avea gust în alegerea pieselor care se potriveau perfect într-un restaurant de clasă. Era de acord şi el că reproducerile după Monet şi Van Gogh, frumos înră-

mate şi aşezate pe fundalul barului se asortau cu zugrăveala galben-banan de la *Chez Madison.* Ele nu s-ar fi asortat deloc cu reclamele pentru bere de la *Pappy's Crab Shack.*

Ochii li se întîlniră într-o tăcere cu înţeles.

– Nu mai e cum a fost, nu-i aşa? întrebă ea cu un zîmbet blînd.

Încuviinţă din cap şi spuse:

– De-abia dacă recunosc locul.

Bryn se îndepărtă de masă şi începu să-şi frece palmele cu acea drăgălăşenie bine cunoscută.

– Aşa spun şi ceilalţi. Tăcerea lui Rick îi dădea o senzaţie de mîncărime a pielii. Îşi drese glasul şi se duse către balustradă. Străduindu-se să pară veselă, continuă: Obloanele vor fi montate zilele acestea, iar acvariul va fi adus marţi. Văzînd că el nu spunea nimic, şovăi, apoi reluă precipitat: Am îndoieli asupra scaunelor. Aceste mostre au fost trimise de nişte cunoştinţe din Miami ca să pot alege. De obicei nu se procedează aşa, dar avem legături de afaceri de cîţiva ani. Oricum, nu aş fi putut alege un model mai adecvat. Ştii, clienţii bărbaţi sînt mai puţin speriaţi de o stofă cadrilată decît de una înflorată. Ştia că vorbeşte de lucruri care nu-l interesau deloc, dar dorea cu înverşunare o aprobare din partea lui. Iar el nu i-o dădea.

Întotdeauna am fost de părere că stilul clasic merge bine oriunde, dar...

Se întoarse spre el, oprindu-se în mijlocul frazei.

– Dar nu în Coconut Key, zise el şi se ridică.

Bryn se uită la ciucurii pantofilor lui şi încercă să facă abstracţie de cuvintele pe care le adăugase în final, dar îşi dădu seama că ar fi fost o greşeală.

Acum nu putea şterge pur şi simplu ce a auzit, mai ales că ea era cea care îl făcuse să spună acel lucru. Inima i se strîngea de îndoieli asupra succesului viitor al localului *Chez Madison.* Poate că nu studiase îndeajuns statisticile demografice. Poate că trecuse prea repede peste procedura de revizuire pentrú a grăbi proiectul, dar toate aveau o explicaţie logică. Făcea toate acestea pentru dragul ei bunic, omul de care avusese atîta nevoie în adolescenţa ei... Voia să deschidă cît se putea de repede restaurantul, de dragul lui Pappy Madison. Îl privi pe Rick trecîndu-şi mîna peste barul nou, lustruit. Toate acestea nu aveau nici o legătură cu el.

Se apropie de tablouri şi examină atent rămele, apoi se duse spre balustradă şi privi la vechea reclamă de pe drum. Bryn fu cuprînsă de

alte temeri şi pînă la urmă le cedă suspinînd dureros. Cum putuse acest bărbat, un străin pînă acum cîteva săptămîni, să-i tulbure judecata sănătoasă şi puterea de discernămînt în afaceri? Ce era şi mai grav, cum de îl lăsase pe acest bărbat încăpăţînat şi solid să-i sărute buricul şi să o atingă, pînă cînd aproape că tremura de plăcere dusă la apogeu? Îşi închise ochii rememorînd atingere cu atingere şi senzaţie cu senzaţie, resimţite profund. Amintirea trimitea sprea ea valuri de foc, răbufnind în interior, excitînd-o, dezmierdînd-o, strivind-o cu plăceri nebănuite.

– Ai vîndut deja tonomatul?

Deschise ochii; Rick se afla la numai cîţiva centimetri de ea.

– Ce-ce ai spus... oh, nu. Nu ne-am înţeles la preţ.

– Pfui! Mă bucur, spuse el privind-o preocupat. S-ar putea să cunosc eu o persoană interesată. Pot să mă uit la el?

Indiferent de ce spun romanticii, ea nu credea în cititul gîndurilor şi se bucura că Rick nu putea şti ce gîndea în acel moment. Se simţea în siguranţă. Chiar şi aşa, trebuia să se depărteze de el sau să strige ca o nebună cît de plăcut o făcuse să se simtă.

– L-am dus deja jos în depozit, zise ea depărtîndu-se cu paşi mărunţi, pînă ce ajunse la scări.

– Cît vrei pe el? o întrebă coborînd după ea în depozitul întunecos.

– Patru mii.

Căută comutatorul şi îi simţi prezenţa robustă lîngă ea.

– Stai, lasă-mă să te ajut, îi spuse şi o atinse pe spate.

– Stai acolo. Mă duc eu. Vreau să spun, cunosc locul cel mai bine. Ţi-l aduc imediat.

El se dădu înapoi.

– Cred că este pe partea cealaltă a uşii.

– Da, ai dreptate, mormăi ea, împiedicîndu-se de piciorul lui.

El o luă de mîini şi o trase aproape. De afară pătrundea lumina farurilor unei maşini din parcare; faţa i se lumină slab, iar ochii îi luceau.

– Te simţi bine?

– Da, minţi ea încercînd să surîdă. Dacă mai avea să stea lîngă ea, nu i-ar mai fi păsat dacă găsea sau nu comutatorul. Spuneai că ai un cumpărător? îl întrebă şi se desprinse din braţele lui, apoi se sprijini de perete. Camera se lumină brusc; găsise în sfîrşit comutatorul. Mulţumi cerului şi se întoarse spre el. Cumpărătorul ştie că

este stricat?

– Da, ştie, îi răspunse şi se apropie de aparat. Îi mîngîie formele curbate şi părţile nichelate. Încercă să îl ridice, dar era prea greu. O să vin cu nişte băieţi să mă ajute. Îl aplecă puţin şi se ghemui în spatele lui. Te deranjează dacă îl bag în priză?

– Nu, te rog, zise, recunoscătoare că între ei era puţin spaţiu.

Cum ar putea să dăuneze puţină muzică autocontrolului ei regăsit?

După ce îl conectă, se ridică, se întoarse cu spatele la ea, apoi îşi puse o mînă pe capac. Luminile colorate ale tonomatului se aprinseră. Căută în buzunar o monedă, o introduse în orificiu şi alese o melodie.

Din motive de neînţeles pentru ea, o deranja familiaritatea lui faţă de tonomat şi atenţia neobişnuită pe care i-o acorda. Dacă aparatul ar fi avut şi un nume ar fi fost chiar geloasă. Asta o irita şi mai tare. Ideea care îi venise ceru o exteriorizare urgentă, care poate i-ar fi atras atenţia de la aparat.

– Tu eşti cumpărătorul. De ce? Vreau să zic, la ce-ţi foloseşte acest *tonomat* vechi?

O privi de sus în jos de parcă încerca să

spună „Ai grijă, te apropii de un punct nevralgic". Tonomatul scotea un zgomot ciudat. Dintr-o dată faţa i se lumină de un zîmbet iertător, apoi o privi. Plecîndu-şi capul cu compasiune, merse în spatele lui şi îl lovi uşor.

– Sînt o mulţime de amintiri plăcute care mă leagă de el.

– Chiar aşa?

Flăcări de avertisment se aprindeau în sufletul ei.

– Ar fi trebuit să dai pe gît cîteva beri pe fondul muzical al lui ca să-ţi dai seama ce spun.

– Înţeleg. Îmi spui cumva, cu alte cuvinte, că nu înţeleg viaţa în Coconut Key?

Se asculta vorbind şi avea senzaţia că era posedată de mai multe personalităţi. Nici una dintre ele nu spunea mare lucru, dar toate erau nerăbdătoare să se dezvăluie în seara aceasta.

– N-am spus asta, Bryn, zise el, vădit iritat.

– Toţi îmi spun cît de interesant a fost trecutul, dar nimeni nu vrea să vorbească despre viitor. Ce se întîmplă cu voi, oameni buni? Nu ştiţi că viitorul este un loc, un timp care aduce mai multe amintiri?

– Tu asta vrei, Bryn? Să ai mai multe amintiri?

Primele acorduri ale unei melodii cu Michael

Bolton, se strecurau în liniştea subită care se lăsase. Rick privi peste umăr, concentrîndu-se asupra unui tablou înfăţişînd cîini pe o masă de biliard; cînd el pornise tonomatul ea se uita la nişte cutii de răcoritoare. Iar cînd el traversă încăperea, în locul exteriorizării pe care o resimţise mai devreme, acum erau scîntei de anticipaţie, care nu-i dădeau pace.

O luă în braţe uşor.

– Hai s-o facem, Bryn.

– Ce să facem? şopti ea.

O răsuci şi începură să alunece lin în paşi de dans. Ţinînd-o strîns lîngă el îi zîmbi drăgăstos.

– Să facem din asta o amintire.

„Da, să facem o amintire din asta", se gîndi ea, lipindu-şi obrazul de umărul lui. Ar trebui să fie o amintire palpabilă şi savuroasă, nu un înlocuitor al fanteziei.

Avusese destule cu el pînă acum. Dansa cu el ca şi cînd ar fi făcut acelaşi lucru în fiecare duminică seara într-un băruleţ din afara oraşului. Melodia curgea intim şi sugestiv, iar ea devenise conştientă că în afară de sărutul început mai devreme şi în afară te tonomat, ei doi nu aveau nici o amintire. Şi nici măcar nu-şi dădeau seama de ce avea să se întîmple. Nu erau de acord asupra

viitorului, dar aveau destulă energie sexuală cît să alimenteze o ardere spontană, care tocmai era pe cale să izbucnească.

Rick se apropie de ea mai mult şi, la un moment dat, respiraţiile li se uniră într-un oftat prelung. Din locul unde dansau ei se putea vedea prin uşă parcarea. Vlăguită şi pe jumătate ascunsă printre palmierii de la *Marina Road,* reclama cu neon a lui Pappy era greu de observat. În curînd ea urma să fie înlocuită, devenind la rîndul său o firavă amintire a aceea ce era viaţa înainte. O privi pe Bryn, iar răsuflarea lui îi împrăştia firele de păr de pe frunte. Era cumva ea vinovată pentru redeschiderea vechilor răni? Putea această mînă de femeie plăcută, să fie cel mai mare duşman al lui? Ce ştia despre ea? Că îi schimbase lumea şi îi zdrobea inima. Că îi înfiora părul de la ceafă numai cu o privire. Că nu putea gîndi clar din pricină că dorea să o cunoască aşa cum nu o mai făcuse nici un bărbat pînă atunci. Melodia se sfîrşi, dar el nu-i putea da drumul atît de repede. O reţinu lîngă el pînă ce liniştea şi tăcerea lor îi readuse la realitate.

Bryn se eliberă din braţele lui, îşi dădu părul după urechi şi îşi aranjă nasturii de la bluză. Se uită prin cameră cu nervozitate şi spuse:

– Ştii, cred că ar trebui să discutăm despre colecta de fonduri.

Vorbi încontinuu despre responsabilităţi, înfierbîntată, răvăşită şi încîntătoare. El tînjea după ea mai mult decît era omeneşte posibil, dar văzu în oglinda ochilor ei de ambră, ceva ce îi zdruncină sufletul. Actul de caritate de care vorbeau nu trebuia să se refere la fondul pentru ambulanţă, ci la deşertăciunea propriilor lor vieţi, care trebuiau umplute.

Capitolul 5

În atmosfera suprarealistă pe care o creaseră luminiţele tonomatului, Rick avu intenţia de a se apropia de Bryn şi de a-i şopti: „Ssst. S-a făcut tîrziu şi cred că am putea petrece timpul rămas făcînd lucruri mai plăcute. Ce-ai zice dacă am merge la mine şi am da puţină atenţie cîrceilor noştri. Pe urmă am rezolva şi problema tensiunii pînă la răsăritul soarelui. Haide, Bryn, să mai căutăm şi alţi cîrcei şi să vedem ce e cu ei".

Şi mintea îi zbura deja, la scene fierbinţi desfăşurîndu-se sub un tavan placat cu oglinzi, în învălmăşeala unui aşternut din satin roşu. Se ima-

gina cufundat în explorări meticuloase ale goliciunii ei, în vreme ce ea se zvîrcolea într-un abandon senzual sub buzele lui pătimaşe. Senzaţia corpului arzînd de dorinţă sub el îl îndemna către acel loc secret care tremura la atingerea limbii lui. Cînd ea nu mai rezistă şi cînd îl strigă cu pasiune, se strecură înăuntrul ei şi puse capăt deşertăciunii cu mişcări repezi, sacadate. Nu trebuia decît să-l ghideze şi să-l îndemne să nu se oprească din actul de împlinire sexuală pe care-l doreau amîndoi.

Patima de a o avea era de fapt o senzaţie împărtăşită de eliberare erotică, în pofida straniilor momente de tandreţe. Dacă s-ar fi îndoit o clipă de acest lucru, nu avea decît să-şi amintească de reacţiile ei fierbinţi ia atingerile limbii lui pe pîntec şi de freamătul degetelor în locul acela moale.

În seara asta nu avea de gînd să meargă prea departe. Se întîmplaseră şi aşa prea multe, iar cînd le va veni şi lor rîndul, îi va cere atenţie deplină.

O opri cînd reîncepu să protesteze împotriva concursului de pescuit:

– Ssst. E tîrziu şi am avea nevoie de o pauză. Vrei să ne întîlnim mîine după ultima cursă? Am putea lua cina împreună şi am mai discuta despre

ideea ta cu colecta de fonduri. Apoi îşi luă mîna de pe buzele catifelate şi o tachină: asta numai dacă pînă atunci vii cu o idee bună.

Merse spre tonomat şi îl scoase din priză.

Cînd se uită din nou la ea, văzu cum îşi pusese şi ea mîna peste buze, exact aşa cum o făcuse el. Această repetare senzuală a gestului său îi readuse în minte nevoia ei de a se atinge în acelaşi loc pe care îl atinsese el. În acest moment, resimţi o erecţie tensionată, dureroasă.

– Nu mîine, Rick, zise ea şi se grăbi spre perete să stingă lumina. Trebuie să mă duc la Miami să mă întîlnesc cu un client. Şi o să fiu ocupată în următoarele zile pentru că...

– Spune-mi doar cînd ne putem întîlni, o întrerupse el pe un ton care refuza alte scuze.

Jocul de-a „excită şi fugi" nu putea continua la nesfîrşit. Dacă voia să se joace, el nu avea nimic împotrivă, dar numai atunci cînd ar fi amîndoi goi puşcă.

– Încerc să găsesc o zi, dar din păcate programul meu e foarte încărcat. Nu îmi place să cer ajutor, dar de data asta aş avea nevoie de un bărbat puternic, ba chiar de doi.

„I-auzi-o, îşi zise el, conducînd-o la uşă, îmi dă foc cu genele ei rimelate, cu vocea aceea dulce şi

cu fanteziile infinite".

– Spune ziua. „Dar uită de bărbaţii aceia puternici. Care-ţi sînt poftele şi dorinţele pe care aş putea să ţi le împlinesc?"

– Rick, mi-au spus de la spital că vor începe tratamentul de recuperare cu bunicul, dar mai întîi vor să-l lase cîteva zile acasă. I-a ameninţat că, dacă nu-l lasă, se va furişa din spital şi va merge singur în cărucior pe şoseaua transoceanică. Poţi să mă ajuţi să-l aduc mîine?

Dădu din cap afirmativ pufnind pentru neîncrederea pe care o încercase. Ce naiba îl apucase? Era oare atît de flămînd de ea încît orice îi spunea era interpretat ca o invitaţie la sex? Trecuse oare atît de mult timp de cînd nu se mai înecase în străfundurile mării calde ale unei femei?

– Bineînţeles că vin să te ajut, se oferi el închizînd uşa depozitului.

– E perfect. Ştii, nu pot să-l aduc sus, în cărucior, de una singură şi sînt sigură că va voi să vadă ce am făcut pînă acum, reluă ea privind în sus la scări.

– Bryn?

– Da, răspunse ea întorcîndu-se spre el.

Se sprijini cu un picior de a doua treaptă, îşi

sprijini o mînă pe genunchi şi îi spuse:

– Ai luat ca posibilă şi varianta ca el să nu fie mulţumit de ce ai făcut aici?

Zîmbetul ei păli. O simţea alunecînd şi retrăgîndu-se aşa cum numai o femeie poate să facă atunci cînd te aştepţi mai puţin.

Ea privi treptele care-i separau şi aşteptă parcă o evaporare a întrebării în tăcerea care se lăsase.

– Vrei tonomatul, Rick?

– Tonomatul? Îşi schimbă poziţia, revenind pe ambele picioare. Dădu din cap şi îşi strecură mîinile în buzunare. Da, da, îl vreau. Îţi las cecul în cutia poştală şi îl iau din calea ta pînă te întorci de la Miami. Am şi eu un rînd de chei de la Pappy. E bine aşa?

– E bine, spuse ea şi păru că mai voia să adauge ceva. El îi remarcă intenţia, dar Bryn refuză orice altă întrebare clătinînd imperceptibil din cap, şi spuse: Noapte bună, Rick, apoi fugi pe scări.

A doua zi după-amiază, deşi vremea era frumoasă, clienţii binevoitori şi sosirea lui Pappy mult

aşteptată, Rick nu se simţea în largul său cînd se îndrepta spre bar. Frînturi din ceea ce se petrecuse cu o seară înainte pluteau în mintea lui ca nişte rămăşiţe ale unei epave pe apă. Pînă atunci se mîndrea cu judecata sa limpede, dar aceste gînduri îl enervau. Toată ziua sortase peşte, îl aşezase pe categorii şi făcuse fotografiile obişnuite cu clienţii din cursă, iar acum, la ora cinci, realiză cauzele indispoziţiei sale. Vizita recentă la părinţii lui Angie, combinată cu consolarea că barul nu mai era acelaşi, aflarea veştii că Pappy avusese un accident şi ruperea legăturii cu Sharon, toate acestea la un loc îi tulburaseră liniştea lumii lui fără probleme.

Apoi era şi Bryn.

Cu toate că aveau păreri diametral opuse, ştia că atracţia sexuală care se instalase între ei nu putea fi ignorată. Recunoştea asta la fel de bine cum ştia traseele în recife... În privinţa celorlalte aspecte ale vieţii lui Bryn, asta nu era treaba lui. În special treaba cu transformarea restaurantului. Dacă ea insista să demoleze *Pappy's Crab Shack* numai ca să agaţe cîteva copii de Monet şi să servească vinuri scumpe, aşa să fie. Cînd va pleca ea la Miami, va încerca el să îl ajute cumva pe Pappy. Între timp, dacă ar fi dorit să-şi încolă-

cească picioarele acelea minunate în jurul lui şi să iasă cu el în larg cîteva ore magnifice, el ar accepta cu plăcere. Dar asta era! Tot ce îşi dorea era să simtă genunchii ei strîngîndu-i coapsele, să-i vadă capul lăsat pe spate în extaz şi să o audă strigînd de plăcere înainte de a se topi în miezul ei clocotitor.

– La naiba, Pappy, cu ce te-au hrănit în spitalul acela? Cu pietre? întrebă Rick pe cînd îl căra pe bătrîn în cărucior, împreună cu Jiggy pe scările barului.

– Să ştii că mîncarea avea gust de pietre. Aveţi grijă să nu mă scăpaţi jos din chestia asta, strigă el încleştîndu-şi mîinile palide pe mînerele cărucior ului.

Bryn dirija operaţiunea de sus şi gesticula pentru a fi înţeleasă mai bine. Cînd văzu, în sfîrşit, căruciorul pe pămînt şi frîna trasă, respiră uşurată.

– Oh, iubito, iubito, iubito!

Pappy se întoarse spre dreapta lui şi îl privi pe Jiggy.

– Miss Scarlett a fost la tine, nu-i aşa?

– Ei, Pappy, de unde ştii? întrebă Jiggy, bătîndu-l uşor pe mînă pe bătrîn.

– Pentru că evanghelistul de la care am luat-o

nu o învăţa altceva decît Biblia. Şi nu voi permite nimănui să vorbească aşa în faţa ei, spuse Pappy îndepărtînd mîna lui Jiggy de pe a lui. Plec puţin de acasă şi cînd mă întorc, vrăbiuţa mea vorbeşte de parcă ar fi urmărit programul Playboy. Nu mai e nimic sfînt pe lumea asta? Şi priveşte-o pe Bryn: e roşie ca penele domnişoarei Scarlett!

Chiar cînd Bryn credea că va supravieţui acelei amintiri, cu sărutările înfocate ale lui Rick, Miss Scarlett dădu o altă replică deocheată. Bryn se uită la Rick pe furiş şi, cu toate că rîdea împreună cu ceilalţi, prinse un moment pentru a-şi uni privirea cu a ei. Şi el îşi amintea de clipa rătăcitoare cînd degetele lui atinseră punctul fierbinte. Îşi dădea seama că era o nebunie, dar singurul lucru pe care putea să-l facă era să rîdă împreună cu ceilalţi. Singurul lucru pe care putea ea să-l facă era să afişeze o mină dezaprobatoare şi să aştepte ca unul dintre ei să schimbe subiectul. Şi acel cineva a fost Rick.

– Haide, Jiggy, avem de lucru. Pappy, cînd vrei să cobori, dă-mi un telefon şi venim imediat.

Bryn nu ştia dacă trebuie să se simtă eliberată sau rănită fiindcă Rick nu se uitase la ea, dar acum era prea tîrziu, iar el cobora deja scările. Se

consolă spunîndu-şi că avea probleme mai importante de care să se ocupe.

– Gata, bunicule? îl întrebă ea împingînd cărucior.

– Întotdeauna am fost gata! zise el bătînd din palme.

Mîinile lui Bryn tremurau pe măsură ce îl conducea spre paravanul pictat cu egrete, apoi spre sala de mese. Ce voia să-i arate nu semăna deloc cu colierul din macaroane pe care i-l făcuse cînd avea cinci ani, şi nici cu coroana dintr-o cutie rotundă pentru plăcintă pe care i-o dăduse în dar de Crăciun, înaintea plecării lui; dar toate aveau aceeaşi însemnătate şi, deci, simţea aceeaşi nelinişte. Era culmea; cînd aşteptase onorariul pentru proprietatea mogulului din New York nu avusese atîtea emoţii.

– Ei, bunicule, treaba nu e gata încă. Scaunele acelea vor fi trimise înapoi la magazin pentru că au prea mult galben. Galbenul e o culoare veselă, optimistă, dar ce e prea mult strică. Pappy Madison nu scotea o vorbă. Imaginează-ţi oameni mulţi la mese, pianul cîntînd în surdină, ca fundal. Vorbea într-una, mai mult ca să-şi justifice ei înşăşi modificările decît ca să-i dea lui detalii. Avea strîngeri de inimă şi, indiferent cît de dibace era în

a-i prezenta totul într-o lumină favorabilă, momentul adevărului nu mai putea fi amînat prea mult. Se apropie de bătrîn şi se ghemui lîngă piciorul sănătos, atingîndu-l cu o mînă tremurîndă: haide, spune-mi ce crezi. Fii sincer, bunicule.

Bătrînul se aplecă puţin în faţă, îşi duse mîna la gură şi se gîndi. Bryn încerca să ghicească reacţia urmărindu-i atent ochii albaştri şi genele albe, stufoase. Cînd se adunaseră prea multe temeri renunţă, tăcu şi aşteptă. Încă puţin şi bătrînul se lăsă pe spate şi zîmbi.

– Fetiţo, ai muncit mult aici, nu-i aşa?

Ea dădu din cap şi făcu o evaluare a remarcii ambigue în favoarea sa, însoţind-o cu un zîmbet asemănător. Îşi dădea seama că îşi zîmbeau cu efortul de a se mulţumi unul pe celălalt. Simţi un gol în stomac.

– Da, bunicule şi mi-a făcut plăcere să o fac pentru tine.

– Hmm. Şi Rick ce spune?

Se ridică încet, merse către paravanul sculptat şi începu să traseze cu degetul conturul unui ibis.

– El crede că restaurantul *Chez Madison* este prea pretenţios pentru Coconut Key, zise ea revenind lîngă bătrîn. Ai spune că are vreun bene-

ficiu financiar din acest local.

Pappy Madison împinse roata căruciorului şi se răsuci întîi spre stînga, apoi spre dreapta. Îşi drese glasul cu putere.

– Nu vrea să recunoască, Bryn, dar, într-un fel are un beneficiu financiar.

– Cum? Veni repede lîngă scaun. Ce vrei să spui? Rick este partenerul tău? De aceea este atît de... Se opri şi căută cuvîntul potrivit. Încăpăţînat? Dintr-o dată i-au apărut în faţă o serie de probleme noi, acum că aflase de el. De aceea?

– Nu este nimic în scris. De fapt el a insistat că nu are nici o pretenţie de la *Pappy's Crab Shack*, dar adevărul e că dacă n-ar fi fost Rick, locul acesta ar fi fost un magazin de suveniruri scumpe într-un complex de vacanţă.

– Dar de ce? întrebă ea curioasă să afle totul despre Rick.

– Îţi aminteşti, acum cîţiva ani, cînd nu ai putut să vii aici din cauza afacerii din Hong Kong? Ei bine, în locul tău ne-a făcut o vizită uraganul Lula. În restul Floridei nu prea a făcut pagube, dar în Middle Keys a făcut ravagii. Pînă să se întîmple asta, trăisem într-un paradis al nevinovăţiei şi nu îmi sporisem asigurarea aşa cum ar fi trebuit. Mulţi de aici n-au făcut-o. Tocmai mă gîndeam să

renunţ şi să mă mut la ţară. Rick a venit cu carnetul lui de cecuri şi m-a ajutat să refac localul. I-a ajutat aproape pe toţi cei din Canalul Petticoat. Bineînţeles că de atunci datoria a fost achitată.

– Şi pe alţii? Mie nu mi-a spus niciodată nimic, zise ea.

– Te miră, Bryn?

– Nu ştiu prea multe despre el, cel puţin din trecutul său, aşa că mă miră. Cînd stăm de vorbă despre colecta de fonduri sau despre local ies scîntei. Înghiţi în sec şi privi în altă parte, amintindu-şi de celelalte mijloace de comunicare pe care le foloseau. „Alteori nu vorbim deloc". Înainte ca imaginile fierbinţi să reapară, schimbă subiectul. Scoate chiar aşa de mulţi bani din cursele de pescuit şi din închirierile de bărci, sau e nemaipomenit de bogat?

Pappy o privi cu atenţie.

– Spuneai că nu te interesează Rick. Te-ai răzgîndit cumva?

Trase un scaun şi se aşeză în faţa bătrînului.

– Nu, nu m-am răzgîndit. Spune-mi doar acele aspecte legate de tine şi de restaurant, se corectă ea.

– După furtună au venit la noi reprezentanţi ai unui mare lanţ de hoteluri şi au oferit tuturor celor

din partea aceasta din Coconut Key bani buni pentru proprietăţile lor, mai bine zis pentru ceea ce mai rămăsese din proprietăţile lor. Bryn, vreau să-ţi spun că oamenii erau atraşi în mai multe direcţii; unii doreau să piece din insulă pentru totdeauna, aşa că ofertele păreau tentante; alţii pur şi simplu nu aveau nici o asigurare, deci nu puteau reconstrui. Nu vorbesc de afaceri mari. Vorbesc de magazinul cu costume de baie, motelul cel vechi, ştii tu, locuri de genul ăsta. Ah, Brynie era o nenorocire în orăşel.

Bătrînul se frecă la şoldul piciorului operat şi tăcu.

– Cum te simţi? Te deranjează piciorul?

Pappy se uita fix la locul unde fusese tonomatul.

– Mă simt bine. Într-un tîrziu se frecă la ochi cu dosul mîinii şi zise: Dacă Rick Parrish nu ne-ar fi invitat la el acasă şi nu ar fi insistat ca noi toţi să mai amînăm deciziile cu cîteva săptămîni, nu ştiu unde am fi ajuns azi. El ne-a amintit că avem aici un colţişor din *Visul American* şi, o dată ce am renunţa la el, nu l-am mai primi niciodată înapoi. Ne-a mai spus că acei dintre noi care avem copii şi nepoţi, nu-i vom putea privi în ochi şi spune că am vîndut totul unei corporaţii. La o altă întîlnire

au venit şi reprezentanţi ai lanţului de hoteluri şi au încercat să ne convingă. O ţineau una şi bună că vom deveni prosperi de îndată ce vor apărea buldozerele lor. Iar cînd i-au înmînat lui Rick un cec pentru şantierul lui, s-a lăsat liniştea în cameră. Poţi să-ţi imaginezi că ei credeau că dacă îl cumpără pe Rick, ne vor cumpăra pe toţi. Bătrînul tăcu amintindu-şi ziua aceea. Dădu din cap şi spuse aproape şoptit: Ce bărbat pe cinste!

Într-adevăr, un bărbat pe cinste, gîndi ea, înţelegînd în sfîrşit de ce Rita şi Millie şi practic toată lumea de acolo nu aveau decît cuvinte de laudă şi adoraţie pentru Rick Parrish. El fusese singurul care îşi păstrase capul pe umeri cînd toţi ceilalţi tremurau de frică. El rămăsese în picioare în faţa marilor afaceri şi le făcuse faţă chiar cu armele acestora. Luase bani din buzunarul propriu pentru a-şi susţine cauza. Ceea ce nu înţelegea însă, era motivul legendarei rezistenţe a lui Rick la lumea interlopă. Ar fi fost uşor să-şi întrebe bunicul, dar ştia că răspunsul va trebui să vină chiar de la Rick.

– Şi, ce s-a întîmplat după aceea?

Bătrînul îi făcu un semn cu ochiul.

– Doar nu crezi că a cedat? Nu, domnule. A rupt cecul, l-a aruncat peste punte şi le-a arătat

care este drumul cel mai scurt spre ieşirea din oraş. Arătă cu mîna către palmierii proaspeţi şi oceanul sclipitor şi adăugă: Vezi tu, Rick ştia că vom regreta toţi dacă vom vinde locul acesta. Slavă Domnului că nu a fost şi el şocat ca noi. Ştia cum să se apropie de noi şi, cînd unii păreau că bat în retragere, el ştia să îi asculte cu înţelegere. Ce mai, Brynie, a pus bani acolo unde a spus că va pune.

– De unde a avut atîţia?

– Nu ştiu şi cred că nu era cazul să îl întrebăm. Iar acum nu mai are importanţă pentru că banii i-au fost daţi înapoi. O văzu că îl privea atent şi insistă: cel puţin nu e important pentru mine, Brynie.

Tăcerea lui enigmatică o făcuse şi mai curioasă, dar bătrînul părea că obosise. Iar, dacă voia să ştie mai mult, nu avea decît să-l întrebe chiar pe Rick. Se aplecă spre el şi îi luă mîna într-a ei.

– Eşti obosit, bunicule, nu-i aşa?

– Puţintel.

– Îi chem pe Rick şi Jiggy să mă ajute să te ducem jos ca să te culci. Nu ar fi trebuit să venim aici sus, direct de la spital.

Se dusese spre bar să telefoneze, dar el o

chemă înapoi.

– Brynie, stai.

– Da? se întoarse ea mirată de tonul ciudat al bătrînului.

– Vrei să cobori tu? Aş vrea să rămîn singur aici puţin, dacă nu te superi.

– E în regulă, îi zise privindu-i profilul, în timp ce se deplasa prin cameră.

Niciodată nu păruse atît de gîrbovit şi singuratic pe cît părea în acel moment. O podidiseră lacrimile. Trecu de el spre scări şi nu se putu abţine să-i pună o mînă pe umăr. El îi luă mîna şi o duse la obraz.

– Brynie, unde e tonomatul?

– L-am vîndut.

Pappy se uită undeva departe.

– Oh, şopti, apoi îşi şterse nasul cu cealaltă mînă. Sînt sigur că încă mai face muzică undeva.

– Rick l-a cumpărat.

Bătrînul întoarse repede capul rostind:

– El? Ochii întristaţi se luminaseră cu un zîmbet, apoi izbucni în rîs. Puteam să-mi închipui, adăugă plesnindu-şi piciorul sănătos. Asta e bine.

Bryn nu ştia de ce se bucura bunicul ei la cele auzite. Cel mai important era că îl auzea rîzînd pentru prima dată de cînd îl adusese în sufra-

gerie. În alte condiţii nu ar fi avut curajul să-l lase singur, ca să-şi poată ascunde lacrimile care îi curgeau, acum că ieşise şi se îndrepta spre şantierul lui Rick.

Capitolul 6

În următoarele două zile, Rick nu se gîndise decît la Bryn. De puţinele ori cînd s-au întîlnit, fusese foarte tăcută, iar el era nelămurit dacă această evitare avea un motiv anume. Dîndu-şi seama că era prea preocupat de ea, se apucă de făcut ce făcea mereu cînd i se părea că lumea îi cădea pe cap. Îşi fixă telescopul pe puntea din spate, îi potrivi unghiul faţă de apă şi se avîntă într-un colţ îndepărtat al Căii Lactee.

În seara aceasta, după apusul soarelui, toate sunetele banale îi zădărniceau pianul de evadare. Ţipete de pescăruş, alarma cuptorului cu micro-

unde şi bîzîitul îndepărtat al unui motor de barcă îl făceau să-şi piardă puterea de concentrare şi mîna sigură. Acestea erau doar tulburări de moment pe care le va uita, îşi spunea el. Respiră uşurat cînd sunetele se pierdeau în văzduh. Cînd ajunse la marginea galaxiei, se auzi o maşină apropiindu-se. Depărtîndu-se de ocularul telescopului, simţi o furnicătură peste umeri. Nimeni nu venea cu maşina pînă la capătul străzii şantierului, decît dacă voia să-i vorbească. Dădu la o parte scaunul şi se duse la puntea superioară, pregătit să termine cît mai repede cu vizitatorul nepoftit. Pînă cînd văzu cine era.

Bryn apăru în curtea laterală, ţinînd pe umăr o sacoşă de la curăţătorie. Se opri lîngă nişte buruieni, apoi îl văzu şi începu să zîmbească amical.

– Din nou ţi-ai uitat haina.

„Ce e mai rău este că am uitat să fac dragoste cu tine", se gîndi el. Jenată de privirea lui, Bryn tresări surprinsă. Îşi luă ochelarii de soare de pe creştet şi spuse:

– Ai musafiri, nu-i aşa? Scuză-mă, ar fi trebuit să telefonez mai întîi.

Voi să plece, dar el coborî iute şi o chemă.

– Nu pleca, sînt singur, zise.

Se linişti. Doamne, ce crezuse ea că se în-

tîmplă la capătul străzii şantierului? Trafic de droguri? Şedinţe de spiritism? Orgii nocturne?

– Ce mai e nou? întrebă el. A ajuns cecul meu pentru tonomat?

Bryn rîdea şi venea spre scări, arătîndu-i sacoşa de la curăţătorie. „Mulţumesc Doamne pentru şirul lung de scări". Altminteri nu ar fi putut să admire detaliile splendide ale femeii. Părul onduiat, cu reflexe roşietice îi încadra chipul perfect. Tricoul vişiniu scotea în evidenţă sînii tari, care se balansau în ritmul paşilor, imagine la care i se tăia respiraţia, iar imaginaţia începea să delireze. Pe măsură ce se apropia de el, pe buze i se contura un zîmbet de apreciere masculină. Nu purta un tricou oarecare, ci unul bogat, iar el era sigur deja că venise cu gîndul de a-l da gata în seara aceasta.

Rick simţea cum i se depărtau buzele nu numai cu zîmbetul abia perceptibil, ci şi cu o poftă nebănuită de ea. Venise neanunţată în Coconut Key. Apărea cu regularitate în visele lui fanteziste. De ce se mira acum că o vedea urcînd scările spre el ca un duh jucăuş? Sau mai degrabă ca un îngeraş zburînd cu o sacoşă de plastic în mînă. Era un îngeraş destul de hotărît să-i fure sufletul dacă el îi va permite.

– Am încasat cecul de la tine acum cîteva zile, spuse ea. Nu e nici o problemă.

Ba mai era o problemă. O problemă nemaipomenită care îi făcea inima să bată de două ori mai repede, cînd îşi imagina cum are să o rezolve cu ea. Sfîrcurile pietroase zvîcneau pe sub tricou de parcă voiau să-l întrebe: purta oare sutien sau nu? Singura cale de a răspunde era o palpare directă.

Făcea eforturi zadarnice să se uite în altă parte, dar nu reuşea. Florile brodate pe decolteul generos, veneau ca o irezistibilă invitaţie la a nu-şi lua ochii de pe sînii ei. De mulţi ani nu mai rupsese petală cu petală, dar era gata să o facă în noaptea aceasta.

– Frumoase flori, admiră el broderia, imediat ce Bryn ajunse în capul scărilor.

– Mulţumesc, am cumpărat tricoul azi-dimineaţă de la magazinul lui Rita, zise ea întinzîndu-se ca să agaţe sacoşa într-un cui deasupra uşii cu canaturi din sticlă.

Şi iarăşi, marginea tricoului se ridică, lăsînd să se vadă acel loc catifelat, deasupra mijlocului. Catifeaua pe care o simţise cu limba. Acum maimai că s-ar fi lăsat din nou în genunchi şi ar fi repetat mişcarea, însă de data aceasta foamea

de iubire nu s-ar fi încununat numai cu un sărut pătimaş. Dacă ar fi după el, acesta ar fi doar preludiul unei nopţi dezlănţuite, de neuitat. Ea trebuia să spună doar un cuvînt.

– Rick, vreau să te rog ceva.

Privirea lui de şoim flămînd coborî asupra ei. Nu putea să creadă că îi citea gîndurile, dar că recunoştea tensiunea pe care o resimţea, asta era o altă problemă. Suspină imperceptibil şi mulţumi cerului. Ea privea peste umărul lui şi părea mai emoţionată ca oricînd. Dintr-o dată, ideile lui hoinare îl părăsiseră şi acum nu ştia de ce, dar o compătimea. Părea nervoasă, tensionată, iar el nu recunoscu aceste părţi ca fiind ale ei; nu era Bryn Madison pe care o ştia el.

– S-a întîmplat ceva?

Bryn îşi plimba degetul pe balustrada groasă a punţii, apăsînd un cocoloş de vopsea albă-fosforescentă. De cînd o cunoscuse, era întotdeauna inspirat erotic de mişcarea mîinilor şi degetelor ei, dar acum neliniştea care o stăpînea făcea să dispară orice conotaţie. Apăsă bara apoi bătu uşor cu palmele şi se sprijini de ea.

– Ce e, Bryn, s-a întîmplat ceva cu Pappy?

– Nu, nu. Bunicul e bine. Mîine începe terapia de recuperare.

– Mă bucur, zise el şi luă un taburet din lemn de tek de pe punte, dîndu-i-l să se aşeze. Cred că *i-a prins bine vizita acasă.*

Îşi orientă capul şi umerii spre apă cu o mişcare nesigură, apucă bara cu ambele mîini de data aceasta.

– Ăsta e unul din motivele pentru care am venit acum aici, spuse ea privind la mangrovele crescute pe o parte a malului.

Vedea că tensiunea ei creşte şi aşteptă în tăcere, urmărindu-i ochii care priveau lumina pastelată de la orizont. Se lupta cu o nelinişte interioară; se putea citi clar pe profilul ei. Rick simţi o furnicătură pe spate, pentru a doua oară în cinci minute. Îşi încrucişă braţele, înfrînîndu-şi pornirea de a o strînge la piept şi de a-i alunga mîhnirea cu un sărut. Se uită şi el în depărtare la rădăcinile încurcate ale mangrovelor. Nu avea de gînd să se amestece în viaţa particulară a lui Bryn. Nu o făcuse nici cu Sharon Burke şi procedase corect în cazul ei. Desigur, Sharon nu dorise niciodată să discute despre lucruri personale. Privea cu încăpăţînare rădăcinile acelea, abţinîndu-se de la orice gest. În final cedă unui suspin. Gata, Bryn nu era Sharon Burke. Putea să se abată de la regulă măcar o dată.

– Vorbeşte-mi, Bryn, şopti el. Spune-mi ce te frămîntă.

Ea se crispă, mai lovi o dată cu pumnul în balustradă şi se întoarse spre el.

– Vreau să ştii că nu mi-a fost uşor să vin aici. Dar, după ce am vorbit cu bunicul şi am întors lucrurile pe toate feţele, m-am hotărît să vin la singurul om care mă poate ajuta.

Ecouri ale melodiei de data trecută îi răzbăteau prin memorie, cu amintirea feţei ei radioase. Îşi trecu mîna prin păr, dar se opri cînd o auzi şoptindu-i numele.

– Rick...?

Devenise un romantic caraghios? Ce se întîmpla cu ea şi de ce îi păsa lui atît de mult? La naiba, poate că are vreo ideee nouă despre colecta de fonduri şi vrea să îi ceară părerea. Nu, era prea supărată ca să fie doar asta. Poate că este ceva în legătură cu şederea în spital a lui Pappy.

– Bryn, Pappy are nevoie de bani? Tu ai nevoie de bani?

– Oh, nu, Rick. Nu are legătură cu asta. Se apropie de el şi îl apăsă uşor pe mînă. La atingerea degetelor ei, simţi cum îl invadau valuri de căldură în tot corpul. Cu greu rezistă tentaţiei de

a o lua în braţe. Bunicul mi-a povestit cum l-ai ajutat tu după uraganul acela. Îşi luă mîna de pe el şi imediat simţi că îi e dor de ea, deşi era la cîţiva centimetri depărtare. De data aceasta nu e vorba de bani, zise ea alunecînd pe scaunul de punte.

Ezită din nou. Se frecă la bărbie şi, cînd în sfîrşit ridică ochii spre el, Rick avu impresia că e măsurat din cap pînă-n picioare. Nu ştia ce îi va cere, dar o vedea că e nervoasă după cum se juca într-una cu ochelarii de soare, desenînd cu ei cercuri în jurul genunchilor şi răsucindu-i pînă ce îi scăpă din mînă. Aterizară chiar la picioarele lui cu un zăngănit.

– Dă-i drumul şi spune, zise el şi îi ridică în acelaşi moment în care se apleca ea.

Cînd tricoul îi alunecă de pe umăr, Rick îşi ţinu respiraţia. Mîinile erau aproape una de alta, dar Rick reţinu ochelarii; nici ea nu le dădea drumul.

Era atît de aproape de ea încît putea să-i acopere braţul cu sărutări mărunte, şi să urce pînă în acel loc irezistibil de după ureche, destul de aproape încît să sărute minusculii pistrui aurii împrăştiaţi precum scînteile unei cozi de cometă. Destul de aproape încît să-şi închipuie că ar dori şi ea sărutările, ba poate chiar mai mult. Îşi ţinu

din nou respiraţia; poate că nu aştepta nimic de la el, E posibil ca el să transpună dorinţele lui şi în mintea ei. Cum stătea aşa în lumina serii, părea o fantezie, dar, în acelaşi timp, o realitate: părea o femeie dornică, darnică. Rick se stăpînea să nu facă primul pas. Fiindcă ea trebuia să facă prima mişcare, întrucît voia să fie sigur că îl dorea la fel de mult pe cît o dorea el.

Îi reaşează tricoul pe umăr cu nonşalanţă. De fapt, el ar fi dorit să-i scoată acel tricou vişiniu cu totul şi să-i acopere sînii şi pîntecul cu sărutări arzătoare. Simţea o usturime în gît chiar de cînd Bryn urcase la bord, iar acum usturimea se acutizase: nu mai fusese cu vreo femeie pe punte de la moartea lui Angie. Aşa că dădu drumul ochelarilor, iar ea păşi înapoi.

– Ce vrei, Bryn?

– Am nevoie de ajutorul tău.

– Ajutorul meu? Pentru ce?

Ezită la început, apoi îl privi cu îndrăzneală:

– Am nevoie să mă ajuţi cu restaurantul.

Ciuli urechile ca şi cînd nu ar fi auzit bine.

– Glumeşti, nu? zise el, apoi rîse înfundat. Deci iarăşi era vorba despre restaurantul acela blestemat.

– Mda, bîigui ea, jucîndu-se cu ochelarii. Miş-

cările îi erau nervoase şi ea îşi dădea seama de evidenţă, aşa că îi puse undeva, pe scaun. Vreau să spun, nu. Se ridică şi spuse: aveai dreptate. M-am înşelat, Rick. N-ar fi trebuit să schimb atît de mult aspectul barului. Merse de-a lungul balustradei şi se opri în dreptul telescopului. Haide, rîzi. Ştiu că îţi spui că merit asta, poate că ai dreptate, încheie ea cu vocea stinsă.

– Scuză-mă, dar nu mă aşteptam să aud aşa ceva din partea ta.

Mai mult de atît, ca un adept al autoconservării, era ultimul lucru pe care ar fi dorit să-i audă. Tînjise după o partidă tumultoasă de sex cu ea, dar nu mai putea nega că îl zăpăcea mult mai sus, acolo unde lucrurile erau mai profunde. Mîndră şi rafinată cum era, şi oricît de mult ar fi costat-o venirea aici, era gata să dea cu piciorul la clipele acestea pentru a-şi realiza scopurile. Sufletul ei era mai generos şi mai larg decît oricare dintre propriile lui scopuri egoiste. Oricît de puternică ar fi fost, o dorea în patul său, dar în condiţiile stabilite de el. În plus, el voia localul *Crab Shack* aşa cum fusese înainte. Încercă să se concentreze asupra scopurilor proprii. Fusese mereu singura cale de a supravieţui, de a se menţine în viaţă în aceşti ultimi cinci ani.

– Şi cum crezi că te-aş putea eu ajuta? Adunînd vasele pentru spălat degetele de pe mese? Verificînd clienţii dacă au cravată? întrebă el măsurîndu-şi vocea, ca să nu fie înţeles greşit. „Pentru Dumnezeu, ceartă-te cu mine!"

În schimb ea îi zîmbi galeş.

– Nu, răspunse Bryn evitîndu-i privirea, apoi privi prin telescop. Nu va fi nici un client spilcuit care să ceară o felie de lămîie în vasul de spălat degetele.

Se simţi cuprins de alte temeri; avea de gînd să piece din Coconut Key? La un asemenea afront ar fi rămas fără apărare. Îl făcea să îngenuncheze cu umilinţa ei.

– Bryn, renunţi?

– Rick, am urmărit reacţiile bunicului cînd îl plimbam prin sufragerie. *Chez Madison* nu e chiar ce şi-ar dori el. Nu mi-a spus niciodată asta, dar ştiu. Se juca răsucind un inel subţire pe degetul mijlociu şi se opri de cîteva ori; şi mai cred că ştiam asta de mult timp. Bryn sesizase momentul coborîrii primului scut al bărbăţiei lui. Avea totul de cîştigat şi nimic de pierdut, aşa că închise prăpastia dintre ei. Puse mîna pe mîinile lui care se odihneau pe balustradă. Ajută-mă, Rick. Vreau ca toţi prietenii lui să se simtă bine acolo, dar nu

mai vreau mese îmbibate cu bere şi nici coji de alune pînă la glezne, pe jos. Vreau ca localul să arate mai bine. Ajută-mă să găsesc o cale de mijloc.

– De ce eu?

– Pentru că tu ţii la locul acela. Nu zîmbi cînd îţi spun asta. Ştiu că ţi-ai cheltuit o groază de bani refăcînd afacerile altora după uragan.

– Am făcut asta pentru că apăram Coconut Key de şacalii care voiau să-l transforme într-o staţiune spilcuită.

– Şi nu numai pentru asta, Rick.

– Cum? Am făcut ce am făcut ca să ajut cîţiva prieteni.

– Şi?

– Renunţ. Mai e ceva ce ar trebui să-ţi spun?

– Da, dădu ea din cap.

– Chiar aşa?

– Rick, îţi voiai barul înapoi, atunci.

– Bine, admise el. Atunci voiam barul înapoi. Drace, îl mai vreau şi acum!

– Şi bunicul vrea acelaşi lucru. Toţi vor. Văzîndu-l că tace, luă mîna de pe braţul lui. Ştii, de fapt credeam că modificările pe care le făceam erau în beneficiul bunicului. La un moment dat, mîndria mea încăpăţînată s-a interpus între în-

ţelepciune şi judecată sănătoasă. Şi, deşi mi-e greu să recunosc, am voit să-ţi dovedesc şi ţie ceva. Rick se uită la ea cu atenţie. Oricum, continuă ea, ştiu că trebuie să repar lucrurile, dar nu ştiu cum să fac aşa încît să mai fie ce a fost la început. Zîmbetul lui îi zguduia încrederea în ea. Cînd mă gîndesc la *Pappy's Crab Shack* şi la cum era, ştiu că mai pot...

– Să-l schimbi.

– Să-l îmbunătăţesc, Rick.

– Să-l schimbi, insistă Rick.

– Cred că asta e o problemă de semantică. Toate se schimbă, mai devreme sau mai tîrziu, dar încercarea mea de a face schimbări radicale a eşuat. Am nevoie să cunosc subtilităţile de la *Pappy's Crab Shack.*

– Subtilităţi? Bryn, locul acela nu a avut niciodată ceva subtil.

– Ştii la ce mă refer. Acel „ceva" care îl face atît de intim. Aroma din aer care te face să rîzi. Cînd îl văzu că nu mai spune nimic, se hotărî să-i dea un minut de răgaz pentru a se obişnui cu ideea. Oricum, crezi că poţi să te gîndeşti la ce te-am rugat? Adică să mă ajuţi să fac din *Pappy's Crab Shack* un loc mai plăcut decît a fost înainte?

Rick se sprijinea cu amîndouă mîinile pe ba-

lustradă. Ea se duse în faţa telescopului şi se aşează pe scaun. O urmărea din priviri cum ofta uitîndu-se prin ocular.

Bryn ar fi putut să continue cu planurile ei, iar mai devreme sau mai tîrziu tot ar fi scos un profit. Dar, în loc să se cramponeze de ideile iniţiale, care i-ar fi zdrobit inima bătrînului, se hotărîsè să lase deoparte motivele egoiste şi să facă ce era mai bine.

Rick îşi simţea pieptul invadat de o căldură reconfortantă şi dorea să fie cît mai aproape de ea în aceste momente. Veni lîngă ea şi încă o dată încercă aceeaşi senzaţie de apropiere pe care ea i-o inspira. O privea cu coada ochiului, cu admiraţie şi curiozitate.

– Îţi pui o dorinţă? o întrebă după cîteva minute.

– Da, spuse ea, şi vocea şoptită se asemăna cu foşnetul palmierilor şi al mării care îi înconjurau. Bineînţeles că în loc să găsesc stele, cred că văd planete. Nu ştiu care e diferenţa dintre ele. Rîse şi, cu un ochi încă închis, îl privi. Crezi că se îndeplinesc oricum? Deschise şi celălalt ochi în aşteptarea răspunsului.

Pe cerul albastru al amurgului se năşteau stele noi. Sute de stele. Toate sclipeau de noutate şi

forţă pe cerul întunecat. În acea seară păreau atît de aproape încît puteau fi atinse. Rick îi atinse uşor buclele.

– Trebuie neapărat să fie stele.

– Atunci, hai să vedem dacă erau stele, zise ea apucîndu-i mîna de la spate. Mi-am dorit ca tu să mă ajuţi cu restaurantul.

Rick încuviinţă din cap şi trecu în faţa ei, între coapsele ei cu o mişcare mută a revendicării masculine.

– Asta se va îndeplini. Altă dorinţă?

– Aş vrea să mă săruţi. Buzele ei se deschideau încet, invitîndu-l cu pasiune. Ce se va întîmpla cu dorinţa asta?

Zguduit de invitaţia directă, o lipi strîns de el.

– Bună dorinţă.

Îşi frecă uşor buzele de ale ei, apoi trecu de ele şi începu să exploreze căldura dinăuntru cu mişcări lente languroase. Ea îi răspundea cu sărutări mărunte, primitoare, pînă ce îl auzi gemînd prelung şi nerăbdător. O strînse şi mai tare de trupul său şi îşi puse la rîndul lui o dorinţă: aceea ca ea să înţeleagă că pentru el asta nu mai era o joacă. Aspirîndu-i parcă pofta, îl făcu să subînţeleagă că primise mesajul. Îşi strecură mîinile sub tricoul ei, mîngîindu-i pielea satinată din jurul

buricului, apoi şi le încolăci pe spatele arcuit. Acum el o invita la o apropiere mai strînsă. Imediat ea îi strînse coapsele între ale ei şi îşi apăsă centrul feminităţii pe piciorul lui, balansîndu-se pe muşchii încordaţi. Cînd Rick simţi fierbinţeala îmbrăţişării ei erotice îşi încordă muşchii mai tare şi se rugă să-i mai reziste.

– Încă o dorinţă, Rick... şoaptele ei sunau ca nişte rugăminţi pasionale. Numai una.

Nu era nevoie să mai spună nimic. Rick ştia. Ştiuse dintotdeauna.

– Bryn, în seara asta toate stelele sînt ale tale, spuse el, ridicînd-o în braţe, pentru că ţi se va îndeplini şi ultima dorinţă.

O purtă pe braţe pînă în dormitor, oprindu-se să o mai sărute de două ori. Ea îi săruta gîtul şi pieptul, muşcîndu-l uşor, pînă ce o puse pe pat. Se aplecă puţin peste ea şi căută în noptieră.

– Nu-ţi fie teamă. Am tot ce-mi trebuie şi trase sertarul, răscolind conţinutul. Undeva.

Simţea cum Bryn pipăia cu degetele deschizătura pantalonilor scurţi. Dacă i-ar fi atins muşchiul firbinte, ferm, dacă ar fi ajuns cu mîna direct acolo, ar fi ejaculat în acel moment.

– Rick?

Răspunsul îl ajută să mai reziste.

– În baie, zise el, eliberîndu-se din capcana mîinii ei.

Desigur că prezervativele erau în baie. Le ţinea acolo fiindcă nu mai avusese nevoie de ele în dormitor de cîţiva ani. În scurtul răstimp în care le căută şi reveni cu ele, reuşise să recupereze din autocontrolul rămas. Dar şi acea firimitură de autocontrol dispăru cînd văzu ce îl aştepta.

Bryn stătea goală în mijlocul patului, în genunchi, ţinînd între picioare colţul cearşafului; îl privi direct în ochi cînd îl văzu venind. El voi să spună ceva, dar se înecă. Nu putea fi atent decît la mesajele pe care le primea chiar acolo, în faţa lui. Paradoxal, se dezbrăcase într-un timp aproape record, iar acum se acoperea cu materialul alb ca o virgină timidă în noaptea nunţii.

Trase mai sus cearşaful, pînă la piept şi îl strînse cu putere, cu amîndouă mîinile în jurul ei. Unul dintre sfîrcurile întărite se zărea pe sub materialul alb, şifonat.

– Spune ceva, sau voi muri de ruşine.

– Bine, zîmbi el punînd prezervativele pe noptieră. Îşi puse mîinile în şold şi zise: lasă cearşaful.

Ea clipi des, apoi rămase cu ochii larg deschişi întrebînd:

– Acum? Chiar aşa?

– Noi nu vrem petale de trandafiri şi picături de ploaie, zise el clătinînd din cap. Se apropie de pat şi adăugă aproape şoptit: Nu în noaptea asta, Bryn. În această noapte vrem tunete şi fulgere. Am dreptate?

Bryn îşi linse buzele şi încercă să pătrundă în această agitaţie care o cuprinsese. O privi atît de intens şi dogoritor încît se înfioră de atîta sinceritate.

– Rick, am încercat, zise, scuzîndu-se cu disperare. Dar nu am simţit niciodată tunete şi fulgere şi...

– Continuă.

– Doresc asta, Rick. Din tot sufletul... doresc să simt asta cu tine, îi mărturisi, privindu-l cum îşi scotea cămaşa şi o azvîrlea peste umăr.

– Bryn, lasă cearşaful, o invită el aşezîndu-se pe marginea patului imens.

Însă ea strîngea în continuare cearşaful pînă ce Rick începu să-i zîmbească provocator. Pielea bronzată a feţei îi contura ochii evidenţiind lumina lor, deşi privirea în acel moment devenise drăcoasă, dar amuzantă. Fiecare por al superbului trup radia promisiuni desfătătoare. Momentul desăvîrşirii sosise.

Bryn nu lăsase cearşaful. Îl cobora încet, în-

crezătoare cu fiecare centimetru dezgolit. Pînă ce îl strînse deasupra coapselor, acceptase provocarea lui Rick, neimaginîndu-şi adevărata limită.

– Şi, ce mai doreşti? o întrebă, atingîndu-i sînii, trasînd între ei o linie imaginară.

– Vreau petale de trandafiri şi stropi de ploaie.

Ca de obicei, urmări cu degetele ei dunga trasată de el. Rick înghiţi în sec şi şopti:

– Mai fă o dată.

– Aşa? întrebă ea, alunecînd cu degetul mare pe sfîrc, coborînd pe linia corpului.

Descoperi mişcarea cu care îi putea stîrni pasiunea. Încă puţin şi Rick avea să piardă nectarul pe care îl păstrase cu atîta efort. Bryn ştia asta şi se simţea şi mai excitată, dar în acelaşi timp voia să-l farmece, aşa cum numai ea ştia. Dădu cearşaful la o parte şi se lăsă pe spate pe o grămadă de perne.

– Şi aşa? întrebă ea, dar de data aceasta îşi atinse coapsele.

Rick ruga cerul ca ea să înceteze, apoi îl rugă să nu înceteze. Iar ea nu se opri. Continua cu atingeri uşoare, condusă de ochii lui întunecaţi şi de respiraţia sacadată. El se ridică şi se dezbrăcă de tot, iar ea îl invita aproape şoptindu-i numele.

– Rick... vreau totul.

Rostise aceste cuvinte de parcă ar fi citit în ochii lui toate dorinţele şi fanteziile pe care le aştepta de la ea. Chiar şi acelea care îl speriau, acele imagini romantice, nespus de preţioase acum că realitatea le luase locul. Numai cu o privire îl făcu să se mişte spre ea, readucînd la viaţă pustiul emoţional pe care aşteptase să-l umple de atîta timp.

– Şi eu.

Se sprijini pe coate şi îşi lăsă capul pe spate ca o consimţire deplină. El se aşeză lîngă ea şi începu să o atingă uşor, ca petelele de trandafir în cădere. Degetele se jucau pe gîtul ei, în jos pînă la adîncitura delicată, apoi traseul era refăcut de sărutări lungi şi calde. Umede şi fierbinţi, atingerea lor era asemenea picăturilor de ploaie pe o furtună, vara. Nelăsînd nici o părticică a corpului nesărutată se opri, se întări şi înaintă cu coapsele, înfrînînd deocamdată pornirile dintre acestea. Cînd începu şi ea să-şi vălurească şoldurile îşi înmuie buzele în străfundurile dulci şi primitoare ale fiinţei ei. Bryn îşi pierduse respiraţia într-un geamăt prelung şi, în acest moment, căzu şi cel de-al doilea zid al apărării masculine.

Rick luă prezervativul pe care îl desfăşurară apoi împreună. Încercă să zîmbească, părînd stă-

pîn pe situaţie, şi rosti cu o ultimă sforţare:

– Tunete şi fulgere?

Ea se lăsă pe perne şi deschise poarta secretelor, aşa cum numai o iubită încrezătoare ar fi putut-o face.

– Tunete şi fulgere, repetă ea, apoi se lovi uşor cu buricele degetelor în jos, pe valea dintre sîni, spre cuibul cu cîrlionţi castanii care înconjoară punctul scînteietor dintre coapse.

Rick tăcea şi se lăsa condus de mişcările ei. Tresări de plăcere cînd ea îl invită pofticioasă pe poarta îngustă. Se contractă în jurul lui instantaneu, şi îl imploră să avanseze în îmbrăţişarea aceea catifelată cu o zvîcnitură a coapselor şi un suspin molcom. Se eliberă puţin din strînsoare şi o privi cum radiază la primele valuri de plăcere concentrată. Nu văzuse niciodată o stea căzătoare, dar acum ştia ce senzaţie îi dădeau mişcările senzuale, ritmate ale unei femei care atinsese orgasmul în jurul lui. Nu mai putea opri torentul fierbinte din el aşa că se consuma în lovituri ferme, arzătoare. Îi strigă numele şi lăsă ultimul zid să se prăbuşească pe cînd tăria lui se cufunda tot mai adînc în ea. Explozia de plăcere comună îi lovi în acelaşi timp pe amîndoi. Senzaţia incredibilă de unire rămase mult după ce

ecourile inimii lui bătînd furtunos se stinseră şi în corpul ei. Stăteau întinşi, unul lîngă celălalt, iar ea, cuprinsă de braţele musculoase, îl săruta pe piept, lăsîndu-l să savureze miracolul care tocmai se produsese.

Mai tîrziu, Bryn îl simţi cum o acoperea cu cearşaful. Îi luă faţa între palme şi o sărută de mai multe ori, de fiecare dată din ce în ce mai drăgăstos. Dezmierdată de atingerea lui blîndă, nu se putea gîndi la altceva decît la perfecta intimitate pe care şi-ar fi dorit-o să continue la infinit.

– Dormi, iubito, şopti el, apoi se ridică din pat şi se duse la baie.

Bryn plutea într-o dulce ameţeală, dar după zgomote deducea locurile în care se afla Rick; ieşise din baie şi acum se ducea pe punte să încuie uşile. Se răsuci în pat căutînd un colţişor mai comod. Pînă la urmă se instală pe locul unde stătuse el. Cearşaful era rece iar ea începu să adulmece aromele amorului consumat încercînd să-i recompună prezenţa. Aproape stîrnită din nou de dorinţa de a-l avea, se imagina învăluită de mirosul pielii iubitului ei. Experienţa hedonistă

o desfăta. Se înfăşură cu cearşaful şi îşi închipuia cum mireasma lui vitaiă îi pătrundea trupul. Era sigură că nimic nu ar putea rupe vreodată vraja acestei nopţi.

Rick o privea de la uşă; savura mişcările ei voluptoase, dăruite parcă lui şi numai lui. Lumina lunii se reflecta pe formele ei mătăsoase, chinuindu-l cu ce vedea şi cu ce nu vedea. Cu cît se frămînta între cearşafuri, cu atît se simţea el mai aţîţat.

– Dacă vin în pat, îţi vei încolăci genunchii în jurul meu la fel? întrebă el.

Tresări cînd îi auzi vocea şi rămase nemişcată pe pat. Îşi ridică genunchii la bărbie şi se uită la el peste umăr. „Nu te opri", parcă-i spunea el, dar ştia că momentul acela tainic fusese numai al ei, iar acum va începe unul împărtăşit cu el.

– Vrei să mai scoţi sunetele acelea pentru mine? o întrebă apropiindu-se de pat. Îşi puse mîinile pe pat şi se aplecă să o sărute pe coapsă. Vrei să te mai mişti aşa, pentru mine?

Nu primi nici un răspuns, dar ştia că tăcerea nu e cauzată de jenă ci de starea de dezorientare. Se uită fix la sacul din plastic pe care îl adusese mai devreme, iar el era curios să ştie dacă ea îşi dădea seama de ce se întîmplase după

aceea. Îngenunche lîngă pat şi se apucă să o dezmierde pe şira spinării.

– Eşti chiar trează? o întrebă încet.

– Da.

– Eşti bine?

– Da.

– Nu, nu te simţi bine, spuse el speriat şi se aşează lîngă ea. Ce s-a întîmplat? Am făcut ceva rău mai devreme? Îi ridică bărbia cu degetele, aproape de el. Te-am speriat? Dumnezeule, Bryn, îmi cer scuze. A trecut mult timp de cînd...

– Mult timp? întrebă ea.

Întrebarea tulbură aerul dintre ei. La lumina palidă a lunii o vedea cum îşi cobora capul avînd o privire îngrijorată.

– Ce te-a deranjat? Nu, nu te întoarce, zise el punîndu-i mîna pe umăr. Era mulţumit că nu s-a retras din atingerea lui şi îi sărută pielea caldă. Nu acum, după tot ce am făcut împreună, adăugă el cu blîndeţe. Spune-mi ce te frămîntă, iar eu voi încerca să te ajut.

– În seara aceea, cînd ţi-am murdărit haina cu cremă, am hotărît că va trebui să o duc la curăţat. Privea aiurea din nou. Cînd mergeam cu haina spre maşină o ţineam aproape de faţă. Am mirosit parfum pe rever... *Shalimar.* Eu nu folosesc

Shalimar. Îşi ascunse faţa în cearşaf lăsîndu-şi capul pe genunchi. Rick, dacă aste altcineva în viaţa ta, trebuie să ştiu, fiindcă n-aş putea să fiu cu tine. Eu nu sînt aşa, şi...

– Nu este nimeni altcineva.

– Dar parfumul...

– Nu este nimeni acum. A fost acum cîteva luni. Dădu din cap neliniştit şi se ridică. Vrei să ştii?

Bryn deschise larg braţele, ca şi cînd s-ar fi predat:

– Trebuie să ştiu.

– O cheamă Sharon Burke şi locuieşte în Lower Keys. Între noi nu a fost decît o legătură fizică, simplă.

– Este prostituată?

– Nu. Şi-a pierdut soţul într-un accident cu barca, opt luni înainte de a ne cunoaşte. Şi eu eram singur. Bryn, nu doream să ne complicăm vieţile, dar amîndoi simţeam nevoia, iar la vremea aceea ideea unui aranjament era bună. Pot spune că totul era calculat, pe bună dreptate.

– Ai ţinut la ea?

Ezită un moment înainte de a începe.

– Ştiu la ce te referi, dar tot ce-ţi pot spune este că nu căutam mai mult decît îmi putea oferi.

Rămăsese fără cuvinte. Dar iucrurile se schimbă. Nu o mai sunasem de cîteva luni şi cînd ne-am întîlnit în final, în seara aceea, era gata să pună punct; ca şi mine, de altfel.

– De ce? întrebă Bryn, privindu-l în ochi. Ce s-a întîmplat?

Rick veni în pat.

– Tu. Spunînd doar atît, o trase lîngă el. Cu tine se întîmplă întruna. De fiercare dată cînd te văd sau te ating, sau chiar cînd mă gîndesc la tine, te doresc.

Forţa şi pasiunea din cuvintele lui au alungat orice altă întrebare pe care voia să i-o pună. Spunea cu tot corpul că legătura aceea se încheiase şi că o dorea chiar acum. Îi răspunse pasiunii aţîţătoare şi îi acceptă explicaţia cu un sărut pătimaş, care îi aduse pe amîndoi din nou la orizontală. După o scurtă luptă, spre a lungi preludiul, căutau amîndoi înfioraţi pacheţelul pe noptieră.

El îi prinse coapsele şi le depărtă venind deasupra, dar ea îl dădu la o parte şi luă locul activ.

– Nu de data asta. Acum vreau să-mi încolăcesc genunchii în jurul tău, zise ea şoptit, apoi îl conduse în interiorul flăcării ei mistuitoare. Acum era al ei, iar dacă ar fi avut îndoieli, ele ar fi dispărut gonite de atenţia cu care el o sorbea din

priviri. Vreau să auzi acele sunete cînd mă mişc pe tine... aşa.

Rick se pregătea să-i spună numele, dar era prea adîncit în plăcere ca să mai poată vorbi. Chinuri grele îi stăpîneau gura pînă ce i-o acoperi ea cu un sărut. Îl adusese la limită atît de repede, încît se simţea copleşită de o nouă putere feminină pe care se bucura să o folosească. Se încleştă mai tare în jurul lui, se aplecă şi spuse:

– Chiar aşa, Rick.

Îl auzi cum respira din ce în ce mai sacadat şi atunci se apăsă cu putere pe lancea cucerită, lăsîndu-se pradă amîndoi uniunii fizice şi sufleteşti.

Capitolul 7

Bryn intenţiona să se trezească devreme a doua zi, însă primul sărut de „bună dimineaţa“ a cerut un al doilea şi ora şase deveni şapte, apoi opt. După o scurtă şi pasionată repriză de sex, pe podeaua bucătăriei, au decis amîndoi că aveau treburi care nu puteau aştepta şi probleme care trebuiau rezolvate. Hotărît lucru, noaptea urma să fie rezervată pentru sufletele lor. Da, neapărat diseară, îşi murmurau printre sărutări.

Tot astă seară, Bryn avea de gînd să îl întrebe pe Rick despre anumite lucruri pe care încercaseră să i le spună bunicul şi Liza. Ce ştia ea

despre Rick? Era un bărbat al momentului, care ştia să apese pe butoane şi să îi împlinească viaţa personală, în special locurile acelea goale, din zona relaţiei bărbat-femeie. Rick Parrish era ceva mai mult decît un tehnician sexual care reuşea să o aducă pe culmile orgasmului. Tandreţea cu care o copleşea făcea să îi tresalte inima.

Rick o conduse pînă la maşină, acoperind-o cu alte sărutări, apoi o mai îmbrăţişă o dată pînă să o lase să se urce la volan. Se uita la ea, acum că nu o mai ţinea în braţe, iar ea vibra încă la atingerea lui.

– Trebuie să contramandez o cursă rezervată, îşi spuse mai mult lui însuşi decît ei. Am de rezolvat nişte hîrtii. Şi mai am de reparat un motor. Cînd plecă de lîngă el nu-şi putu ascunde un oftat. Ah, la naiba cu el, adăugă Rick drept consolare. Apoi strigă: E prea mult pînă diseară. Ne întîlnim la şantier la zece şi plecăm la Key West pentru restul zilei.

Încă buimăcită de noua lor intimitate, îl întrebă tachinîndu-l cu inocenţă:

– E un ordin, căpitane Parrish?

Îl privi cum o măsoară şăgalnic. Niciodată nu se simţise atît de în largul lui ca acum. După o scurtă tăcere se mîngîie pe pieptul dezgolit, îşi

Capitolul 7

Bryn intenţiona să se trezească devreme a doua zi, însă primul sărut de „bună dimineaţa“ a cerut un al doilea şi ora şase deveni şapte, apoi opt. După o scurtă şi pasionată repriză de sex, pe podeaua bucătăriei, au decis amîndoi că aveau treburi care nu puteau aştepta şi probleme care trebuiau rezolvate. Hotărît lucru, noaptea urma să fie rezervată pentru sufletele lor. Da, neapărat diseară, îşi murmurau printre sărutări.

Tot astă seară, Bryn avea de gînd să îl întrebe pe Rick despre anumite lucruri pe care încercaseră să i le spună bunicul şi Liza. Ce ştia ea

despre Rick? Era un bărbat al momentului, care ştia să apese pe butoane şi să îi împlinească viaţa personală, în special locurile acelea goale, din zona relaţiei bărbat-femeie. Rick Parrish era ceva mai mult decît un tehnician sexual care reuşea să o aducă pe culmile orgasmului. Tandreţea cu care o copleşea făcea să îi tresalte inima.

Rick o conduse pînă la maşină, acoperind-o cu alte sărutări, apoi o mai îmbrăţişă o dată pînă să o lase să se urce la volan. Se uita la ea, acum că nu o mai ţinea în braţe, iar eă vibra încă la atingerea lui.

– Trebuie să contramandez o cursă rezervată, îşi spuse mai mult lui însuşi decît ei. Am de rezolvat nişte hîrtii. Şi mai am de reparat un motor. Cînd plecă de lîngă el nu-şi putu ascunde un oftat. Ah, la naiba cu el, adăugă Rick drept consolare. Apoi strigă: E prea mult pînă diseară. Ne întîlnim la şantier la zece şi plecăm la Key West pentru restul zilei.

Încă buimăcită de noua lor intimitate, îl întrebă tachinîndu-l cu inocenţă:

– E un ordin, căpitane Parrish?

Îl privi cum o măsoară şăgalnic. Niciodată nu se simţise atît de în largul lui ca acum. După o scurtă tăcere se mîngîie pe pieptul dezgolit, îşi

puse mîinile în şold şi spuse:

– Da, este. Pui la îndoială autoritatea mea?

– Depinde de pedeapsă, răspunse ea zîmbind cu subînţeles. El dădu să o îmbrăţişeze din nou, dar ea îl păcăli deschizînd uşa şi intrînd repede în maşină. Retractez ce-am spus. Oricum am nişte treburi în Key West şi e bine că pot să le rezolv azi.

– Dacă te voi lăsa eu din mînă, spuse el prefăcîndu-se îmbufnat.

– Căpitane, nu ameninţa decît dacă eşti pregătit să te ţii de cuvînt. Şi scoase limba spre el, apoi porni să iasă din parcare. La zece la şantier.

– O să te aştept acolo.

La ora zece fără cinci minute, Bryn îşi parca maşina la şantierul *Parrish*. Inima îi trepida în timp ce mergea spre podeţul cu parapet de sfoară care făcea legătura cu docurile. Cînd ajunse la podeţ ezită, apoi îşi privi mîinile; tremura şi se întreba de ce avea această reacţie ştiind că ve petrece restul zilei cu el. Dar se amăgea pentru că ştia adevărata problemă care îi făcea mîinile să tremure şi inima să palpite. „Ce avea să afle de-

spre el şi viaţa lui de dinainte de a-l întîlni?"

Oftă supărată de temerile ei şi păşi pe doc. Rick dovedise deja că ţinea la ea. Mai mult, nu avea nici o plîngere în privinţa sexualităţii lui puternice sau a abilităţii de a o satisface. Ce o neliniştea era cealaltă parte a vieţii lui. Cu siguranţă că referinţele tuturor celor din Coconut Key erau remarcabile, dar trecutul lui era o enigmă. Resimţind-o în piept, avu o senzaţie de disconfort şi strînse tare balustrada podeţului. O aşteptau Key West şi toate celelalte minuni. Mai important era că o aştepta Rick Parrish.

Numai că Rick nu era singur.

Vocea lui răzbătea din cealaltă parte a magaziei cu echipament de pescuit.

– Bine, dar nimeni nu ne-a spus de acest regulament cînd am făcut rezervarea, acum două luni, căpitane Parrish. Şi voiam să ne ducă Charlie cu barca lui.

– Charlie lucrează după regulile acestui şantier. Dacă vreţi să veniţi în birou ca să vă înapoiem taxa integral.

– Bine, dar sînt numai în patru luni şi mă simt minunat. Dacă nu v-aş fi spus eu, nici nu aţi fi observat că sînt însărcinată. Uitaţi, dacă vă promit că nu nasc pînă ne întoarcem, vreţi să faceţi o...

Rick tăie vorba femeii înainte de a ajunge la sfîrşitul încercării de a-l îndupleca.

– Nu facem excepţii.

Ţipătul unui pescăruş străpunse tăcerea grea. Bryn se dădu la o parte din calea viitoarei mămici.

– Haide, dragă, spuse soţul ei adunînd undiţele şi celelalte unelte de pescuit. O să ne ducem la Islamorada.

Bombănind despre „regulile absurde", cei doi trecură pe lîngă Bryn şi merseră spre birou.

– Cred că tipul ăsta s-a trezit cu faţa la cearşaf azi-dimineaţă. Aveţi grijă cu el, o sfătui grijuliul viitor tătic, apoi trecu pe lîngă ea în spatele soţiei.

Nici nu termină de vorbit bărbatul, că Bryn îşi fixă deja ochii pe Rick. Era în picioare, cu mîinile în buzunarele short-ului kaki, privindu-i pe cei doi pînă ce i-a văzut intrînd în birou. Se dădu un pas înapoi şi-i lăsă pe doi muncitori să treacă prin faţa lui. Rîsetele binedispuse ale acestora îl înveseliră şi pe el, uitînd de probleme; atunci o văzu pe Bryn. Pipăi ochelarii de soare agăţaţi de un şnur în jurul gîtului şi îi aşeză pe cap.

– Aştepţi de mult?

– Destul de mult, răspunse ea zîmbind tensionat. Iarăşi priveşti fără să fii văzut? îl întrebă

arătînd spre ochelarii de soare. Văzu că gluma nu avea nici un efect şi se apropie de el. Rick, dar femeia aceea nici nu părea însărcinată. Există vreun regulament al Pazei de Coastă sau e doar o superstiţie împotriva gravidelor la bord?

– Nu, e doar regula mea.

– Dar, nu...

– E mai bine aşa.

– Nu se vedea că e gravidă. Tot nu...

– Ordinele căpitanului, spuse el şi o cuprinse pe după umeri, voind să uite incidentul. Deci, spune-mi ce ai făcut cu tine în astea două ore?

Era evident pentru ea că nu dorea să vorbească despre cele petrecute cu cîteva minute mai devreme. Era mai bine să o lăse baltă, chiar dacă povestea era ceva mai complicată. Regulamentul şantierului era domeniul lui Rick, iar pe ea nu trebuia să o preocupe detaliile.

– Ce am făcut cu mine? Am dat telefoane. Nici nu-ţi poţi închipui cîte poţi face numai cu un telefon şi un fax, chiar aici în Coconut Key. Cu un fax se poate face totul astăzi.

Rick o invită spre jeep-ul lui.

– Povesteşte-mi, zise el şi o sărută pe obraz.

– Despre lista de preţuri pentru paharele italieneşti? Despre alegerea materialului de draperii

care se găsesc în *Hanurile Smithdale* din întreaga ţară? întrebă ea jucîndu-se cu părul de pe braţul lui. Oh, nu. Avem de vorbit despre lucruri mult mai importante.

– Adevărat. Dacă nu ne mişcăm mai repede cu colecta de fonduri o să ieşim cu tarabe de răcoritoare şi o să facem toaleta cîinilor ca să adunăm bani pentru ambulanţă, spuse el în timp ce se urcau în maşină. Apoi căută cu privirea maşina cu care veniseră cei doi clienţi.

Bryn îi dădea dreptate. Se angajaseră pentru un proiect comunitar şi acum trebuia să discute cu el o idee pe care o avea. Totuşi, era puţin necăjită pentru că Rick nu înţelesese mai devreme aluzia pe care i-o făcuse referitoare la ei doi. Sau mai bine zis referitoare la el.

– Deci rămîi la ideea ta cu pizza multă, cu care m-ai tot amenințat, sau încercăm cu concursul de pescuit?

– De fapt am o idee. Ştii că alerg dimineaţa şi... Se întrerupse şi îl privi cu coada ochiului. De ce zîmbeşti?

– Ştiu că alergi dimineaţa. Te văd cum îţi faci încălzirea lîngă palisandrul acela.

– M-ai urmărit?

– Bryn Madison, te surprinde să afli că nu pot

să-mi iau ochii de pe tine? Am căpătat o atracţie acută pentru pantalonii tăi scurţi, roşii în care alergi, spuse el pornind jeep-ul. Îmi plac aproape la fel de mult ca perechea aceea din satin negru.

– Sînt din nylon, îl corectă ea stăpînindu-şi un zîmbet. El o privea încă şi o tachina cu un zîmbet nonşalant, însă ea privea drept înainte. Mă gîndeam la un concurs sportiv de cinci zile, care să se încheie cu o cursă de zece kilometri alergare de voie. Astfel se vor înscrie toţi. O zi va fi pentru handicapaţi, alta pentru copii, una pentru persoanele trecute de şaizeci de ani. În fiecare zi cîte un concurs.

Rick ridică piciorul de pe ambreiaj şi maşina porni din parcare.

– Continuă, te ascult.

– Liza are o listă cu potenţialii sponsori. Poate o să le placă ideea unui eveniment pe parcursul unei săptămîni, fiindcă în fiecare zi îşi vor prezenta reclamele oamenilor.

– Ai dreptate, încuviinţă el reflectînd serios. Îl cunosc pe directorul unui post de radio din Key West şi, pentru o cauză bună, va face reclamă la orice. Ştii, cred că ai ceva interesant. Se îndreptau spre autostradă. Zi-i înainte.

Bryn îşi ridică un genunchi sub bărbie, se aşe-

ză confortabil în scaun, iar în următoarele patruzeci de minute puseră la punct detaliile.

– Ce treburi ai în Key West? o întrebă după ce opri într-o parcare umbrită lîngă strada Duval.

Ea sări din maşină direct în braţele lui.

– Trebuie să-i spun unui tip, Louis Trudeaux, că nu voi mai avea nevoie de el ca şef de sală la *Chez Madison.* Nu are telefon, dar m-a asigurat că de obicei îl găsesc la *Sloppy Joe.*

– Ţi-e greu cu ideea asta de a schimba din nou restaurantul în *Pappy's Crab Shack?*

– Da, Rick, mi-e greu. Însă vreau să fac cum e mai bine pentru bunicul.

– Chiar îl iubeşti atît de mult pe bătrînelul acela?

Ea închise ochii şi îşi sprijini fruntea pe pieptul lui. Toată dimineaţa se gîndise cum să-l facă să-şi povestească trecutul, iar acum cînd veni momentul nu mai găsea cuvintele.

– E normal ca fetele să-şi iubească bunicii şi să vrea să le arate asta din cînd în cînd, nu?

– Cred că da, spuse încet, apoi îi ridică bărbia şi o privi patern. Hai să vedem oraşul.

Se plimbau pe strada Duval, iar ea se simţea bine în aglomeraţie fiindcă era la braţul lui Rick. Treceau pe lîngă un trubadur al străzii care cînta în ritm de rap cîntece despre trecătorii grăbiţi pe care îi vedea. Se opriră şi ei lîngă un grup de ascultători amuzaţi de versurile „artistului". Pe cînd ascultau melodiile hazlii, un băieţel se pierduse de tatăl său şi îl striga. Bryn se aplecă şi îl întrebă:

– Te-ai pierdut?

– Nu, spuse el, smucindu-se din mîna lui Bryn, apoi îl trase pe Rick de tivul pantalonilor. Vreau să mă ia tăticul în braţe.

Bryn ridică încet capul spre Rick. Acesta se albise şi privi şocat. Bryn înghiţi în sec, căci îl văzu pe micuţ cum se prinsese cu mîinile de genunchii lui Rick. Mai mult chiar, copilul îşi lipise obrazul de piciorul lui.

– Tati, vreau să văd muzica.

Bryn se ridică neputînd să-l privească pe Rick, a cărui expresie se cufunda în uimire din ce în ce mai mult. Avea un copil. Un copil frumos de care nu-i spusese. Un copil pe care nu-l atingea sau recunoştea în nici un fel, cu nici o vorbă. Cum de a fost atît de proastă încît să nu îi lase pe Liza sau pe bunicul să-i vorbească despre trecutul lui?

Scena penibilă luă sfîrşit cînd spre ei se strecură un bărbat care luă în braţe copilul.

– Scuzaţi-mă, zise el, dar în mulţime se pierd întotdeauna. Cred că Brandon v-a confundat cu mine, i se adresă lui Rick, gîdilîndu-l pe copil sub bărbie. Nu-i aşa, fiule?

Băieţelul ameninţă cu degetul spre Rick:

– El nu e tăticul meu.

– Cred că din cauza pantalonilor kaki, reveni bărbatul, arătînd că şi el avea o pereche asemănătoare. Rick rămăsese tot mut, aşa că bărbatul se întoarse către Bryn: Cred că din cauza pantalonilor kaki, repetă el şi dispăru în mulţime cu copilul în braţe.

Bryn rîse nervos, ca de obicei, apăsîndu-se cu degetele pe sîni.

– Rick, într-o clipă de nebunie am crezut că acel copil este al tău.

– Nu mai spune. Hai să mergem, zise el recăpătîndu-şi culoarea în obraji. O conduse spre o parte mai degajată a trotuarului şi începu să vorbească repede. Acum să revenim la *Crab Shack;* îmi place ideea ta cu pianul. Tweed MacNeil cîntă la pian, iar Pappy îl poate acompania la chitară, ştii?

– Stai puţin, insistă ea, oprindu-se în mijlocul

trotuarului. Cîţiva oameni trecură pe lîngă ei în timp ce Rick aştepta ca ea să spună sau să facă acel ceva pentru care se lupta cu sine în tăcere de două minute. Îţi dai seama cît de puţin ştiu eu despre tine? Vreau să spun, în afară de părerea generală că eşti eroul din Coconut Key.

– Nu sînt prea multe de ştiut. Sînt acela pe care-l vezi. Voi să o ia de mînă, dar ea şi le încolăci pe amîndouă în jurul corpului. Haide, Bryn, cred că ştiu unde poţi găsi un pian vechi.

– Eviţi să vorbeşti despre tine. De ce? Ce ai făcut? Ai pierdut o avere la cursele cu cîini? Ţi-ai ucis soţia? Ai stat la închisoare? Cu fiecare întrebare se apropia de el. Cu fiecare întrebare el părea mai departe de ea.

– Hei, încurcăm lumea care circulă, spuse el aruncînd o privire fugară spre un trecător.

Îl lăsă să o ia de mînă şi merseră mai departe pînă au ajuns la un colţ de stradă. Stătea în faţa ei şi se sprijinea de un perete alb placat cu scoici, zîmbindu-i crispat.

Forţa ea nota? Erau prea multe de aflat? Privea de jur împrejur la casele în culori pastelate şi la atmosfera degajată şi se întreba dacă nu cumva punea problema greşit. Întrucît era foarte curioasă, nu intenţiona să afle tot ce merita aflat,

făcînd singură investigaţii. Ba mai mult, dacă relaţia lor însemna ceva pentru el, trebuia să îi vorbească. Şi era mai bine să o facă acum; altminteri ea ar fi considerat că ultimele douăzeci de ore fuseseră o greşeală. Îşi ţinu respiraţia pînă ce văzu stele verzi.

Rick ridicase un deget şi o tachina cu el peste nas.

– Am fost căsătorit. Acum nu mai sînt. Nu am copii. Am o diplomă în biologia marină. Locuiesc în golf pînă ce mă ia un uragan. În legătură cu eroul local al cuiva, asta este o noutate pentru mine. Dacă asta voiai să ştii, putem să ne continuăm ziua?

Bryn ştia că ar trebui să-i fie recunoscătoare măcar pentru cele aflate, dar ceva o îndemna să mai încerce o dată.

– Rick, parcă ai citit o listă de la curăţătorie. Cînd te-am întrebat despre trecutul tău...

– Ce cuvînt practic, Bryn: trecut. Trebuie să-ţi spun că trecutul meu a început noaptea trecută, cînd m-ai sedus. Eu cred că am mai ars cîteva celule nervoase.

– Te-am sedus? Rîse ducîndu-şi amîndouă mîinile la piept.

– Şi mi-ai compromis renumele. Da, doamnă,

asta ai făcut, zise, sprijinindu-se de perete şi trăgînd-o şi pe ea între picioarele lui. Părul aspru de pe membrele lui îi gîdila pielea fină. Uite ce e, de ce nu te duci la *Sloppy Joe* să-l anunţi pe „şeful" tău? Între timp eu dau o fugă pe scările acelea de vis à vis, pînă la biroul lui Willie Şerpuială.

– Cine?

– Willie Şerpuială, disc-jokey-ul. El îmi face reclamă la radio pentru curse. Vreau să discut cu el despre *Festivalul Sportiv* din Coconut Key.

– Bun, dar nu am fixat nimic încă.

O strîngea şi mai tare lîngă el şi îi acoperi faţa cu pieptul său şoptind:

– Fixat, zici? Drăguţo, va trebui să nu mai foloseşti cuvinte din astea sexy.

– Sau ce? întrebă ea împingîndu-l cu o mînă pe stomacul tare, musculos.

Deja simţea în pîntece vîrtejuri fierbinţi. Respiră mirosul proaspăt al cămăşii lui, mirosul brizei de mare şi al bărbăţiei lui, apoi strînse în pumn materialul şi închise ochii.

Rick o muşca uşor de lobul urechii şi îi şoptea:

– Sau jur că mă ocup de tine aici, pe peretele acesta.

O prinsese cu garda coborîtă, iar pentru o clipă restul lumii nu mai conta; din nou îi reveneau

în minte imagini erotice pe care el i le sugerase. Cînd Rick se opri din acea frămîntare a urechii ei, deschise ochii vrăjită. Se simţea provocată pentru a cîta oară...

– Nu ai făcut niciodată...? îşi începu el întrebarea

Dădu din cap negativ, tresărind de emoţie. Îi puse mîna pe piept şi constată că şi inima lui începuse să bată repede.

– Nu am făcut o mulţime de lucruri.

Îi dădu un răspuns care îi înmuie genunchii:

– O să le faci.

Apoi întrebă şi ea ceva şocant:

– Cînd?

Disperat, îşi lăsă deznădăjduit capul pe peretele din spate şi murmură un şir de înjurături incoerente, după care reuşi să articuleze o propoziţie inteligibilă.

– Cînd vrei tu.

Să vrea? Nu se mai punea problema de a vrea; îl implora, îi implora atingerea şi mişcările pe care le făcea pe ea şi înăuntrul ei. Implora să audă gemetele lui din acele momente cînd orice altceva dispărea rămînînd numai îmbrăţişările lor arzătoare. Implora tandreţea cu care o copleşea. Cînd aveau să înceteze toate acestea? Îl apucă

strîns de încheietura mîinii şi îşi puse palma lui pe buze.

– Rick, e de necrezut ce senzaţii îmi dai, şopti ea. Nimeni nu m-a făcut să simt aşa ceva. Mă priveşti doar şi atunci tot ce vreau e să mă simt lîngă tine. Emoţia cu care îi vorbise o alarma şi se întreba dacă Rick citise printre rînduri mesajul ei. Cu o grimasă nostimă încerca să se retragă din dramă. Căpitane Parrish, ce îmi faci tu mie?

„Ce îmi faci tu mie?", îşi spunea el în sinea lui. Îşi sprijinise fruntea de a ei şi privea un trecător care îşi plimba pisica în lesă. Bryn îi vorbea de ceva mult mai palpitant decît popasurile lor furtunoase în rai şi în iad. Dar el ştia să facă faţă situaţiei; trebuia doar să-şi amintească un lucru: Bryn nu va fi lîngă el în veci. *Pappy's Crab Shack* va redeveni cel de dinainte. În ultimii cinci ani trăise fără angajamente sau planuri. În plus aveau destul timp, iar el nu voia să piardă nici o secundă.

– Bryn, hai să nu ne întoarcem în Coconut Key diseară. Ştiu o casă de oaspeţi pe strada White. Închiriem o cameră şi ne întoarcem mîine. Văzînd că ezită o cuprinse peste mijloc, o lipi strîns de el şi îi şopti la ureche pătimaş: pe la trei dimineaţa ne întoarcem aici şi mă ţin de promisiune, îi zise

şi-i luă mîna apăsînd-o pe coapsa lui. Ce spui? întrebă el provocator şi o privi demonic.

– Vorbeşti serios?

– Nu, dar o să te... au! se feri de ciupitura ei nebunatică şi îi răsuci mîinile la spate strîngînd-o şi mai tare la piept. Nu glumesc, vreau să rămînem aici peste noapte. Putem să admirăm apusul de soare la *Mallory Square,* apoi te voi lăsa să-mi citeşti meniul într-un restaurant franţuzesc. Cum ţi se pare?

– Mi se pare minunat! Îl sun pe bunicul şi-i las numărul de telefon de la casa de oaspeţi. Iar mîine în zori ne întoarcem, da? Vreau să văd cum merge cu bastonul.

– Cînd vrei tu.

– Atunci răspunsul meu e da.

– În regulă, zise şi o sărută apăsat. Să caut numărul de telefon de la casa de oaspeţi şi să sun acolo de la Willie.

– Chiar ai vorbit serios de anunţul acela pentru colecta de fonduri? N-ar trebui să mai discutăm cu cineva despre asta?

– Nu. Un lucru trebuie să ştii despre Liza: cînd autorizează pe cineva, se aşteaptă şi la acţiune. Noi sîntem responsabilii şi am căzut de acord că este o idee bună. Aşa că, hai să o punem în

aplicare. Willie Şerpuială poate face reclamă şi fără prea multe amănunte; asta ne va da libertate de mişcare. Gata, ne vedem la *Sloppy Joe* peste o oră.

Rick intră la *Sloppy Joe* şi o văzu stînd pe un scaun de bar înconjurată de trei sosii à la Ernst Hemingway. Zîmbi cînd o văzu ciocnind paharul cu cei trei crai. Părea mai relaxată de cînd sosiseră în oraş. O admira, observîndu-i schimbările exterioare. Cu fiecare mişcare buclele îi tremurau pe cap, chemîndu-l parcă să le atingă. Costumul şi tocurile înalte fuseseră înlocuite cu pantaloni scurţi şi tricouri asortate, sau cu rochiţe de plajă, scurte, cu dungi subţiri, ca aceasta pe care o purta azi.

Se strecură într-un coiţ ferit, amintindu-şi că trebuia să aibă grijă de ea. Dacă l-ar fi făcut să vorbească, iar spune despre Angie şi asta ar redeschide vechile răni pe care le vindecase. Era sigur că şi ea ar putea să-l rănească. Îl stîrnise aseară şi-l făcuse să simtă o pasiune pe care o credea moartă. Nivelul de intimitate atins era excepţional, dar trebuia să se oprească aici. Şi, ori-

ce i-ar fi spus despre ea însăşi, ei bine... nu era sigur că voia să audă. Îşi reaminti că tot ce-şi dorea pentru următoarele săptămîni era să se scalde în oceanul ei cald de feminitate. După aceea pămîntul se putea învîrti şi fără ea. Senzaţia nouă de orbire, de epuizare va trece. Va trebui să treacă. La naiba, o va face el să treacă.

Se aşeză la o masă de lîngă bar şi aşteptă calm să fie observat de ea. Comandă rom cu cola şi auzea cum cineva căuta la radio un post cu muzică. Rick o urmărea cu coada ochiului şi, între timp, la radio începu să cînte Jimmy Buffet. Unul din cei trei cîntă şi el în acelaşi timp, apoi scoase din buzunar o hîrtie şi începu să i-o citească lui Bryn. Ea părea că ascultă atent, dar de cîteva ori se uitase peste umărul bărbatului. Dumnezeule, tipul avea de gînd să o plictisească de moarte citindu-i o pagină întreagă din *Torente în Insule?* Rick bătea darabana pe masă. Poate că Bryn avea nevoie de ajutor, chiar de la el. Se ridică de pe scaun şi trecu prin raza ei vizuală. Zîmbetul care îi umplu faţa îl lovi în stomac asemenea unui uragan.

Cineva îl bătu pe umăr pe cititor şi tipul se dădu la o parte pentru Rick.

– Bună.

– Bună.

O ploaie de chicoteli se auzi în jurul lor, iar cei trei bărboşi plecară. Nu avea de gînd să facă pe romanticul. Stînd la cîţiva centimetri depărtare de ea, îi dădu o hîrtie cu un număr de telefon şi spuse:

– Avem o cameră la *Lord Eddie.* Are vedere spre grădină şi spre un bazin cu caraşi gigantici. La micul dejun avem cornuri fragede, cafea franţuzească, papaya şi suc de portocale proaspete. Crezi că vei supravieţui cu atît?

Ea îl mîngîie pe cap şi îşi lăsă mîna să cadă pe umăr.

– Nu sînt sigură. Mai vreau să ştiu ceva.

– Ce?

– Cît de mare e patul?

Rick închise ochii, făcu un pas spre ea şi se prăbuşi în braţele ei gemînd:

– Îndeajuns de mare, reuşi să spună înainte de a izbucni în rîs. Şi dacă nu ne ajunge, avem zidul acela de pe strada Duval.

Bryn îl lăsă rîzînd şi spuse:

– Mă duc să-l sun pe bunicul. Cred că şi-a făcut somnul de prînz.

Rick se aşează pe scaunul ei la bar şi, sorbindu-şi băutura, o privea depărtîndu-se. Cînd va re-

veni, o va întreba cum a decurs întîlnirea cu şeful. Apoi se vor duce pe strada Olivia să vadă pianul de vînzare. Sprijinit cu coatele de bar, se gîndea la *Pappy's Crab Shack* şi la cît de minunat ar fi să-l vadă cum fusese cîndva. Sigur că nu va arăta ca în trecut, dar va supravieţui el şi cu noua înfăţişare. Totuşi, nenorocitul acela de galben-banan va trebui să dispară şi va găsi el un artist care să refacă sirena pe perete. Diseară, la cină, va vorbi şi cu Bryn despre asta.

Tocmai se pregătea să comande încă un pahar cînd o văzu pe Bryn apucîndu-l de mînă. Era rece ca gheaţa, cu ochii în lacrimi.

– Rick, trebuie să plecăm. Acum, zise sughiţînd de plîns.

– Ce s-a întîmplat?

– Bunicul îşi încerca bastonul, era singur, a căzut şi s-a lovit la cap. N-au reuşit să-l facă să-şi revină. Rick, mi-e frică.

O cuprinse imediat în braţe.

– Totul o să fie bine, zise. Sînt cu tine.

– Bryn, trebuie să te linişteşti. Au spus că a leşinat doar cincisprezece minute.

Ea făcea gesturi largi cu mîinile.

– Bine, dar cît le trebuie să facă o radiografie la cap? Şi, de ce nu pot să mă duc jos să-l aştept?

Rick ştia că ea nu aştepta vreun răspuns. Disperarea ei se accentua cu fiecare milă parcursă de la Key West înapoi. Tot ce putea face era să o îmbărbăteze, dar asta nu o calma deloc. Trebuia însă să încerce. O luă de umeri din nou.

– Nu, zise ea dînd din cap şi se duse în nişa albăstruie. Nu, acum nu merit să fiu luată în braţe.

– Ce? Ce vrei să spui? întrebă el privind-o fix. Văzînd lacrimile curgîndu-i pe obraji, simţi cum i se frînge inima. Bryn, te rog, o imploră, ce este?

– Sînt eu, şopti răguşit. Trebuie să-i spun ceva. Se ştergea la ochi şi se depărta de Rick. Poate e prea tîrziu.

– O să se facă bine. Haide, Bryn. Despre ce e vorba? Pappy ştie că îl iubeşti iar el te iubeşte pe tine. Ştii ce mi-a spus odată de tine? „E ţapănă". Cînd văzu că nu o făcuse să rîdă, o luă de coate şi o întoarse spre el. Atunci ce este? Nu ai reuşit să-i mărturiseşti că i-ai luat din dulap zece cenţi cînd aveai şapte ani? I-ai spălat maşina cu cămaşa cea nouă? O scutură încet. Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Tu eşti totul pentru bătrînelul acesta.

Aşa că nu e nevoie să-i ceri iertare pentru nimic.

– Nu e vorba de aşa ceva, Rick.

– Bine, spune mai departe, zise şi îi dădu drumul la mînă.

– Trebuie să-i spun că îl iert. Ar fi trebuit să-i spun chiar atunci cînd am aflat adevărul. Se uita în altă parte şi dădea deznădăjduită din cap. Dar eu nu am făcut-o, n-am făcut-o.

Rick o aşeză pe o banchetă şi veni lîngă ea. Căută un şerveţel, bîjbîi şi trase din pachet un pumn de hîrtie, apoi i-l vîrî ei în mîini. De data aceasta zîmbi sforăind pe nări. După ce îşi şterse ochii îl privi:

– Cît de multe cunoşti despre viaţa bunicului înainte de a se stabili în oraş?

El începu să vorbească realizînd că nu prea avea ce.

– Bryn, oamenii de aici nu se leagă de trecutul nimănui. Şi nici nu pun întrebări despre viaţa unui nou-venit. Ce ştiam eu despre Pappy ar încăpea într-un degetar. Contează ce ştiu acum despre el. Este un om bun.

– Ştiu asta. Dar ce nu ştii, e că s-a certat cu fratele lui, unchiul Ron pentru o afacere în familie. Unchiul Ron voia ca el să deschidă un alt magazin de piese auto în ţinutul învecinat, dar bu-

nicul s-a opus. Toţi din familie insistau ca el să facă asta, chiar şi bunica. Îl pisa întruna să deschidă alt magazin. Bryn tăcu şi privi lung pe culoar. Apoi suspină şi se lăsă din nou pe banchetă. Într-o zi, cam după o lună, bunicul şi-a făcut valiza şi a plecat din oraş.

Rick deveni atent şi o întrebă:

– A părăsit-o pe bunica ta?

Bryn răspunse, dînd afirmativ din cap.

– Nu ne dădeam seama ce se petrecuse. Bunica nu voia să vorbească despre asta. Spunea că e prea umilitor. După un an au divorţat, iar el s-a mutat aici. La cîţiva ani după asta toţi îl lăudau pe unchiul Ron pentru că s-a însurat cu bunica. Tata era aşa furios pe bunicul încît ne-a interzis să-i rostim chiar numele. Ochii îi erau din nou în lacrimi. Ani de zile am uitat chiar că există, am uitat de acest om minunat care m-a tratat întotdeauna ca pe o prinţesă.

– Şi, ce s-a întîmplat?

– După ce bunica şi unchiul Ron au murit într-un accident de maşină, am dat de lucrurile ei. Am găsit un teanc de scrisori de dragoste.

– Ah, de la Pappy, zise Rick luînd-o de mînă.

Ea se înecă şi înghiţi în sec.

– De la unchiul Ron. Se întîlneau de cînd ea

era măritată cu bunicul. Rick, era încurcată cu fratele lui, iar el a aflat de aceasta. Mîndria şi încăpăţînarea lui ne-au împiedicat să aflăm.

– Bryn, dar tu îl vizitai.

Se şterse la nas cu ghemotocul de şerveţele şi spuse:

– Numai după ce am citit scrisorile alea. Cred că el ştie că eu am aflat de fratele lui şi de bunica. Rick, ar fi trebuit să-i spun cumva.

– Oh, Bryn, zise el jenat. Dar de ce vrei să dezgropi ceva dureros din trecut? De ce nu-l laşi în pace?

– Şi să mă prefac că nu s-a întîmplat nimic? Nu, rana e prea veche ca să nu fie alinată măcar acum. I-am spus cît regret acei ani în care am fost împreună, dar nu i-am spus că îl iert că nu a mai fost lîngă mine şi că, de cînd a aflat de bunica şi de unchiul Ron, a refuzat să mai ştie de noi. Frămînta în mîini boţul de şerveţele întrebînd cu disperare: Nu înţelegi?

– Înţeleg că un bătrîn, care are o nepoată ce îl adoră, nu are nevoie să i se amintească de vremuri trecute şi nenorocite. Bryn, dacă aş fi în locul tău, m-aş mai gîndi. O privi atent, să vadă dacă a înţeles, dar ea plîngea înainte şi, acum nu mai ştia cum să interpreteze lacrimile acestea. Trecuse

mult de cînd... Se ciupi de nas şi zise: Dacă totuşi crezi că trebuie să-i spui, măcar aşteaptă pînă se va restabili complet.

Bryn se uita iar de-a lungul holului şi spunea:

– Nu ştiu ce să fac, trebuie să mă gîndesc. Îşi ridică braţele într-un gest de disperare şi le lăsă moi pe piept. Rick, nu ştii niciodată cînd îi pierzi pe oamenii pe care îi iubeşti.

– Ştiu, ştiu, zise el şi o luă la pieptul său, văzînd că-şi ascunde faţa între palme.

O bătu uşor pe spate şi mai spuse cîteva cuvinte ca să o liniştească. Îşi aminti de Angie. Mai era puţin şi toate acele gînduri care îl bîntuiau s-ar fi ascuns într-un colţ al inimii. O sărută pe cap.

– Scuzaţi-mă, se auzi o voce pe hol, Pappy Madison este acum în camera lui.

Bryn se ridică, strîngînd în pumn rămăşiţele de şerveţele.

– Se va face bine?

– Nu şi-a rupt nici un os. Cel puţin la cap. Trebuia să ştim deja că Pappy este destul de tare de cap. O să fie bine.

– Putem să-l vedem? întrebă Bryn nerăbdătoare, iar Rick se ridică şi el.

– Vine imediat o asistentă şi vă va conduce la el.

– Mulţumesc, doctore, zise-ea luîndu-l pe Rick de mijloc. Doctorul plecă, iar ea îi spuse lui Rick: Îţi mulţumesc pentru că ai fost aici. Şi că m-ai ascultat. Cred că dacă nu erai cu mine, m-aş fi pierdut de tot.

Îi dădu părul de pe frunte şi-i zîmbi. Deşi nu era de acord cu cele ce voia să-i spună lui Pappy, măcar îi auzise părerea. Poate că şi scenele acelea care îi tot reveneau în minte aveau să înceteze, aşa încît se pregăti să reînceapă după-amiaza cu Bryn.

– Hei, zise el, ştergînd o lacrimă de pe obrazul ei, te-ai mai pierdut o dată cînd stăteam amîndoi în aceeaşi nişă, îţi aminteşti?

Suspina de fericire, adînc şi înviorător:

– Ce îmi amintesc e că erai gata să mă săruţi. Sau eu eram gata să te sărut?

O legănă în braţele lui şi o sărută dulce.

– Hai, dă vina pe mine, zise Rick, fericit că mai adăuga o amintire plăcută pe listă.

Capitolul 8

– Asta e, spuse Bryn din mijlocul localului lui Pappy. Se uita la cel de-al doilea eşantion de vopsea de pe perete încuviinţînd din cap. Cei din încăpere o priveau, iar tonomatul reinstalat cînta în surdină un cîntec vechi. Asta, începu ea, apoi se opri şi compară un alt eşantion pe care îl ţinea în mînă. Bronzul de Sumatra se potriveşte mult mai bine decît bej-ul sau cafè au lait. Vedeţi, nu este destul cenuşiu... continuă, apoi se uita cînd la perete, cînd la eşantionul din mînă. Cel puţin, nu cred că...

– Repede, zise Rick celorlalţi din cameră, să

ne apucăm de vopsit pînă nu se răzgîndeşte iarăşi.

– Ha-ha, foarte amuzant, interveni ea printre rîsetele din jurul ei. Se duse într-un colţ ai barului şi îl auzi pe Rick venind după ea. Puse eşantioanele de vopsea pe lemnul lustruit şi îl ameninţă cu degetul. Să ştii că, dacă m-am hotărît să revin la vechile decoruri, nu înseamnă că voi face treabă de mîntuială la *Pappy's Crab Shack.*

Fiindcă se aflau în cel mai umbrit colţ al încăperii, Rick îi luă un deget între dinţi, îl sorbi în gură şi îşi roti limba în jurul lui. În acest moment de intensitate, Bryn de-abia se abţinu să nu dea drumul unui geamăt, care ar fi pus-o într-o situaţie alarmantă. El îi eliberă degetul şi se duse către ceilalţi.

– Bryn are dreptate, căpitane Parrish, spuse Rita Small de pe scaunul din faţa pianului vechi. Ştergea de pe pian ceva care părea o pată de grăsime, iar după o pauză îşi dădu şi ea cu părerea. Barul ăsta vechi va arăta la fel de bine ca altădată, doar că va fi mai proaspăt. Pappy va fi foarte încîntat de ce a făcut Bryn din locul acesta.

– Cum se mai simte cu capul după căzătură? întrebă Jiggy.

– E mai tare ca oricînd, zise Rick îndepărtîn-

du-se către scări. Mă duc să iau din camionetă materialul acela.

– Să vin să te ajut? întrebă Jiggy.

– Nu, mulţumesc. Mestecă vopseaua aia; vin şi eu imediat.

– Bine, zise Jiggy, apoi o întrebă pe Bryn: Acum că Pappy a început tratamentul de recuperare, cînd va putea veni să vadă barul?

– Doctorul spune că nu mai devreme de săptămîna cînd începe *Festivalul Sportiv;* de-abia atunci îi dau drumul. Niciodată nu voi putea să vă mulţumesc îndeajuns pentru că aţi pus umărul la muncă pentru mine, zise ea şi arătă de jur împrejur. Avînd atîta treabă cu festivalul, cu şederea în spital a bunicului, cu afacerea mea, şi apoi cu proiectul acesta cu restaurantul refăcut, nu ştiu cum aş fi reuşit fără voi.

Liza Manning îşi ridică privirea de pe hîrtiile împrăştiate pe masă, în partea opusă a barului.

– Mi se pare normal să facem aşa, de vreme ce Pappy a insistat ca aici să fie cartierul general pe perioada *Festivalului Sportiv.* În plus, pentru asta există prieteni.

– Doamnă Manning, lăsaţi sentimentalismele că, de nu, vărs vopseaua şi murdăresc totul aici, zise Jiggy stînd pe vine lîngă o cutie cu vopsea.

Apoi, ridică băţul cu care amesteca şi lăsă lichidul arămiu să picure pe marginile cutiei. Arată exact ca nisipul din August Moon Key.

Bryn lustruia un ceas de alamă. Zîmbea şi se uita atentă la el amintindu-şi de după-amiaza cînd Rick o ajutase să-l aleagă dintr-un magazin de antichităţi din Key West. Fusese acum cîteva zile; aceeaşi zi cînd o dusese să-i arate pianul la care cînta Rita. Aceeaşi zi cînd au stat la *Lord Eddie* şi au făcut dragoste tot restul după-amiezii.

– August Moon Key, zise ea în şoaptă. Sună atît de romantic.

– Şi căpitanul Parrish spunea la fel, spuse Jiggy concentrîndu-se să toarne vopseaua în vasul de vopsit, fără să dea pe jos. Mergea acolo cu Angie de cîte ori putea.

În cameră se lăsă tăcerea, iar Bryn îşi putea auzi inima bătînd cu putere.

– Tacă-ţi gura, Jiggy, sau îţi încîlcesc undiţa de o să orbeşti încercînd să o desfaci, i-o reteză Liza.

Rita Small se întrerupse din şters, aruncînd scula cu care lucra şi îşi drese glasul zgomotos înainte de a lua şmirghelul de pe jos.

– Liza, cred că ai petrecut prea mult timp în compania lui Pappy.

Admonestarea lui Rita veni puţin cam tîrziu pentru a mai fi luată de bună. Opt perechi de ochi se întorceau în direcţia lui Bryn. Căldura îi încingea obrajii, pielea îi luase foc. De ce o interesa pe ea că Rick îşi ducea soţia pe o insuliţă pustie? Asta se întîmpla cu ani în urmă; acum divorţaseră şi asta era mai important. Îşi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă de păr şi se întrebă iar de ce Rick nu pomenise niciodată despre fosta lui soţie.

Dacă Angie Parrish nu mai făcea parte din viaţa lui, atunci de ce nu vorbea de ea normal? Fusese oare Angie femeia-dragon care-i sfărîmase inima? Sau se simţea vinovat de a fi el cauza pentru care divorţaseră? Despre Sharon Burke îi vorbise fără ocolişuri. De ce nu-i vorbea şi de fosta lui soţie? O mai iubea încă?

Strînse tare din ochi şi încercă să alunge gîndurile rătăcitoare. Oricum, pînă ce bunicul se va restabili, viaţa ei rămînea în aşteptare. Oricare ar fi fost explicaţia tăcerii continue a lui Rick, era o nebunie să se lase sfîşiată astfel. Se lupta cu gîndurile acestea răzleţe, încercînd să le ţină sub control. Sentimentele pentru Rick făceau parte din altă lume şi de aceea putea să le facă faţă. Şi, la ce i-ar folosi să-l forţeze să vorbească despre trecutul lui? Oricum încercase de cîteva ori.

Ce simţeau ei unul pentru celălalt nu avea nimic de-a face cu trecutul şi cui îi păsa de viitor? Răspunsul la această întrebare nechibzuită o lăsă fără aer. Ei îi păsa de viitor, fiindcă era îndrăgostită de Rick Parrish.

Recunoscînd în sinea ei ce bănuise de cîteva zile, începu să tremure. Îşi duse mîna la buze, trase adînc aer în piept, apoi expiră încet. Vara aceasta făcuse ceva mai mult decît să-şi îngrijească bunicul. Era prima oară în viaţă cînd avea grijă de nevoile ei. Lăsase restul vieţii să vină de la sine, cu excepţia acelei părţi care se umplea de bucurie de fiecare dată cînd Rick intra în cameră, aceeaşi parte care murea puţin cînd el ieşea. Acum, fiindcă recunoscuse că era îndrăgostită de Rick, totul avea un rost. Totuşi, de ce nu se bucura de această revelaţie?

În jurul ei se auzeau şoapte neliniştitoare, iar ea se aşează pe un scaun de bar, suspină şi se uită lung spre strada şantierului. Cînd era vorba de trecutul lui Rick, i se părea mai important să-i scuze tăcerea, apoi să o ignore. Mai devreme sau mai tîrziu, va ajunge să îl facă pe Rick să-i spună ceva. Trebuia să facă asta deoarece simplitatea uniunii lor începea să se dizolve într-o mare de întrebări fără răspuns. Toată veselia, bucuria de a

fi împreună şi sexul tumultos nu vor mai fi de ajuns pentru a ţine deoparte temerile lui Bryn. În special acum, că subiectul temerilor ei avea un nume: Angie Parrish.

Bryn simţea că membrii comitetului şi cei cîţiva voluntari din încăpere mai reacţionau încă la auzul numelui Angie; murmurele erau urmate de tăceri. „Situaţia asta neplăcută nu poate continua la nesfîrşit", îşi spuse în sinea ei. Şi ea încetă.

Rick intră în cameră cu materialul făcut sul, pus pe umerii lui musculoşi. Îi făcu cu ochiul şi, ca prin minune, tensiunea dinlăuntrul ei se topi, transformîndu-se într-o masă pulsatorie de plăcere. Angie şi mai cum? gîndi ea cu dezinvoltură.

– Cu siguranţă că vorbeaţi de mine, pentru că toţi arătaţi la fel de vinovaţi ca şi păcatul, zise el trîntind sulul pe jos. Despre ce era vorba?

Sfioasa Hazel Miller o uimi pe Bryn cu replica ei:

– Ştii, căpitane Parrish, mă gîndeam la un grătar cu peşte în aer liber cu care să încheiem săptămîna de festival. Şi arătă cu mîna peste balustradă: chiar acolo jos, în păduricea de palmieri. Ce părere ai?

– Pare o idee grozavă, dar trebuie să o discut cu partenera de preşedinţie. Bryn?

Acum era momentul să le dovedească tuturor că nu fusese afectată de pomenirea numelui fostei soţii a lui Rick. În plus, avea şi ea o idee pentru încheierea colectei de fonduri. Zîmbi şi se întoarse cu faţa la grup:

– Hazel, cred că o să fie amuzant. Am şi eu o idee care ar merge combinată cu a ta, dar vreau să mă consult cu Rick înainte de a o supune la vot.

Aruncă o privire languroasă spre el lăsîndu-şi genele în jos, ca o invitaţie personală, cu care Rick se obişnuise pe parcursul săptămînii. El îşi umflă obrajii, apoi răsuflă uşor ţuguindu-şi buzele.

– Te ascult cu plăcere, Bryn, rosti el, apoi derulă materialul în capătul celălalt al barului.

După cum îl cunoştea ea pe Rick Parrish, îi va aproba ideea cu plăcere. Îşi imagina prezentarea, în particular, pe care i-o va face, aşa că îşi sprijini bărbia pe palme şi zîmbi lasciv. Peste cîteva ore îl va avea numai pe el.

– Acum pot să mă uit? întrebă Rick, scărpinîndu-se la nas pe sub eşarfa cu care era legat la ochi. Stătea pe un scaun în mijlocul sufrageriei lui.

Bryn?

– Nu. Mi-ai promis că nu te uiţi pînă nu-ţi spun eu să te dezlegi. Şi o să... au!

Ceva căzu pe parchet în spatele lui. Îşi umflă obrazul cu limba şi-şi coborî bărbia pe mîinile împreunate pe spătar.

– Ţi-ai adús ceva lucruri pentru prezentarea ta?

– Cîteva.

– Eşti sigură că merită să te chinuieşti numai pentru a-mi demonstra că ideea ta e mai bună decît a lui Hazel Miller cu grătarul în aer liber? Ridică bărbia şi se răsuci. Bryn?

– Sînt aici, zise ea, aproape de urechea lui.

Vocea ei fierbinte îi dădea un fior anticipativ pe şira spinării.

– Acum?

– Nu încă, strigă ea atingîndu-l cu ceva rece şi moale pe obraz. Mirosul de scorţişoară îi invada nările, excitîndu-l cu aceeaşi graţie binecunoscută. Trecu pe partea cealaltă a lui, aproape de ureche. Îţi spun eu cînd, căpitane Parrish, spuse, apoi îl muşcă de ureche.

– Au! făcu el şi orbecăi după ea să o prindă. Nu reuşi, încercă iar, dar aproape căzu de pe scaun. Poate că predarea este cel mai plăcut as-

pect al victoriei. Şi aşa ar putea păstra aerul de demnitate pînă la capăt. Treaba asta devine perversă, zise el.

– Fiecare cu fanteziile lui, răspunse ea, trăgînd pe sub marginea short-ului său o bucată de satin înfăşurată pe degete.

Se zvîrcolea pe scaun sugerînd vesel:

– Acum să înţeleg că vrei să-mi legi mîinile?

– Rick!

– Bine, bine. Vrei să-ţi leg eu mîinile?

– Mai bine scoate-ţi legătura de la ochi.

Se dezlegă în grabă, trase legătura în jurul gîtului şi făcu ochii mari:

– Drace! Era singurul cuvînt pe care reuşi să-l scoată. Stătea în faţa lui desculţă, cu picioarele depărtate, cu mîinile amîndouă înmănuşate şi sprijinite pe un baston lăcuit pus pe podea, între picioare. Îşi agita degetele cu unghii roşii în timp ce el patina cu privirea pe picioarele lungi, bronzate. Cinci secunde se uită la pantalonii scurţi din satin negru vaporos, apoi urcă şerpuit pe vesta din satin alb cu perle. Rick înghiţi în sec. Mănuşile albe, asortate, îi accentuau carnea expusă cu îndrăzneală. Unde ţi-e bluza? o întrebă, uitîndu-se la decolteul care cobora pînă la buric.

– În dormitorul tău. Balansîndu-se de pe un

picior pe celălalt îşi împinse pălăria pe frunte. Pipăi uşor papionul roşu şi-l întrebă: Ei, ce părere ai?

El se ridică de pe scaun.

– Părere? Părerea mea este că tot sîngele mi-a părăsit creierul şi a luat-o spre sud.

– În jos, dragule. Vreau să spun, ce crezi despre compromisul meu?

– Compromis, murmură el, fermecat de costumul ei sexy. Eu pot fi compromis.

– Rick, asta este ideea mea de ţinută semiformală de bal. M-am gîndit la un banchet sau la o cină dansantă. Se apropie de scaunul lui. Dar vreau o chestie de neuitat, ceva deosebit, care să facă din colecta aceasta un eveniment aparte. Trecut sau viitor.

Cînd îşi prinse bărbia în mîna înmănuşată, Rick recunoscu senzaţia de răceală catifelată a satinului cu care îl tachinase cînd era legat la ochi. Acum că o vedea ce făcea, răspunsul fizic era acelaşi, se foia din nou.

– Credeam că o combinaţie de idei te-ar interesa. Vezi? De la brîu în sus toată lumea trebuie să poarte o ţinută formală, dar ce e sub brîu trebuie să fie în ton cu tema sportivă, adică ţinută sportivă de orice fel. Bătu cu bastonul în scaunul

lui şi-l întrebă: Ce crezi? Crezi că se vor amuza cu asta?

– Va trebui să văd, zise el şi se ridică, apoi îşi scoase tricoul. Eşti goală pe dedesubt?

Bryn privi în jos, spre sîni şi zise:

– Bineînţeles că sînt. Toţi sîntem goi pe sub haine. Fraza următoare deveni un strigăt, căci el începu să o fugărească în jurul mesei pentru cafea. Ce faci? îl întrebă, iar bastonul căzu pe jos cu zgomot cînd îl aruncă şi fugi în sufragerie.

– Mă antrenez pentru cursa cu obstacole de zece kilometri. O prinse în sufragerie lîngă o măsuţă, o luă în braţe şi strigă: Am cîştigat! Îşi turti nasul între sînii ei, o aşezâ pe marginea măsuţei şi îi descheie vesta. Şi acum îmi cer premiul, zise înfundîndu-şi gura cu un sîn.

Luă uşor cu limba sfîrcul asemenea unei perle în scoică. După aceea îl gustă şi pe celălalt, cu aceeaşi meticulozitate şi se uită să-i vadă reacţia.

Bryn se sprijinea într-o mînă şi se mîngîia cu cealaltă între sîni.

– Ce crezi de conceptul meu hibrid, acum că l-ai explorat?

El îşi ridică sprîncenele şi continuă cu atenţie tatonarea.

– Frumoase pizzişoare.

– Dar eşti pe deplin convins că este ideea cea mai bună? îl întrebă făcîndu-i cu ochiul.

– Încă nu, zise el scoţîndu-i pălăria şi aruncînd-o peste umăr.

– Ce pot face să te conving, căpitane Parrish?

– Mai stai o secundă şi-ţi spun eu, răspunse printre sărutările continuate de pe gît în jos, pe sîni. Mîna ei învelită în satinul alb îi aluneca pe umăr trăgîndu-l mai aproape; îşi lăsă capul pe spate.

– Să nu dureze prea mult, şopti ea răguşit.

– Ca începător, îmi place gustul jumătăţii tale formale, îi zise, trăgînd vesta ca să poată săruta mai bine pielea caldă. Ea îl ajută scuturînd din umeri. Se uită la papion, dar îl lăsă acolo, fără să ştie încă de ce. Ştia doar că îl pusese pentru el şi combinat cu restul, îl excita al naibii de tare. Coborî mîna şi începu să se joace grijuliu cu sfîrcurile întărite. Îi plăcea la nebunie cum se strîngeau cînd le atingea doar cu o privire, dar cînd îşi trecu degetele şi gura peste ele se simţi de-a dreptul fascinat. Se prefăcu serios şi întrebă: Deci eşti convinsă că jumătatea asta formală combinată cu cealaltă informală se potrivesc?

– Poate că ar trebui să experimentăm şi să vedem, răspunse ea băgîndu-i un deget în gură.

El prinse cu dinţii materialul şi trase de el. Cu o dexteritate agonizantă, Bryn reuşi să-şi tragă mîna din mănuşă, care rămase în gura lui. O ridică în braţe şi o duse în dormitor. Nu pe pat. Parcă aş face experimentul pe podea, zise ea, luîndu-i mănuşa din gură şi împingîndu-l spre un covoraş de pe jos.

Într-o secundă îşi scoaseră short-urile şi îngenunchiară unul în faţa celuilalt.

– E experiemntul tău sau al meu? întrebă el privind fulgerător din zona cu bucle dintre şolduri pînă la buzele roşii.

– Al meu, răspunse ea împingîndu-l pe spate. Luă mănuşa de pe jos şi o şfichiui uşor pe corpul bărbatului pînă cînd se văzu efectul dorit. O trase la o parte şi cu cealaltă mînă pe care avea mănuşa îl parcurse cu un gîdilat uşor; auzi un şuierat înfrigurat şi schimbă iar mîna frecînd-o de pielea lui. Cred că această combinaţie are efectul satisfăcător, şopti încet.

– Oh, cred că depăşeşti graniţa satisfăcătorului şi ajungi la ceva spectaculos.

– Se pare că ai o dovadă care să sprijine această teorie, căpitane. Cînd el nu-i răspunse, ea continuă: Nu e un compromis minunat? Puţin de la mine, puţin de la tine şi, pînă să-ţi dai seama

– apoi îşi coborî capul şi îşi lipi buzele de stomacul tare, plat – toată lumea se simte bine. Ce crezi, Rick?

El se ridică şi o întoarse pe spate, apoi îi acoperi gura cu o sărutare lungă, languroasă. Mai spuse:

– Cred că voi răspunde mai bine la întrebare, după ce aflu ce gust are şi cealaltă jumătate, informală, a ta, apoi îşi coborî buzele la buric şi mai jos.

O săptămînă mai tîrziu o privea cum planta petunii în faţa scărilor. Rick era pe puntea vasului său şi, cum se uita la ea de departe, se gîndea că în ultimele zile fusese cam tăcută. La început a crezut că apropierea dintre ei nu necesita prea multă conversaţie, însă starea ei meditativă începuse să-l neliniştească. Dacă nu ar fi cunoscut-o îndeajuns, ar fi zis că încerca să se depărteze de el. Dar el o cunoştea foarte bine. Fiecare noapte împreună îi apropiase prin profunzimea intimităţii fizice. Coborî scările, se aşeză pe o treaptă şi zise:

– Credeam că ieri seară Rita va da fuga acasă

şi va scotoci să găsească o ţinută pentru bal.

Bryn grebla pămîntul şi dădea din cap.

– Tututor li s-a părut că ideea era foarte amuzantă. Apropo, Liza m-a sunat să întrebe dacă ai vorbit cu Willie Şerpuială ca să adauge şi balul în reclamă.

– Am avut grijă şi de asta.

O tăcere apăsătoare se lăsă între ei; cel puţin el era neliniştit. Se sprijini într-un cot şi-şi puse celălalt picior pe genunchi.

– Ştii că în locul acesta nu au mai fost flori de cîţiva ani? începu el.

Bryn se opri din greblat şi se sprijini cu o mînă de marginea containerului din lut.

– Eu, trebuia să pun undeva petuniile care străjuiau aleea din faţa barului. Acolo sînt destule, cît să umplu două vase din acestea de pe puntea ta.

– Toate sînt roşii?

– Da, e bine? întrebă ea împingîndu-şi pe spate pălăria de pai, albastră, cu boruri late, apoi îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

– Dacă nu erau roşii nu te-aş fi lăsat să le plantezi, o tachină el.

– De ce nu? se miră ea şi luă o plantă care-i căzuse lîngă genunchi.

Rick o studia; începuse să simtă fiori pe şira spinării. Nici măcar la primele lor întîlniri vocea ei nu sunase atît de pompos, pe cît suna acum. Se aplecă înainte şi îşi sprijini mîinile pe şolduri. Poate că el avusese o dimineaţă neprielnică; timpul zbura, mai era o săptămînă pînă la festival. Pînă atunci Pappy va fi restabilit şi va veni acasă, iar asta însemna că vizita lui Bryn în Coconut Key se apropia de sfîrşit. Se scărpină la ochi şi îşi reaminti că dacă era omul care ajunsese astăzi, asta se datora autodisciplinei. O privi şi spuse cu blîndeţe:

– Voi asocia mereu culoarea roşie cu tine.

Bryn presa pămîntul din jurul petuniilor, luă apoi stropitoarea şi le turnă multă apă la rădăcină.

– Azi mă duc la Key Largo, zise Bryn, trecînd peste ce spusese el mai devreme. O familie Dixon vrea să redecoreze cabana cu piscină. Se stropi cu apa care cursese peste marginile vasului şi se murdări cu noroi. La naiba, zise înfuriată şi, vrînd să se şteargă, întinse mai rău murdăria.

– Lasă, zise Rick luîndu-i din mînă stropitoarea, te curăţ eu.

– Nu. Te rog, nu; pot şi singură.

Îi dădu înapoi stropitoarea, făcu un pas în

spate şi zise:

– Ce s-a întîmplat?

– Ce să se întîmple? Am făcut o prostie, asta-i tot, replică scurt, iritată.

– Nu vorbesc despre asta şi ştii prea bine. Se apropie de ea şi o ajută să se ridice. Haide Bryn, unde e magia dintre noi? Ce s-a întîmplat? Ceva cu Pappy? Acesta trebuia să fie motivul. Bryn, scuză-mă. Am fost atît de ocupat cu munca mea, cu festivalul încît am uitat să te întreb cum a decurs discuţia cu Pappy.

Încercă să o mîngîie pe faţă, însă ea se retrase.

– Ţi-am urmat sfatul. Nu i-am vorbit de unchiul Ron, dar i-am spus că îl iert pentru că a fost departe de mine atîţia ani.

– Şi el cum a reacţionat?

– Neaşteptat de bine, zise şi dădu din cap.

– Atunci am spus eu ceva ce nu trebuia? o întrebă ducîndu-şi o mînă la piept.

Pe cer nu era nici un nor, dar atmosfera vibra ca la lovitura iminentă a unui fulger.

– Rick, ar fi trebuit să spui ceva.

Plecă de lîngă el convinsă că o va urma, după privirea nelămurită pe care o avea. Sau poate că îi era teamă de ceva. În orice caz, dimineaţa avea

să devină apăsătoare, pentru că refuzase să intre în problemă, vorbindu-i mai mult sau mai puţin într-o doară despre colecta de fonduri sau despre dragostea furtunoasă pe care ei o împărtăşeau. Aruncă din picioare sandalele şi intră în apă pînă la glezne, lipăind uşor cu talpa pe nisipul fin. Ajunse în dreptul mangrovelor şi se întoarse; în acest moment se izbi direct de pieptul lat al lui Rick. Ar fi dat orice să-şi lipească faţa de masa caldă de muşchi şi de inima lui, ascultîndu-i bătăile, apoi uitînd inevitabilul încă puţin. Dar, în privinţa bunicului cărţile fuseseră date pe faţă şi aşa avea de gînd să procedeze şi în privinţa lui Rick.

– Despre ce este vorba? ceru el să afle.

– Este vorba de ceea ce au vrut Liza şi Pappy să-mi spună acum cîteva săptămîni. Dar eu am refuzat să-i ascult pentru că eram sigură că îmi vei spune tu mai devreme sau mai tîrziu. Este vorba de săptămîna trecută cînd tu erai în parcare la Pappy. Lui Jiggy i-a scăpat ceva pe gură şi toţi au amuţit. E vorba de casa aceea frumoasă, fără flori în vaze şi fără fotografii pe pereţi. E vorba de permanentele tale eschivări atunci cînd te rog să mergem pe insuliţele acelea, zise ea şi arătă cu degetul înspre punctele negre de pe apa strălucitoare a mării, în faţa curţii lui. Cu-

vintele se rostogoleau şi acum Bryn nu mai putea să le oprească. Ducîndu-şi o mînă la piept, continuă: Mi-ai spus de Sharon Burke şi am înţeles. Rick, de ce nu-mi spui niciodată nimic de fosta ta soţie? Ce anume ştiu toţi de aici iar eu nu ştiu?

– Nu am divorţat de soţia mea, zise el scurt.

Nu putea avea un şoc mai mare, dacă ar fi băgat-o cu capul în apă rece. Se uita la el fix şi simţi o durere în inimă. Cînd realiză că durerea avea să rămînă acolo, mai puse o întrebare.

– Eşti încă însurat?

– Nu.

– Dar...

– Bryn, soţia mea a murit în urmă cu cinci ani. Nu ştiu de ce nu am reuşit niciodată să-ţi spun, zise el, apoi îşi puse pe nas ochelarii de soare. Cred că am încercat să uit.

Nu, nu uitase. Zîmbetul şters şi capul plecat îi spuneau mai multe. Cu o tulburare pe care nu o resimţise niciodată, Bryn îl apucă de mînă. Orice ameninţare ar fi fost el pentru ea, îl iubea pe Rick Parrish. Şi acum el avea nevoie de înţelegere.

– Dumnezeule, Rick, îmi pare rău. Ar fi trebuit mai bine să te întreb decît să o iau razna. Nu aveam nici un drept să fac ce am făcut şi să te tulbur astfel.

El o luă pe după umeri şi o conduse înapoi pe plaja de lîngă docul din faţa casei lui. Îi luă sandalele de jos şi inspiră adînc. Părea că voia să spună ceva, dar dădu din cap:

– Lasă asta. Aparţine trecutului.

„Nu, nu este aşa, cel puţin pentru noi doi", parcă voia spună, dar se abţinu cît timp se aşezară pe marginea docului. O scutură de nisip pe picioare, îi puse sandalele şi începu să vorbească de cursa cu obstacole pe care el şi cîţiva oameni le pregăteau pentru întrecerea de zece kilometri. Acum zîmbea şi îi descria planurile detaliate ale cursei. Îşi amintea de Key West, unde fuseseră acum cîteva săptămîni. Ea îi spusese cît de puţine ştia despre el, iar el nu o luase în seamă, povestindu-i despre pianul de vînzare, ca să schimbe subiectul.

Nimic nu mai conta pentru Bryn. Pianul uzat era pregătit la *Pappy's Crab Shack*. Cursa cu obstacole va fi aranjată pentru întrecerea de săptămîna viitoare. Ce conta acum era că Rick o mai iubea pe Angie.

Capitolul 9

În timp ce Bryn capsa un şir de stele metalice deasupra barului, de afară se auzeau ovaţii pentru un alt finalist al cursei. Deşi nu era tocmai veselă, se uită formal peste balustradă. Se întreba care era starea ei în acel moment.

– Ar trebui să fii acolo jos, şi să alergi şi tu, Brynie, spuse Pappy Madison în timp ce îi dădea o bucăţică de portocală lui Miss Scarlett prin gratiile coliviei. Nu am nevoie de dădacă.

Bryn îl privi de pe scară.

– Nu te dădăcesc. M-am oferit şi eu, ca şi ei,

să ajut la decorare pentru balul de diseară, răspunse ea arătînd cu capsatorul înspre ceilalţi trei oameni din încăpere. Şi, trebuie să-ţi reamintesc că diseară este şi redeschiderea oficială a noului şi modernizatului *Pappy's Crab Shack?*

Pappy se răsuci încet, sprijinindu-se în bastonul de aluminiu, apoi privi atent la toate schimbările făcute în barul său.

– Ah, Brynie, şopti răguşit. Ai făcut o treabă nemaipomenită.

Ea spuse, gîndindu-se în continuare:

– N-aş fi reuşit fără ajutorul lui Rick. El ştie ce merge şi ce nu merge.

– Unde e Rick? Credeam că o să-l văd în dimineaţa asta.

„Stă departe de mine", voia ea să spună, dar renunţă. Acum că ştia că Angie Parrish era încă în viaţa lui Rick, nu-şi dorea să vorbească de el sau de relaţia lor. În plus, ce mai putea să-i spună bunicul ei? Că Rick îşi iubise soţia? Ştia asta şi mai ştia că o iubea „încă".

– Rick este unul dintre voluntarii care stau lîngă *Johnson's Cove.* Vrea să fie sigur că nu se îneacă nimeni în groapa cu noroi. Cînd văzu că bunicul nu mai spunea nimic, îl căută din priviri să

se asigure că mai era acolo. Era acolo. O privea insistent, cu o figură care anunţa că pune ceva la cale. Vrei să vorbeşti cu el despre *Crab Shack*? Totul e aşa cum ai dorit?

Bătrînul ridică din umeri:

– Nu aş schimba nimic.

Simţindu-se la adăpost de alte întrebări referitoare la relaţia ei cu Rick, care se deteriorase, se întoarse să aranjeze mănunchiurile de tije din metal flexibil sub forma unor stele. Pînă acum o săptămînă, Rick a stat pe punte aproape în fiecare noapte, cu ea, uitîndu-se la stele înainte de a merge la culcare. Se cuibărea între picioarele lui, el o strîngea în braţe şi se uitau cu rîndul prin telescopul său, iar el îi arăta conselaţiile. O dată l-a întrebat care era cea mai strălucitoare stea pe care o văzuse.

– Tu eşti, zise el. Miss Madison, tu străluceşti. O sărută pe obraz şi îi arătă cu corp sclipitor deasupra orizontului întunecat. Tu luminezi cerul nopţii ca steaua aceea pe care-ţi pui o dorinţă.

Pe cînd rememora acele zile, de afară, din parcare, se auzi un nou val de urale. De data aceasta nu le luă în seamă. Strînse în mînă snopul de ace lucioase apoi le dădu drumul, iar stelele din

vîrf se legănau dînd impresia unei explozii de lumină reflectată. Nu va mai putea să se uite vreodată la stele fără să audă valurile izbindu-se de docul lui Rick şi fără să simtă corpul lui încălzindu-i spatele.

– Brynie, te-ai mai gîndit la oferta mea?

Împingînd tijele cu stele în vîrf pe suportul din lemn din faţa ei, trînti capsatorul pe ele.

– Te rog, bunicule, nu mai începe o dată. Ai să poţi să te ocupi de *Crab Shack* foarte bine şi fără mine. Tweed MacNeil a promis că face pe barmanul cît de mult vei avea nevoie de el, Susan şi Linda îşi reiau chiar din seara asta locurile, iar Rick şi Jiggy sînt aproape de tine ca să te ajute pe scări pînă te vei restabili complet. Îi opri orice replică printr-o mişcare a mîinii şi, după o scurtă tăcere, adăugă: Şi, ştii deja că am şi eu o afacere de care trebuie să mă ocup.

– Poţi să te muţi aici şi să-ţi vezi de treabă, insistă el. Toată vara te-ai ocupat de ea de aici, din Coconut Key. Eu sînt bătrîn.

Cînd Bryn vru să mai spună ceva, bătrînul se răsuci pe baston şi plecă de lîngă ea.

– O să ne mai gîndim ce e de făcut după ce se va termina colecta de fonduri.

Bryn nu apucă să-i răspundă la replică fiindcă bătrînul ajunsese deja în capătul celălalt al camerei, unde se uita la noua sirenă pictată.

Ea îi strigă peste umăr:

– Bunicule, ai îmbătrînit şi ai devenit încăpăţînat.

– Ba nu, replică el. Hei, Freddie, parcă sirena mea avea, ăă, balcoanele mai mari.

– Dacă „balcoanele" ei ar fi mai mari, s-ar îneca. Pappy, cred că ai stat în spital prea mult, îl tachină Freddie.

Toţi cei din cameră rîdeau în hohote, în afară de Bryn. În cazul ei, iubitul lor Pappy „stătuse" într-adevăr prea mult în spital. Începea să-l suspecteze pe Rick că pentru el iubirea era o altă afacere. Şi, aceasta părea acum că se evaporă. În acest moment parcă îl simţea retrăgîndu-se de lîngă ea. O dată se amuzaseră cu un joc de-a privitul lung, insistent, unul către celălalt, într-o cameră plină de oameni. Acum el se uita în altă parte, chiar cînd ea voia să-i imobilizeze privirea. Cursul sinuos al conversaţiilor lor secase şi rămăsese numai o picătură care-i dădea senzaţia că orice ar mai fi spus, ar fi sunat fals. Dintr-o dată, şi-a reluat treburile la şantier. Cel puţin

aceasta a fost scuza lui în seara cînd îl invitase la cină, după sosirea bunicului ei.

Nimic nu mai era ca înainte de cînd îl întrebase de Angie. În afară de sex. Aici nu se schimbase nimic în ultima săptămînă, ba mai mult chiar, intensitatea crescuse. Reuşise să-i fure cîteva momente fierbinţi, în locuri izolate şi fiecare uniune fusese una mai pasionată decît cealaltă. Se dusese cu el, fără ruşine, noaptea, în depozitul barului, la subsol, iar dimineaţa cînd alerga pe plajă la capătul străzii şantierului, în zori, o făcuseră în cabina de pe *Coral Kiss.* Această ultimă dată o făcu să zîmbească; în timpul înfocatei partide de sex, răsturnaseră cutiile cu gustări pe jos.

În orice caz, nevoia lui fizică de ea se adîncise pînă la un punct la care cuvintele erau inutile, iar ceea ce conta era numai dorinţa lor împărtăşită. La sfîrşitul fiecărei întîlniri el o strîngea cu disperare pînă ce îi chema cineva de afară.

Încerca să se amăgească zicîndu-şi că vieţile lor deveniseră dintr-o dată agitate, cu sosirea lui Pappy acasă, cu activităţile legate de colecta de fonduri şi cu cursele lui Rick care, dintr-o dată, se aglomeraseră la solicitările clienţilor. Toate acestea erau explicaţii logice, dar inima şi mintea ei

spuneau că era mai mult de atît.

Rick îşi amintise că-şi voia barul înapoi. În toiul balului semiformal, care încheia *Festivalul Sportiv* din Coconut Key, el îşi descheia gulerul cămăşii şi îşi desfăcea nodul de la papion. Tonomatul era dat la maxim, Miss Scarlett scotea nişte înjurături stridente, oameni noi făceau cunoştinţă cu localnicii, iar el ar fi trebuit să fie cel mai fericit bărbat din *Pappy's Crab Shack* în această seară. Scaunul lui fusese revopsit şi prezentat de către Bryn în urmă cu o oră în faţa comitetului pentru colectarea banilor, înainte de începerea petrecerii. Se aşeză comod în scaun, îşi plimba mîinile pe curbele scaunului şi o căuta pe Bryn prin cameră. Ca şi cînd ochii i-ar fi fost antrenaţi să o găsească, o zări imediat lîngă tonomat, admirînd o banderolă albastră a cuiva. Îl năpădiră valuri de sentimente confuze văzînd-o cum îl fermeca pe cîştigătorul concursului pentru handicapaţi. Nu mai rîsese ca acum de zile în şir. Nu mai putea să-şi reclădească scutul emoţional pe care îl arbora de fiecare dată cînd se simţea bulversat de

amestecul de sentimente faţă de Bryn. Cînd o vedea intrînd şi ieşind din mulţime, încerca o durere interioară combinată cu o tensiune ciudată. Bryn nu va rămîne aici pe veci, dar îşi aminti repede că nu avea nici un motiv să-şi revizuiască părerile în această privinţă încă. Singurele gînduri pe care şi le îngăduia erau să o vadă în fiecare zi, să colaboreze cu ea pentru colectă şi să facă dragoste cu ea, întrucît nu se simţea bine să ceară mai mult. Poate că nici nu o va face vreodată.

Urmărind-o acum, în minunatul costum sexy, şi-ar fi dorit-o pentru o clipă intimă, albastră, numai a lor. De îndată ce ea îl atingea, nimic nu mai tulbura zbuciumul graţios al topirii într-unul singur. Nimic. Nici chiar vina permanentă că el cauzase moartea lui Angie. Fiecare apogeu atins în acelaşi timp cu ea, acea percepţie a noului domoleau amărăciunea pentru Angie... o perioadă.

Dar trebuia să înceteze să se amăgească despre perfecţiunea noii lui iubite. Ştia că Bryn sesizase o schimbare şi, ca un impuls de supravieţuire, ea începuse la rîndul ei să se ferească. Cel puţin aşa vedea el lucrurile.

Îşi concentră atenţia asupra unui coş cu cartofi

prăjiţi fierbinţi şi asupra berii lui, revenindu-i în minte cum îl numise ea o dată: eroul din Coconut Key. Zîmbind imperceptibil, muşcă un cartof. Mai degrabă i s-ar potrivi titlul de laş. Pentru că era un laş, care o evita cum putea, mai puţin pe latura fizică. Nu ştia dacă se va elibera vreodată din acea închisoare din ultimii cinci ani, dar ce ştia că poate face era că trebuia să-i spună că pentru el, ea însemna mai mult decît un obiect al dorinţei sexuale. Trebuia să danseze cu ea acum. Ştia că odată ce o va strînge în braţe, lipind-o de el, visînd la orele care vor urma şi, cînd vor face amor nebun, îşi vor redobîndi amîndoi acea stare relaxată, care îi conducea de obicei la ore în şir de conversaţie. Puse berea în mijlocul mesei şi o căută din nou cu privirea. Doi administratori ai staţiunii Upper Matecumbe stăteau în faţa ei şi îi admirau bastonul.

Ca şi cînd ar fi simţit că e căutată de Rick, îi dădu pe cei doi într-o parte şi se uită direct la el. Cînd voia să-şi facă loc, învîrtea de bastonul lăcuit. Îşi încheie demonstraţia de dans cu o scurtă lovitură în podea, apoi trecu bastonul în mîna cealaltă. Toţi cei din jur o aplaudau, iar Rick mulţumea cerului că Bryn avusese ideea inspirată

să-şi lege în jurul gîtului o eşarfă roşie, lungă, cu stele, care-i acoperea decolteul îndrăzneţ al vestei.

– Nu-ţi spuneam eu că e ţapănă?

Rick privi spre dreapta lui şi îl văzu pe Pappy care se chinuia să-şi tragă un scaun lîngă masa lui.

– Da, Pappy, aşa-i, spuse Rick şi mai luă un cartof prăjit din coşul roşu de lîngă cotul lui.

– A slăbit mult de cînd a venit aici. A făcut bine că s-a decis pentru Coconut Key. Ceilalţi din familie nu sînt decît nişte cretini ranchiunoşi.

În ciuda muzicii asurzitoare de la tonomat, amestecată cu vocile vesele din cameră, Rick era îndurerat de tăcerea care se lăsase între el şi Pappy. Îşi trase scaunul mai bine, luă berea în mînă şi-şi drese glasul.

– A aranjat totul de minune, începu el.

Pappy dădu din cap:

– După părerea ei nu ar fi reuşit aşa de bine dacă n-ai fi ajutat-o şi tu, fiule.

– Ştiu şi eu...

– Haide, Rick, ai salvat a doua oară *Crab Shack.* Se apropie de tînărul lui prieten şi spuse: M-ai salvat de la înec într-o mare de volănaşe

galbene, trăncănind despre mîncăruri franţuzeşti şi sugrumîndu-mă în fiecare zi cu o cravată.

Rick refuză recunoştinţa bătrînului, dînd din cap dojenitor. O dată ce Pappy o readuse pe Bryn în discuţie, reîncepu să deruleze în minte ultimele săptămîni în compania ei şi se întreba încotro se îndrepta sau nu. Se mai uită o dată la ea şi înţelese că nu putea să nu se gîndească la ea. Acoperită de costumul ei din satin, făcea o notă aparte faţă de restul oaspeţilor. Ce naiba, era surprins de această revelaţie? Nu ar fi trebuit, se gîndi el satisfăcut. Pe timpul nopţii, goală puşcă în dormitorul lui pîlpîia ca o lumînare din vanilie.

– Cred că a cam avut de lucru vara asta, reluă Pappy. Rick refuza să priceapă aluzia bine potrivită a bătrînului şi se lăsă pe spătarul scaunului. Da, continuă Pappy, şi cu colecta de fonduri cu tot, ea îmi spune că şi-a mai rezolvat şi problemele cu decoraţiunile interioare prin telefon şi prin fax. Ca să vezi, zice că e mult mai uşor decît şi-ar fi închipuit. Luînd de pe masă alt cartof prăjit, Rick îşi ţinea ochii antrenaţi într-o anumită direcţie. Pappy ridică din sprîncenele-i albe şi stufoase: Ţi-a spus că am rugat-o să rămînă şi să devenim

parteneri?

Nu reuşi să ducă bucăţica pînă la gură. Se uită la ea ca şi cînd ar fi fost altceva decît mîncare şi o puse la loc în coş. Tot corpul i se încordase de variante pe care pînă atunci nu-şi permisese să le conceapă.

– Şi ea ce spune? Îşi fixase ochii pe borcănelele de sare şi piper. Rick simţea că Pappy îl sfredeleşte cu privirea. Are de gînd să se gîndească la această propunere?

– Se gîndeşte ea la ceva, zise Pappy, apoi se ridică şi se depărtă puţin de masă.

Răspunsul criptic al lui Pappy îi dădea fiori reci pe şira spinării. Vină, speranţă şi teamă, toate se amestecau în mintea lui în timp ce privea peste balustradă. Fumul grătarelor plutea pe deasupra palmierilor şi peste cei care se distrau în curte. Dincolo de mulţime se vedea şantierul lui cu toate bărcile legate. Miss Scarlett chirăia, iar Martha şi Vandellas cîntau despre „nici un loc unde să fugi". Toate acestea îi erau familiare, dar în seara asta ele se dezintegrau în frînturi dintr-un joc enigmatic, care nu se potrivea deloc cu ceea ce fusese viaţa lui. Inima i-o luase razna; fruntea i se umpluse de transpiraţie. Nimic nu mai era ca

înainte; nimic, cu excepţia nevoii de Bryn.

Prins în vîrtejul emoţiilor indefinibile, Rick simţi o nevoie copleşitoare de a o avea pe Bryn lîngă el. Pălmui balustrada, înjură în şoaptă şi se ridică de pe scaun.

– Ar fi mai bine ca Miss Scarlett să nu te fi auzit ce ai spus, ori altfel toţi cei de la bar vor asculta reproducerile ei toată noaptea, spuse Bryn.

Rick aproape că se lovi nas în nas cu ea cînd se răsuci, atît de aproape venise de masă. Prezenţa ei fizică şi iminenta lui dorinţă de a fi cu ea îl lăsară mut pentru o clipă. În loc să încerce să-şi recapete vocea, el se uita mirat la ea. Şuviţe roşii-aurii îi ieşiseră de sub pălărie şi acum îi atîrnau pe frunte şi pe obraji. O adiere uşoară i le flutura dîndu-i un aspect de înger.

– Liza vrea să ne vorbească în bucătărie. Spune că e important.

El o urmă în mulţime. Cînd treceau pe lîngă grătarul cu cartofi şi intrau pe uşa bucătăriei, el avu senzaţia unui loc pe care îl cunoştea deja; *aici făcuseră dragoste.* O experienţă scurtă, în care „se face orice", îi amintea cum îi băga în gură nuci, apoi întindea mîna în aer să apuce

ceva; ceva al ei.

Cînd o văzu pe Liza şezînd pe un scaun pliant, în mijlocul bucătăriei, în faţa unei mese de jucat cărţi, Rick îşi reveni din amintirea ultimei lor vizite aici. Liza îşi dădu pe spate cozile argintii, luă calculatorul şi îl arătă.

– O să vă spun direct. Nu putem cumpăra ambulanţa pînă nu mai strîngem încă şase mii de dolari. Şi mai avem patruzeci şi opt de ore pînă la modificarea de preţ. După aceea va trebui să mai pregătim cinci mii de dolari în plus la ce v-am spus. Liza îşi încheie expunerea bătînd cu creionul în display-ul calculatorului.

– Şase mii de dolari, repetă Bryn scoţîndu-şi pălăria. Cum o să facem rost de şase mii de dolari în două zile? Se aşează pe un ambalaj de avocado, dînd din cap, nedumerită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

– Ştiu că veţi găsi voi doi o soluţie, zise Liza punîndu-şi în geantă foaia cu calculele, calculatorul şi creionul. Între timp mi-am luat libertatea şi am programat o şedinţă de comitet la mine acasă, mîine la unu. Pînă atunci veţi găsi şi voi o soluţie. Acum mă duc să-i caut şi pe ceilalţi, să le spun să vină mîine.

Soluţia avea să vină din neant, lovindu-l pe Rick asemenea unui val neaşteptat. Uimit pe moment, lăsă ideea să se coacă în minte, apoi începu să zîmbească. Ideea asta ar salva nu numai problema ambulanţei. Dacă zeii îi vor surîde, soluţia va rezolva şi problema autoîncarcerării lui.

– Nu-ţi face probleme, Liza, zise el după ce Liza părăsise încăperea. Cu un elan înviorător, plie picioarele mesei şi o aşează după uşă. Făcu la fel şi cu scaunul şi îl strecură lîngă masă. Hai să dansăm, îi zise lui Bryn.

În loc să răspundă la invitaţie, ea îl privea ca pe un nebun.

– Ce-ai vrut să spui cu „nu-ţi face probleme"? Cum poţi trata cu atîta cavalerism o asemenea situaţie? Împinse cutia într-un colţ, îi întoarse spatele şi începu să se plimbe prin cameră. Se şterse la frunte, se opri şi întinse un deget spre el: Trebuie să facem rost de şase mii de dolari în două zile. Dacă nu te-aş cunoaşte prea bine, aş zice despre tine că nu eşti prea îngrijorat de acest aspect financiar.

– Dacă eşti sigură că rezolvi problemele îngrijorîndu-te, atunci continuă să-ţi faci probleme. Dar acum vreau să dansez cu tine pe melodia lui

Smokey Robinson. Îi făcu semn cu degetul. Vino, nu te-am mai ţinut în braţe de cîteva ceasuri.

– Dar, Rick, zise ea şi se lăsă cuprinsă de îmbrăţişarea lui voluptuoasă. Şase mii de dolari? Nu ar trebui să vorbim despre cum am putea să...

– Sst. Zîmbi pe ascuns şi realiză că tensiunea de mai devreme începuse să dispară. Pînă la şedinţa de mîine vei vedea că lucrurile se vor rezolva de la sine.

– Rick, dacă ai o idee, ar fi mai bine să mi-o spui şi mie fiindcă eu nu am niciuna.

Îşi lipi obrazul de buclele ei şi începu să danseze în bucătărie.

– Trebuie să înveţi să te relaxezi, spuse el, îndreptîndu-se periculos de aproape de vasul cu făină.

– Îţi mulţumesc, Liza, că ai avut ideea să ţinem şedinţa la tine. De la deschiderea barului aseară, recunosc, am rămas fără un loc de şedinţă, se scuză Bryn şi se aşează pe o pernă înfloratã ce acoperea un fotoliu de răchită.

– Presupun că ai discutat cu Rick despre problema banilor. Bryn, tu şi comitetul trebuie să rezolvaţi această criză cît se poate de repede. După ce se încheie o distracţie, de obicei interesele sînt uitate, spuse Liza trecînd pe lîngă Bryn, apoi trase jaluzelele. Soarele invadă camera prin fereastra care dădea spre curtea interioară şi spre Florida Bay.

Rita îşi acoperi ochii căscînd.

– Draga mea, interesul meu a fost decalat de o mică durere de cap din cauza petrecerii de aseară. Ce m-am mai distrat cu costumul acela pe mine; n-am mai făcut aşa ceva de ani de zile.

– Rita! şopti Millie, apoi rîse împreună cu ceilalţi. Are dreptate. Balul în ţinută semiformală a fost o idee originală. Suspină şi se uită la Bryn. Nici nu-mi pot imagina cum va fi viaţa în Coconut Key fără tine.

„O să supravieţuiesc", îşi spunea Bryn, deşi simţea cum pietricele reci îi cădeau în stomac una cîte una. Privi în jos şi inspiră adînc.

– Poate că ar fi mai bine dacă am vorbi despre cei şase mii de dolari pentru ambulanţă.

– N-ar trebui să... să-l aşteptăm pe căpitanul Parrish? întrebă Jiggy pe cînd se lăsa masat de

May Leigh.

– Spunea să începem fără el fiindcă are ceva de rezolvat la bancă, spuse Bryn.

– Cînd... ăă, cînd ţi-a spus asta? se interesă Jiggy mestecînd nişte firimituri de cartofi prăjiţi dintr-o pungă goală.

– Mai devreme, răspunse ea privind atentă pe fereastră, unde se ridicase un nor de praf dispre şosea. „Mult mai devreme. M-a întîlnit azi-dimineaţă la ora trei în supermagazinul non-stop de le *Steadman* cînd cumpăram o cutie de cafea şi m-a dus în parcul *Ibis Lane,* unde am făcut amor pe o masă de picnic".

– Deci aţi vorbit? Atunci spune-ne părerea ta, zise Liza.

Bryn se ridică; se hotărîse să nu spună nimic despre lipsa totală de interes din partea lui Rick în privinţa realizării proiectului cu ambulanţa. Ultimul lucru pe care îl avea în minte era problema găsirii celor şase mii de dolari. În final oricum nu mai conta. Avusese ea grijă de asta.

Se căută în buzunarul rochiţei din voal şi găsi bucata de hîrtie dreptunghiulară, mare.

– Cred că vă amintiţi că locul al doilea în cursa de zece kilometri a fost ocupat de un administra-

tor al staţiunii Conch Castle din Upper Matecumbe.-Ieri seară, la bal, am vorbit cu el şi părea sincer interesat de cauza noastră. Cel puţin dacă va avea o urgenţă în staţiune, va şti sigur că îi vom trimite ambulanţa noastră. Un murmur de aprobări se auzi în jurul ei, rapid întrerupte de zgomotul unei maşini care se apropia. Privi peste umăr şi spuse: mai am şi altele să vă spun, dar mai bine să-l aşteptăm şi pe Rick.

Toţi ochii se îndreptară spre fereastra din spatele ei prin care îl puteau vedea pe Rick Parrish zîmbitor, parcîndu-şi jeep-ul, sărind din el şi îndreptîndu-se către uşă. Bryn îi deschise uşa privind masivitatea corpului frumos bronzat care se apropia de ea.

– Bine ai venit. Ai picat la ţanc să-mi auzi anunţul.

– Zău? o întrebă el şi îi cuprinse umerii cu braţele, apoi închise uşa cu piciorul în urma lui.

Inima lui Bryn se lumină pe dată văzîndu-i chipul. În comparaţie cu starea lui din ultima vreme, această nouă atitudine, degajată, era la fel de binevenită ca o briză proaspătă de mare. Îi revenise pînă şi privirea aceea şăgalnică.

– Trebuie neapărat să-ţi auzim anunţul, zise el,

pentru că şi eu am unul.

– Azi-dimineaţă am avut o întîlnire cu cei doi directori de la staţiunea Conch Castle, spuse ea şi scoase din buzunar bucata de hîrtie pe care o arătă tuturor. Ne-au semnat un cec pentru şase mii de dolari.

În sufrageria lui Liza începu o adevărată dezlănţuire de exaltare; Jiggy dansa cu Liza în mijloc, Rita îşi aruncă braţele în sus şi apoi le sărută pe Millie şi pe May Leigh.

– Ei, căpitane Parrish, ce părere ai de nepoata lui Pappy? întrebă Liza, apoi sări de gîtul ei şi o sărută zgomotos pe ambii obraji.

Se întoarseră amîndouă către Rick, în timp ce Jiggy continua să danseze cu celelalte trei.

Rick se spijini de tocul uşii. Se depărtase de Bryn şi îşi lingea buzele cu un aer care părea vădit nemulţumit.

– Cred că ar fi trebuit să-mi spui şi mie înainte. E bine ca banii să provină de la cineva din Coconut Key. Ştiţi cum sînt cei din staţiuni; o dată ce au un interes undeva, mai tîrziu vor...

– Stai puţin, Rick, ceru Bryn tăind aerul cu mîna. Staţiunea ne ajută doar să plătim ambulanţa. În afară de intenţia lăudabilă, singurul in-

teres pe care îl pot avea ar fi să ne solicite ambulanţa, Doamne fereşte, pentru o urgenţă.

– Era bine să vorbeşti şi cu mine înainte să faci asta.

– Am încercat, îţi aminteşti? întrebă ea, făcînd efortul de a-şi recăpăta vocea calmă dinainte.

După ce o privi, lăsă capul în jos. O clipă de recunoaştere pulsă de la el spre ea şi acel moment de unire totală le înlănţui privirile pătimaşe făcînd-o pe Bryn să vibreze. Schiţă un zîmbet vinovat, dar cînd el privi dinadins în altă parte, obrajii ei se îmbujorară de jenă faţă de cei prezenţi.

Aceştia ştiau, ca de altfel majoritatea celor din Coconut Key, că ea şi Rick se întîlneau de multe ori nu numai pentru treburi legate de colecta de fonduri.

Bryn încercă să se liniştească şi reluă:

– Îţi înţeleg lipsa de entuziasm pentru donaţia din partea unei staţiuni, dar...

– Mă înţelegi? i-o tăie Rick scurt. Ştii că era să pierdem Coconut Key din cauza aceluiaşi grup?

– Ştiu, că mi-a spus bunicul. Dar asta a fost cu mulţi ani în urmă. Nu poţi să laşi nimic de la tine?

– Să las de la mine? se miră el, dînd din mînă

semnificativ. Dacă oamenii de aici îşi vor da seama de unde provin banii, să ştii că nu-o să le placă ideea. Dacă e cineva aici care să lase, aceea eşti tu.

– Ce vrei să spui?

– Spun că va trebui să te duci în Conch Castle să le duci cecul înapoi. Bryn, restul banilor trebuie să vină de la cineva de aici.

– Rick, dar nimeni nu mai vrea o altă colectă de fonduri. Şi mi se pare absurd să scormonim după donaţii în Coconut Key cînd avem deja un cec din Conch Castle. Şi, în plus, s-a dovedit că oamenilor de aici le pasă.

– Are dreptate, zise Rita. A fost distractiv, dar sînt gata să închei. Am primit marfă nouă şi o ţin în depozit cînd ar fi trebuit să o expun acum o săptămînă.

– Şi eu n-am mai avut o seară liberă de cîteva săptămîni, i se adresă Jiggy lui May Leigh.

– Pe mine nici nu mă mai cunosc la bingo, sări Millie. Cecilia Barton mi-a luat locul. Nu pot să sufăr asta.

Cum tot grupul se plîngea, Bryn se aşeză în faţa lui Rick. Îşi puse o mînă în şold şi vorbi cu un control care o uimi pînă şi pe ea.

– Majoritatea participanţilor la festival au fost din afara oraşului nostru. Iar sponsorii oficiali au venit tocmai din Miami şi Key West. Nu te-au deranjat banii lor. Rick, ar trebui să renunţi la ideea asta preconceputã şi să accepţi un compromis.

– Compromis? În ultimele şase săptămîni nu am făcut altceva decît compromisuri.

Cuvintele dureroase o usturau şi sfîşiau ce era mai frumos între ei. Relaţia lor era deja pe un teren mişcător de cîteva zile, dar replica aceasta din urmă o pusese la pămînt. Erau oare minunatele clipe de intimitate numai nişte plăceri trecătoare care puteau fi uşor uitate? Fusese ea oare o iubită de „umplutură" pînă ce-şi va fi găsit pe altcineva? Acceptase oare Rick ideile ei numai pentru necesităţile lui imediate? La naiba cu el. Ea îi putea oferi şi altceva, nu numai sex. Bryn îi dăduse posibilitatea să-şi descarce sufletul de durerea singurătăţii, dar el refuzase oferta la infinit. Îşi simţea stomacul în gît, dar încerca să mai spere. Dacă ar ceda gîndurilor negre, acesta ar fi sfîrşitul.

– Rick, de-abia reuşi să rostească, aici e vorba de amîndoi.

– Nu în privinţa asta. Mă voi ocupa eu de par-

tea asta, Bryn, spuse el şi scoase din buzunarul cămăşii un cec.

– Dar acesta este cecul tău. De ce?

– Dă-l pe celălalt înapoi, Bryn.

Asta era. Recunoştea tonul poruncitor, impetuos pe care nu-l mai auzise de săptămîni, tonul care dădea ordine ce nu puteau fi contrazise. Dar ea putea. Îşi îndreptă spatele, îşi dădu capul pe spate şi insistă:

– Nu, Rick, spuse distant. Nu pot să fac asta.

– Ba poţi.

Ea dădu din cap negativ.

– Nu pot. Deja am deschis un cont pentru ambulanţă după ce am încasat cecul din Conch Castle. Mă duc la Miami să iau banii.

– Bryn, să nu faci asta.

Închise ochii şi reluă disputa.

– Vii cu mine la Miami? Vrei să ducem amîndoi la bun sfîrşit ce am început?

Cînd deschise ochii îl văzu cum împăturea cecul şi îl băga la loc în buzunar. Clătină din cap şi ieşi. Ceilalţi se uitau la ea aşteptînd.

– Unde se duce căpitanul Parrish? întrebă May Leigh, pe cînd Bryn oprea uşa basculantă trîntită de Rick.

Nu avea de gînd să-i dea satisfacţia unei ieşiri spectaculoase.

– Ei bine, ce se întîmplă? întrebă Rita. De ce e căpitanul Parrish aşa de înfuriat?

– Da, chiar, voi doi ce aţi hotărît? interveni Liza.

– Eu ştiu ce am hotărît, zise Bryn uitîndu-se pe fereastră la norul de praf stîrnit de jeep-ul lui Rick. Căpitanul Parrish al vostru e un bărbat foarte încăpăţînat.

– Nu-i aşa? încuviinţă Rita, venind lîngă ea la fereastră, să vadă plecarea furtunoasă.

Reuşind să-şi stăpînească firea, Bryn simţi un nod în gît.

– Ei, poate să se încăpăţîneze pînă ce delfinii vor umbla pe pămînt, dar eu am făcut o promisiune acestei comunităţi şi am de gînd să mi-o ţin. Îşi luă poşeta, îşi aranjă părul şi se strădui să zîmbească. Cine vrea să meargă cu mine, cu autobuzul, la Miami ca să luăm o ambulanţă?

Capitolul 10

Pe la ora opt seara, Bryn porni sirena şi girofarul şi intră pe strada şantierului. Ajunse în parcarea de la *Crab Shack,* opri sirena şi, între timp, lîngă ea se adunaseră toţi clienţii de la bar. Cu toată mulţimea entuziastă şi zgomotoasă, Bryn nu era prea impresionată fiindcă lipsea un element al triumfului momentului. Se uită în stînga şi în dreapta după el, privi toate feţele celor de la etajul barului. Dacă era sus, poate se ascundea de ochii ei. O speranţă dulce îi alina inima la gîndul că nu ar fi voit să se arate imediat.

Liza ieşi din mulţime şi-şi băgă capul pe gea-

mul deschis al ambulanţei.

– Draga mea, ştiu pe cine cauţi, dar nu este aici, zise Liza, şi o bătu uşor pe mînă, însă toţi membrii comitetului sînt prezenţi.

Bryn vru să întrebe de ce nu venise şi el, dar ştia deja răspunsul. Se ferea de ea din nevoia încăpăţînată de a trăi în trecut. Voise să-i spună că individualitatea localităţii era bine stabilită şi că donaţia făcută de staţiunea Conche Castle nu ar fi convins prin nimic localnicii să-şi vîndă oraşul. Se şterse la frunte şi încercă să revină în prezent, totuşi imaginea lui Rick o obseda. Ar fi fost mai bine să fie supărată pe el pentru încăpăţînarea lui, dar ei îi era deja foarte dor de el. În afară de asta, deşi îl încredinţase că nimic nu avea să se schimbe în Coconut Key, rămăsese totuşi o problemă nerezolvată între ei – aceea că el o mai iubea pe Angie.

– Ai făcut bine că ţi-ai urmat planul, draga mea. O să vezi.

Să vadă ce? Care plan? voia ea să întrebe, dar nu reuşi fiindcă Liza dispăru în mulţime. Cînd Bryn se străduia să o găsească, Tweed MacNeil şi Jiggy apăreau pe aleea pietruită ţinîndu-l în braţe pe Pappy. May Leigh alerga înaintea lor să

aducă bastonul bătrînului.

– Ţine, Pappy, spuse May Leigh cînd Pappy era eliberat din braţele celor doi.

– Brynie, e o minunăţie, zise el apropiindu-se cu paşi mărunţi, şovăitori de ambulanţa strălucitoare. Te-a lăsat Rick să o conduci tu? întrebă apoi, sprijinindu-se de baston ca să arunce o privire înăuntru. Unde e? Unde e Rick?

– Bunicule, am venit singură de la Miami, zise ea forţîndu-se să pară că glumeşte şi că îl dojeneşte că nu a întrezărit şi această posibilitate. Carnetul meu de conducere este valabil.

– Cum? se miră bătrînul. Rick nu este cu tine? Atunci unde a fost toată după-amiaza?

– Rick e la şantier, Pappy, îl informă Jiggy. A trebuit să repare un motor în seara asta; dar cred că va lua o pauză să vină să vadă şi el. Tweed, vrei să te duci să-l chemi?

„Da, se gîndea Bryn, adu-l aici să mai spună o răutate. Poate că aşa, pierzîndu-mi şi ultima fărîmă de speranţă, o să pot şi eu să mă gîndesc ce voi face cu viaţa mea de-acum încolo".

Coborî din ambulanţă şi merse în spate să deschidă uşile ca toţi să poată vedea interiorul.

– Doamnelor şi domnilor, aceasta este o am-

bulanţă obişnuită, prezentă ea ca la o licitaţie. Se întoarse cu faţa la ei şi continuă să enumere dotările vehicolului. Am dori ca nimeni să nu sufere un accident prea grav pînă ce nu ne vom putea permite echipamentul complet pentru ea.

Rita se băgă cu capul pe uşa din spate.

– Te referi la minunile acelea pe care le vedem la reclamele TV pentru urgenţe?

– Întocmai.

– Hmmm, făcu Liza, am impresia că pentru toate chestiile astea va trebui să facem o altă colectă de fonduri.

Rita, May Leigh şi Millie protestau, iar Jiggy făcu un gest dramatic, ducîndu-şi braţele la piept cu disperare, apoi căzu în genunchi:

– Vă rog, să cheme cineva o ambulanţă.

Mulţimea rîdea în hohote, iar Liza strigă către ei:

– Sînt voluntari? Este printre noi vreun suflet dedicat comunităţii care să se ofere voluntar pentru o cauză nobilă? Ah, căpitane Parrish. Ai vrea să te oferi voluntar din nou?

Inima fetei îngheţă la auzul numelui lui. Speranţa revenea în sufletul ei şi nu-i păsa că ar fi putut-o cineva crede nebună din pricina asta. Ca

un copil emoţionat în noaptea de Crăciun, îşi ţinea respiraţia aşteptîndu-i reacţia.

Ştia că nu mai era interesat de o colectă de fonduri, dar spera că văzînd noua ambulanţă îşi va schimba atitudinea. În faţa unui asemenea vehicul nimeni nu ar rămîne insensibil. Atunci de ce îi tremurau oare mîinile? Ce fusese mai greu se terminase. Dintr-un moment într-altul îşi va lăsa încăpăţînarea la o parte şi se va minuna de ambulanţă ca toţi ceilalţi. Iar dacă va proceda aşa, însemna că orice era posibil. Alergă în spate şi îl văzu. Sub luminile girofarului, privirile lor se întîlniră şi numai această clipă fulgerătoare a foşt de ajuns ca ea să simtă un curent străbătîndu-i corpul. Îşi dădu seama că nu aştepta reacţia lui Rick la vederea ambulanţei. Aştepta reacţia lui pentru ea. În mijlocul mulţimii zgomotoase ochii li se înlănţuiră într-un gol de tăcere.

– O dată în viaţă mi-a fost de ajuns, Liza, spuse el privind-o pe Bryn.

Chiar şi în lumina intermitentă îi putea distinge expresia sobră, neiertătoare. Nu se schimbase nimic. Ca să nu pară nepoliticoasă se abţinu să închidă uşile în faţa lui. Lăsă mesajul lui criptic să se dizolve ca acidul în sufletul ei. Şi ultima spe-

ranţă se topise, iar acum trebuia să facă faţă realităţii crude.

Nu o iubea.

Nu ar iubi-o niciodată.

Nu o iubise niciodată.

Cîndva o iubise pe Angie, iar acum o lăsa să înţeleagă că o iubire îi fusese de ajuns pentru o viaţă. Era clar că nu voia să se implice într-o altă legătură cu o femeie. În sfîrşit înţelesese mesajul. Avuseseră o legătură care acum luase sfîrşit. Sfîrşit. Terminată. Trecută. Iar din acest moment Rick avea să devină la rîndul lui trecut. Nu se va mai osteni să bată la porţile mîndriei lui.

– M-ai evitat toată săptămîna.

Luîndu-şi valiza din dulap, Bryn îngheţă.

– Cum ai intrat aici?

– Pappy mi-a dat nişte chei de rezervă. Ce faci?

Scoţînd cu greu valiza de pe raft o trînti jos.

– Îmi fac bagajele, Rick. După ceremonia de inaugurare voi pleca.

Păşi peste un scaun şi se aplecă spre valiză,

dar el o împinse cu piciorul.

– Şi aveai de gînd să pleci fără să mă vezi?

– Bineînţeles că nu, răspunse ea trecînd pe lîngă el, apoi ridică valiza. Te-aş fi văzut la ceremonia de după-amiază. Doar dacă, bineînţeles, nu te-ai fi deranjat nici pentru asta.

– Bryn, începu el, dar se opri cînd văzu că nu reacţionează la mîna lui întinsă.

– Să fiu sinceră, Rick, voiam să plec de săptămîna trecută, după ce am adus ambulanţa de la Miami, dar cei din comitet nici nu au vrut să audă. Au insistat să rămîn pentru inaugurare. Scuză-mă, dar mai am o mulţime de treburi de făcut pînă atunci, spuse ea şi puse valiza pe pat.

Rick stătea lîngă uşa dulapului şi o privea descuindu-şi valiza. Văzînd că ea refuză să-l bage în seamă, împăturind cu fervoare lucrurile, oftă şi spuse:

– Bine, te las acum, dar pregăteşte-te să stăm de vorbă după-amiază.

Îşi îndreptă spatele şi îl privi drept în ochi:

– E un ordin, căpitane Parrish?

– În acest moment este o rugăminte, dar dacă insişti va deveni un ordin, zise el avînd aerul că nu glumeşte.

Cînd auzi uşa de la intrare închizîndu-se, izbucni în plîns. Se şterse la ochi şi veni lîngă birou. Luă peria de cap şi trusa de machiaj, le înghesui în valiză şi trînti capacul; apoi înlemni. După cîteva clipe scoase un strigăt nestăpînit şi fugi spre uşă. Se sprijini de tocul uşii şi-şi lăsă fruntea deznădăjduită peste mîini. „Nu, n-o să te mai faci de rîs", îşi spuse. În cîteva ore această dorinţă nesăbuită de a se duce după el va rămîne în urmă.

Aplauzele se înteţiră cînd Bryn urcă pe podium în spatele lui Liza şi al întregului comitet, la ora patru după-amiaza. Un val de tristeţe o cuprinse la gîndul că va duce dorul grupului cu care lucrase toată vara. În ciuda nebunelilor şi a ticurilor, acestea erau cele mai cumsecade persoane pe care le cunoscuse vreodată.

Pe cînd îşi rememora amintirile plăcute, Rita îi întrerupse şirul gîndurilor cu numele pe care se lupta să îl uite.

– Unde e căpitanul Parrish? Trebuia să fie aici.

Bryn dădu din umeri şi se rugă ca nimeni să nu-i pomenească numele.

– Oh, sînt sigură că va veni, zise Liza din faţa microfonului apoi se uită la ceilalţi. Îşi puse ochelarii pe vîrful nasului şi se uită la Bryn peste ei.

– Te simţi bine, dragă?

Bine? Desigur că se simţea bine. Nu-şi făcuseră oare efectul feliile de castravete puse pe ochi acum cîteva ore, ca să nu se observe că plînsese? Uitase în numai două luni să-şi aplice machiajul de camuflaj? Cînd va înceta Liza să o privească grijuliu, ca şi cînd ar fi fost o căprioară rănită la uşa ei?

Făcînd uz de ultimul dram de răbdare, Bryn schiţă un zîmbet chinuit.

– Sînt bine, zise ea. Se uită la dreapta şi la stînga, apoi adăugă: Toţi sîntem bine, Liza. Deci să începem.

Se instală în scaunul metalic pliant şi se forţă să asculte discursul lui Liza. De cîteva ori, pe parcursul lungii şi amuzantei alocuţiuni, Liza se opri şi privi auditoriul.

Bryn nu-şi găsea locul în scaun fiindcă mintea îi era din nou departe. Mai erau cîteva clipe şi totul se va sfîrşi. Va pleca înainte de a se servi

punchul şi tortul.Îşi luase rămas bun de la bunicul şi de la ceilalţi. Şi, de vreme ce Rick nu se obosise să vină, va trebui acum să facă faţă şi acestei neplăcute previziuni. Şi o va face în ochii tututor. Ce se va întîmpla cînd va fi singură în maşină, nu va şti nimeni.

– Psst.

Pierdută în gîndurile ei de-abia auzi sunetul slab, dar recunoscu ghiontul Ritei.

– Ce este?

– Trezeşte-te, drăguţo. Liza tocmai te-a anunţat.

– Ce? Cine?

– Nu ştiu. Zicea ceva de şederea ta aici în cele două luni petrecute în mijlocul iubitoarei noastre comunităţi. Rita se ridică şi aplaudă împreună cu ceilalţi. De-abia aştept să te ascult.

Bryn îşi simţea stomacul greu şi tresări. Ar fi trebuit să-şi închipuie că fiind una dintre conducătorii comitetului i se va da cuvîntul. Din nefericire, legătura cu Rick umbrise orice altceva din viaţa ei, chiar şi judecata. Şi acum va da socoteală.

Aplauzele se stingeau, Liza se aşezase, iar ea se încurcase în firele microfonului pînă ce venise

momentul să vorbească. Se uită la cei prezenţi, la bunicul ei, apoi la membrii comitetului de lîngă ea, iar în final începu; vorbea din adîncul inimii.

– Oricine ar lucra la un asemenea proiect ar avea de învăţat ceva nou despre el sau ea.

– Sînt perfect de acord.

Din murmure se desluşea numele lui Rick, dar ea ar fi putut confirma prezenţa lui după fiorul simţit pe spate chiar dacă nu i-ar fi auzit vocea binecunoscută. Cu coada ochiului observa că se urca pe podium din dreapta. Dacă s-ar fi aşezat pe un scaun în spatele ei, ar fi putut să treacă mai bine peste momentul apăsător.

– Deci, Bryn, spune-ne ce ai aflat despre tine?

Era clar o provocare în public, făcută cu o intimitate în glas pe care o ştia prea bine. Îi făcu şi cu ochiul ca şi cînd intimitatea întrebării nu ar fi fost de ajuns. În această situaţie înnebunitoare, se agăţă cu disperarea de judecata ei sănătoasă şi îşi apără viaţa. Privi înainte şi zise:

– Am învăţat să fiu generoasă.

Rick avansă un pas în spatele ei, o luă pe după umeri şi o strînse cu blîndeţe. Mulţimea era exaltată, unii fluierau, iar el se aplecă puţin înainte

şi clătină din cap, făcînd o grimasă neîncrezătoare. Ce dacă era puţin crispată? La ce se putea aştepta în asemenea momente? La spaghete răscoapte?

– Fă-i şi tu la fel, Brynie, strigă bunicul ei.

Pe moment avu inspiraţia să-i răspundă cu aceeaşi monedă, deşi el nu se aştepta. Se aplecă spre microfon şi dădu drumul la o întrebare capcană:

– Căpitane Parrish, poate că ai vrea să ne spui ce ai învăţat şi tu?

Dori să plece de lîngă microfon, dar el o reţinu şi vorbi din spatele ei.

– Printre altele am învăţat că din cînd în cînd e bine să te dai înapoi. Ea încercă să plece, dar el o reţinu, de data aceasta mai convingător. Am mai învăţat că a face compromisuri nu e rău, decît dacă îl faci pe cel de lîngă tine să le facă mai tot timpul. Îi şopti la ureche: mai rezistă puţin, e din ce în ce mai bine. Apoi vorbi în microfon: Trebuie să-mi cer scuze lui Bryn fiindcă i-am cam făcut probleme. La început nu am fost de acord cu proiectul, apoi m-am amestecat şi eu în el, ca mai pe urmă să nu mă mai pot detaşa de el. Sper că m-a iertat. Făcu o scurtă pauză, apoi zîmbi şi

spuse: Spun asta pentru că n-aş vrea să dorm pe locul lui Pappy, acum de cînd s-a redeschis *Crab Shack*. Cînd rîsetele se mai domoliră, Rick continuă: Vreau să anunţ pe Liza că poate să ia o vacanţă şi să mai lase comitetul, în special în ceea ce priveşte echipamentul pentru ambulanţă. Voi face o donaţie care să acopere cumpărarea noului echipament. Nu reuşi să audă răspunsul lui Bryn din cauza furtunii de aplauze, dar ea nu se supără; putea să-i spună mai tîrziu. Cînd vor fi numai ei doi, iar el îi va spune la rîndul lui ce dorea. Ridică mîna cerînd linişte şi întrebă: Am văzut cumva pe aici o plăcintă cu lămîie pe care era scris numele meu?

Liza preluă microfonul.

– Ai văzut, căpitane. Să mergem cu toţii la *Crab Shack*.

După zeci de mulţumiri, Liza şi ceilalţi din comitet părăsiră podiumul şi îi lăsară pe Rick şi Bryn singuri. O vedea cum se căzneşte să spună ceva, dorindu-şi să nu pară neliniştită. După cîteva minute, îşi dădu părul după ureche şi îl privi.

– A fost frumos din partea ta să donezi o sumă de bani pentru echipament. Sînt sigură că oamenii îţi vor fi recunoscători pentru generozita-

tea ta. Acum trebuie să plec. La revedere, Rick.

– Stai puţin, zise el venind după ea pe scări. De vreme ce tot sînt într-o toană de generozitate, am ceva şi pentru tine.

– Ce? întrebă ea cu suspiciune.

– O călătorie pe *Coral Kiss.*

Ochii i se luminaseră de surprindere, apoi o copleşi îndoiala.

– Dar mi-ai spus că niciodată nu ai folosit nava pentru... ei, pentru altceva decît afaceri.

– M-am răzgîndit.

Îl privi nehotărîtă şi dădu din cap.

– Mai bine nu. Am mult de mers. El îşi înlănţui braţele în jurul ei oprind-o să plece pe scări. Oh! Oh! Ce faci? întrebă miratã.

– Te zoresc. Trebuie să prinzi cursa.

– Nu, Rick. Dacă vin cu tine, o să...

– Ce o să facem? întrebă el simţindu-şi inima bătînd zdravăn. Se lipi de ea, îi luă obrajii între palme şi zise: O să facem dragoste? Spune-o, Bryn.

– Nu, spuse ea, evitîndu-i zîmbetul pe cînd se zbătea din strînsoarea lui. Mai degrabă m-aş vedea forţată să urmăresc starea timpului în canal, cu ochii larg deschişi.

– După ce ne întoarcem, poţi să faci ce vrei, zise el, luîndu-i mîinile şi strîngîndu-i-le la piept. Acum mai avem de discutat despre cîteva lucruri.

– Nu poţi să mă sileşti să merg pe vas dacă nu vreau.

– Bineînţeles că pot, insistă el şi o conduse pe scări, apoi prin pădurícea de palmieri. Ordinele căpitanului.

Renunţă să i se mai împotrivească fiindcă îi zări pe Liza şi Pappy privind la ei peste balustradă şi făcîndu-le semn cu mîna.

– Merg cu tine numai pentru că nu vreau să fac o scenă în faţa lor. Nu cred că e distractiv. Ar trebui să-ţi fie ruşine...

– Îmi este, glumi el. Foarte ruşine. Credeam că mi-am exersat destul fermacul ca să te duc pe vas cu o simplă rugăminte, dar m-am înşelat. Ţie trebuie să-ţi ordon.

Nu mai scoase un cuvînt pînă ce nu au ieşit din şantier şi se îndreptau spre *Reciful Aligatorului.*

– Unde mă duci? vru ea să ştie, cu braţele strînse la piept. Ţinuta ei rigidă o făcea să se balanseze odată cu mişcările vasului.

– Aici.

Bryn privea cu încîntare la apa verde-albăstruie care se izbea cu lovituri uşoare de o fişie de plajă. Lăsă braţele în jos de încîntare. Toată vara se uitase de la balconul lui Pappy la mulţimea de insuliţe întrebîndu-se cum arătau de aproape. Acum ştia, iar frumuseţea locurilor îi încînta sufletul. Era oare August Moon Key? Era acesta paradisul perfect unde o ducea înainte pe Angie?

– Cum se numeşte?

– Nu are un nume, zise el aruncînd ancora.

– Mai sînt locuri fără nume pe planeta asta? întrebă ea oftînd uşurată că locul nu se chema August Moon Key.

Înainte de a-şi da seama, Rick o cuprinse în braţe şi o săruta peste tot, încercînd să o seducă. Şi aproape că reuşi.

– Îmi era dor de tine, murmură el şi o strînse şi mai tare. Cînd simţi căldura răsuflării lui pe obraji, amestecată cu mirosul lui şi cu briza mării, aproape că uită de problema ei, care nu putea fi rezol-

vată numai cu o sărutare.

– Nu, nu pot să fac asta, se retrase ea. Rămîi acolo. Nu vreau să mă săruţi.

– Mincinoaso.

– Poate că e aşa, sau poate că vreau, dar nu o să te las să faci dragoste cu mine.

– Mai vedem noi.

– Nu mai glumi aşa cu chimia asta sexuală dintre noi. Lovi cu pumnul în balustradă. Întotdeauna faci lucrurile aşa cum vrei tu, nu-i aşa? Ei bine, de data aceasta nu vei avea ce vrei.

– Ce anume?

– Pe mine, zise ea şi arătă spre ea. Neluîndu-i în seamă zîmbetul, continuă: Într-o relaţie trebuie să mai existe şi altceva în afară de orgasme simultane.

– Continuă, o rugă el dînd din cap.

– Trebuie să existe şi sinceritate. Cinste, încredere.

– Sînt de acord.

– Ei, atunci de ce nu ai fost cinstit şi deschis cu mine? De ce nu ai avut încredere în mine să-mi spui adevărul?

– Despre ce?

– Despre soţia ta. Ea nu ştia la ce să se aş-

tepte după zîmbetul lui cald şi înţelegător.

– Pentru că sînt un ticălos.

– S-ar putea să ai dreptate, dar asta nu explică de ce nu mi-ai spus niciodată de ea. Sau de ce te-ai supărat aşa cînd ţi-am refuzat banii pentru ambulanţă. Cele două au o legătură, nu-i aşa?

Rick încuviinţă din cap.

– Oh, da. Au o legătură. Îşi scoase ochelarii de soare de după gît şi îi puse pe o poliţă lîngă timonă. Bryn, soţia mea era însărcinată cînd a murit. Doctorii i-au spus că ar fi bine să stea în spital în ultimele luni de sarcină. Ei îi plăcea viaţa în Coconut Key, aşa că a hotărît să rămînă acasă cît se putea de mult înainte de a naşte. Chiar cînd doctorii nu i-au mai permis, ea a refuzat. M-a rugat să o mai duc o dată cu şalupa. Nu ar fi trebuit s-o fac, dar toate păreau în regulă. Tresări şi îşi trecu degetele prin păr. Ziua era minunată; nu era nici un nor în dimineaţa aceea. Spunea că se simte bine. Stabilisem ca mai tîrziu să mergem la Miami. Se opri şi privi în larg. Apoi continuă: Am fost la picnic pe August Moon Key... şi, pe la ora două s-a dezlănţuit nenorocirea. Ce putea fi mai rău s-a întîmplat. A început să sîngereze. Ra-

dioul nu funcţiona. Şi dinspre Cuba se pornise o furtună afurisită. Cînd, în final, am ajuns cu ea la şantier nu am găsit ambulanţa fiindcă era cu nişte victime ale unui accident; şase maşini se răsturnaseră pe un pod şi adunaseră toate ambulanţele în zonă. Îşi ridică mîinile, apoi le strînse în jurul mijlocului. Se uită din nou la August Moon Key şi încheie: au murit amîndoi; era băiat. L-am ţinut în braţe.

– Oh, Rick, murmură ea ducîndu-şi mîinile la gură. Privirea lui tăcută anunţa că mai avea ceva de spus şi că trebuia să-l mai lase puţin înainte de a se duce la el. Îmi pare rău, şopti.

Rick îşi trecu mîna peste placa din fibre de sticlă, făcu o pauză şi o privi din nou.

– După uraganul din anul următor, am dat banii din poliţa ei de asigurare lui Pappy şi celorlalţi ca să-şi aranjeze treburile. Ce a mai rămas, am lăsat în bancă pînă săptămîna trecută cînd Liza ne-a spus că mai avem nevoie de bani pentru ambulanţă. Credeam că dacă folosesc banii de pe poliţa lui Angie ca să plătesc pentru ambulanţă aş avea o şansă, unica şansă de a mă absolvi de această vină. Dar tu m-ai pus la pămînt cu cecul acela din Conch Castle.

Bryn nu-şi imaginase un chin asemănător cu al lui şi o durea mult că adăugase şi ea puţin la supliciul lui. Lacrimile îi şiroiau ca o descărcare.

– Dacă mi-ai fi spus...

– Mintea mea era sfîşiată de vina pentru Angie şi copil, de răspunderea în comitet şi de orice emoţie negativă pe care ţi-aş fi putut-o transmite ţie. Nu doream să recunosc acel ceva minunat care se petrecea cu noi şi îmi spuneam că între noi nu este altceva decît sex fierbinte. Ştiam că poate vei pleca şi credeam că puteam să fac faţă trecerii şi apoi să-mi continui viaţa. Clătină din cap şi rîse în surdină. Doamne, cum m-am înşelat.

– Te-ai înşelat?

– Da. Cînd am devenit conştient că vei pleca, am încercat să mă privesc în adîncime şi am ajuns la concluzia că începusem să las în urma mea agonia şi vina.

– Cînd ai început?

– Cînd ai venit la mine şi mi-ai spus că faci o greşeală schimbînd localul. Ştiam ce mult înseamnă pentru tine renovarea şi totuşi ai ştiut cînd să renunţi şi să recunoşti că ai greşit. Cred că niciodată nu am admirat mai mult pe cineva cum te-am admirat atunci pe tine. O luă în braţe şi o

sărută uşor pe buze. În seara aceea ai aprins cerul. Mi-a trebuit o săptămînă să-mi dau seama că mi-ai redat viitorul. Bryn, vreau să rămîi şi să-l împarţi cu mine.

Îşi puse mîinile pe pieptul lui puternic şi-şi şterse o lacrimă.

– Se pare, căpitane, că nu-ţi vei retrage ordinul.

– Ordin? Nu, zise el şi-i şterse lacrimile. Îi învălui obrajii în palme, o sărută iar cu o blîndeţe care o copleşi. Acesta nu este un ordin. Este o rugăminte umilă a bărbatului care te iubeşte. Te rog, promite-mi că...

– Nu te las. Şi nu las nici Coconut Key, răspunse ea clătinînd convingător din cap. Te iubesc.

– Stai, nu am terminat.

– Nu? Dar eu am...

– Sigur că nu. De-abia am început, o tachină el şi o aşeză cu spatele pe o banchetă.

Mai tîrziu, priveau apusul de soare; ea se sprijinea de pieptul lui în timp ce el îi săruta umerii.

– Am să te fac să te ţii de promisiune şi să te măriţi cu mine, dar crezi că vei face faţă tuturor

punctelor de pe listă?

Ea se alinta cu obrajii de braţul lui. Rîse încet:

– Le voi urma unul cîte unul, căpitane Parrish şi, mai sînt unele la care nici nu ne-am gîndit pînă acum.

SFÎRŞIT

Loveswept

Rick - un pirat încăpățînat, puternic, care o sărută înfocat...

Căpitanul de marină Rick Parrish se întoarce acasă din vacanță și găsește localul său preferat transformat de Bryn Madison într-un restaurant de clasă.

Intențiile roșcatei suple de a redecora barul bunicului său, de a vinde tonomatul și de a scăpa de papagal îl înfuriară teribil, dar ea îi redeștepta dorințe uitate.

El o provoca să reziste dibăciei buzelor lui.

Fascinată de bărbatul arogant, voluntar și incredibil de chipeș care încerca să-și rețină pasiunea arzătoare, Bryn aștepta cu nerăbdare să se abandoneze în îmbrățișările lui năvalnice. Acest înger hotărît avea puterea să-i vindece durerea și să-i înlănțuie sufletul, dar o dată ce Rick va alunga fantomele va voi el oare să-i arate paradisul și să o facă a lui pentru totdeauna?

Lei 2157+43TL = 2200